

העוֹכֵם הַזֶּה

הַשְׂמֵנֶה שֶׁל

שֶׁנֶּדְקָאן

מדוע סידבו

עצורי ואדיסליב

להישכט לכניה?

*

מה יחסה אל

המאדוקאים המובאים

אליה למשכט?

העולם הזה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

רוב איתן

עורך כיתוב: עורך תבנית: סיועני משה וקני

כתב בכיר: צלם המערכת: אריה קרו

חברי המערכת:

שיע נלור, לילי גליי, דוד הרוביץ, רותי ורד, אברהם חרמון, יוסף אבר, חכרי, אביבה סטן, אבנר פרי, עמוס גינו, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

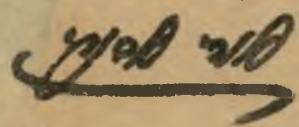
רצון גליקסון 8, תל אביב, סלפון 26785, ת. 136. מען למברקס: "עולמפרסט", המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד טופל ובניו, תל אביב. המשרת איננה אחראית לתוכן המודעות.

ז'י' ז'י'

לפני שנה יחסי התהלכות ראשי מנגנון החושך בין מנהיגי המפלגות וסיפורי להם בסוד כמס כי אני סוכן שכיר של השגריר רות הסובייטית. הם ביקשו מראשי מפלגות הימין לתת להם גיבוי ציבורי לחיסול סכנה זו — עלידי מאסרי כמרגל. באותם ימים פירסם מנגנון החושך שבו עון, שעיקר מטרותיה היה להפיק את אותה התורה. בחצי תריסר כתבות שער צעקניות, מלחמת תמונות ומיסמכים מווייפים, הוכרז כי אני "סוכן התעמולה מס' 1 של מקי בישראל". המבע לא הצליח. ראשי המפלגות נהגו בהגינות מופתית, הודיעו לראשי מנגנון החושך כי לא יתנו יד למיבע שזהו. לפי מיטב הכרתם, צלילה ודונית. בשווען ה' שב. התמוסס וגסר. הקהל הרחב, המכיר את העולם הזה, קבר את כל התוכנית ב' בתצחוק.

★ ★ ★

נזכרתי בפרשה אומללה זו ההודש, כאשר מתנהל נגדנו מסע דומה — והפעם מ' כיוון הפוך בדיוק. המפלגה הקומוניסטית הציבה סיללה של מיטב תותחיה, ובראשם משה סנה ואמיל חביבי, כדי לשכנע את אזהיה כי אני סוכן מס' 1 של האימפריאליזם, ראש ההסתה ה' אנטיקומוניסטית בישראל. הגורמים למסע זה אנוכיים מאד. בקרב הציבור הערבי בארץ נוצר תהליך של ליי כוד לאומי. התעוררות לאומית זו מופנית בין השאר נגד הקומוניסטים, בשל עמדתם סכסוך שבין עבד אל-נאצר וקאסם. באותה שעה מתחייסם ראשי התעוררות זו באהדה אל הרעיון השמי, שמטרותיו להשקיף שלום של כבוד בין התנועה הלאומית הערבית ב' מרחב לבין התנועה הלאומית הערבית. משום מה נדמה למנהיגי מקי כי אני האיש שחולל את התמורה האדירה הזאת. זוהי חמאמה גדולה, אך לצערי אני ראי לה. כל אשר יכולתי לעשות היה לנסות ולהתחיל להתעוררות ערבית-לאומית זו אפיק של שלום והשתלבות. אולם מקי, החוששת מפני תבוסה גדולה ברחוב הערבי ביום הבחירות, החליטה כי אני האויב. לכן יורד עלי צעת מטר של השמצות פנטסטיות בעברית ובערבית. מש' פס אופייני באל-איתחאד, בטאון מקי בש' פה הערבית, על מנהיגי האגף הלאומי ב' חזית הערבית העממית: "הם ילדיו של אורי אבנרי, שגדלו על המובלה של ההסתה ה' אנטיקומוניסטית...". כל זה מנוחך למדי. יחסו של העולם הזה אל מקי לא השתנה — הוא כיום בדיוק כפי שהיה לפני שנה וחצי. אנתון פולסיס את האידאולוגיה הקומוניסטית, הורה לרור חנו. איננו רוצים במשטר דיקטטורי קומר גיטסי או אנטיקומוניסטי. ואננו רוצים כי ישראל תהיה גרורת הגוש הסובייטי — כפי שאיננו רוצים שהתיה גרורת המערב.

מכתבים

מסנו. היא נחשבת לרווקה ויכולה להינשא לכל מי שלבה חפץ. דיניישראל קובעים, שאיש אינו יכול לקרש אשה בעל-כרח ונדר רצונה (לדבר כל המוסקים, אין האשה מ' קרשת שלא לרצונה; דווקא במתגרשת היה הדיון, שהאיש יכול לגרש אשתו בעל-כרח ונגד רצונה. אולם דבר זה בא על תיקונו

במקום גמ, מירוב בקשר לכתבה, נט — או ביתסוחר" (ה' עולם הזה 1140: אני מסיק מהכתבה שפול לא נכעלה איפעס מרצונה למנותן "בעלה", מכאן, לפי דיניישראל, אין סול נשואה כלל למשה יצחק ואינה צריכה אפילו נט

באחד מחזמוותיו של רבנו נרשום — "מאור הנוהל", שסבע נידוי ושמטא, בין היתר, גם על המגרש אשתו שלא לרצונה; הנכסת הר סופה וקבעה גם סעיר פלילי על העושה כ' מבלי-מקום, כולו עלמא לא פלוגי, שאם ב' מנש אשתו שלא לרצונה, אף שהדבר אסור, הנידושי תופסין; הר' בפקדש אשה שלא לרצונה — הדבר גם אסור והקידושינ גם אינם תופסים מעיקרם). כמובן, אין האב יכול לקדש בתו /או לאכופ אותה שתתקדש לאיש, לאחר שהגיעה הבת לגיל שתיים-עשרה שנה ויום אחד. יתערעל, אמנם לפי דיני ישראל, יכול האב לקבל קידושינ לבתו הק' מנה (שגילה פחות שתיים-עשרה שנה ויום אחד), מרצונו הוא ללא התחשבות בדעתה של הבת; אולם, בהגיע הבת לגיל שתיים-עשרה שנה ויום אחד, יכולה היא, לצאת במיאון — היא פטום צריכה להודיע, שי' הנה ממאנת בכעלה, וקידושיה פוקעים מאלי' הם ואין היא זקוקה אפילו לנט. לצערי, עלי לומר, שעממים רבות טועים, גם בתיידיה ונמ בתיידיהם המחוויים ב' מדינתנו — אשר להם שיפוט חלקי בדיני משפחה — בדבר הלכה בענייני-אישות ונדר קים במישורין ובעקפיון לכיובים ולסגרני יות משפחתיות.

יצחק א. דגני, ירושלים

חומר נפץ

רצופה בזה המחאה עלסדר — 5 ל"ה, כתומה למשפחות עצורי ואדיסליב. שמשון קלינגר, צפת... אנו תורמים 10 ל"ה לקרן ואדיסליב, בהתחשב במצבנו — שעד עשיו, אחרי 10 שנים במערה, איננו יכולים לצאת מוזהמה ולכלוד ומעמידה בתור ליד ברו המים. יעקב דייצמן ואליהו אדרי, מעברת אחוזה, ח'פה

תוד הרכנת ראש ודנשי הקורה אני מודה לכם בשם כל אותם תושבי הארץ שהיו מ' רה לפנורם סתריהם של משפחת ישראל, העולם הזה העתון היחיד שעמר על המשמר, מהרגע שיריה בווייט של אדם חסר האחריות הציחה את הבית אבקיהסריה ב' ואדי. הוא לא חשש לומר את האמת ולחזור עליה שוב ושוב. כשמי יבשם חכרי לסכל פכלריא את תורתו. אהיה ממך, ח'פה

ש. ב. תל אביב

... בני ישראל אחים הם. מות הגיבורים של נתן אלבוז (1858) (העולם הזה 1140), וזכרתי את שנות יוכיה בשעה ששמע את נקישת הרמון הוא שפך את ארבו תו לחבריו ואחיו הידורים, מבלי כ' דוק אם הם אשכנזים או ספרדים, ו' חנו עליהם בנפוש. רפאל ב'הרש, בני ברק

תושבי ואדי סליב לא צדקו בחשכם כי יפתרו את בעייתם דוק בורקת אבנים. רק בזריקת יושיעו לעצמם: זריקת הפיתקאות קלפס... טנו אומר, בארשבע

... בפרעות שנערכו בשבת האחרונה בואדי סליב אשמים בראש וראשונה אלה המפתי חים את התיאוריה על האפליה... גם אני סבבות ערותהמורת. אולם איני חשה באפי לייח זו. להיפך: אני עושה הכל כדי לעלות על אחי האשכנזים. אני לומדת וזוכה להעי רכה בכל מקום ואיני חשה על עצמי את האפליה. זוהי הדרך היחידה. ר. מ. טנדוט וז בארשבע, ירושלים

... מי שמועז כי אין אפליה בין ערות המות — עיוור הוא. סטטיסטיקה קצרה: בנסתת יושבים פחות מחמישה אחוזים מבני ערות המות; בוועדות הכנסת — פחות מ' שלושה אחוזים; בפקידות הבכירה — פחות מארבעה אחוזים; בין סטודים ונספחים — פחות מארבעה אחוזים; במנגנון הסוכנות — תשעה אחוזים; בין המפוטרים — יותר מ-90 אחוז; בין מחוסרי השכונ — יותר מ-95 אחוז... (שלתחן סכתה לו, לרבר" — הם אפילו לא הישבו לי עליו, לא כל שכן שלא פיססמו אותו).

ליאון כהן, שכונת התקווה

הפאק המר שאנו עדים לו — איננו עדי' תי, הוא סוציאלי במהותו. אין בארץ אפ' ייה עדות. ייש חוסריסכולנות ביועדתי... אריון לבנה, רמתג

... התביישו לנס: את מי אתם מכתירים בתור מנהיג — את ב'הרש, המאורו? מנתנו שחיסה של כל האשכנזים. האין מורא בליבכם?

שלמה ב'הרש, רמתג

אני מודה לכם על שהסכרתם, ללא מורא וזחד, את מידת הקרבתה של העדה המאורי קאית סאו קום מהרנה. נווית בנינו מרפ' דות את אדמתנו, ואיש לא יכתיש את קיומו של 120 נפשות ההתיישבות, שהוקמו על ירינו בנזירותספר מסוכנות.

משה ריין מצא את הפתרון למיתחות ה' עדותיה. בתקופת המתיחות בנבול זה היו כיימות בעיות כאלה — באמצעות מאסר כ'הר, הפעיל דיין את תגובת השרשרת, קיווה לסתור את העניות הבעורת. אסתר פורת, קריית-אונן

... כמפקד מחלקת החבלה, אליה השתייך בזמנה דוד ב'הרש, ברצוני לעמוד על הנאמר בכתבה, ב'הרש של מנהיג" (העולם הזה 1139). באותה תקופה לא הוכשרו ב' מחלקות החבלה לסכל ב'הרש נפץ הערתי, כפי שנאמר בכתבה, אלא כמו האחרים כן גם ב'הרש הוכשר, לסר בויצע, על הצד הטוב ביותר, את אותם הכרבים שתרמו את חלקם בהקמת המדינה, ולא בפירותה. עול' רב עלול עלכן להיגרם אלה שעסקו ועוס' קים במלאכה זו — "חבלה צבאית". יצחק קאמורל, ח'פה

העולם הזה ציין כי בתקופה המאושרת בחייו, תקופת שרותו צבאי, בחר ב'הרש במקצוע החבלה, מה שהכשיר אותו, כנראה, מאוחר יותר, לספל בחומר נפץ מסג. אחר — וזא להיפך.

ציירי הפודקור

משלחת סיור של נוער עברי-ערבי לקפריי סיו ותורכיה הגיעה בשבוע שעבר בסיר רות מהאניה "מרס' רה" אל העיר איס' קנדרון, כשקול חלי' לים ותוף מתערב ב' קריאות הספנים ו' רובלי המספאות וה' פירות של החוף. בריוליונים, כבימי המגרש, סיור חכרי המשלחת ברחובות ה' עיר השונים. העיר, שנקבצו סבי' בנו, זכו בקונצרט חנים, ונמ אל מנרש המחקקים הענו. הביקור היה קצר, כי נמשיך בכיוון לאנטוכיה. יחיה זה סיר פולקלוריסטי רא' שון של נוער ישראלי, עברי וערבי, במדי' נות הנבולת בנבול המערבי שלנו — הים צמנאלז ומיר, איסמסריות ותרכיה

תהום הגל

בעתון "הארץ" פורסמה האוניברסיטה ה' עברית מודעה בה היא מחפשת מרצה מדעי' ב' יתר פדפי הסכור מצינית מבקשת כי מעל המועמד להיות בעל נסיון וותק, אך לא מעל רצונו 40. ברצונו לציון כי רוישה זו גומר אסכסור נמור: שהרי בגיל 35 לערך אימא אדם את הכשרתו למשרה אקדמאית. בקשתנו היא להעמיד את האוניברסיטה ה' עברית על איהדק, איהמסריות ואיהחור קיות בבקשה זו. שאלתנו היא: האם האוניברסיטה, המת' קיימת על כספי הממשלה ותומכות מסוכת לקבל תרומה ממי שהוא למעלה מגיל 40? שבת' רון-אל, ידיר איגוד העובד הקשיש בישראל, ת"א

כל המכחן

בכתבתם, "עת הזמיר הגיעה" (העולם ה' זה 1133), כתבתם כי הזמיר זמירה אורנה ניסתה להתקבל לאופרה הישראלית, אולם מנהלי האופרה סרבו לערוך לה מבחן קול. האמת היא אחרת: הזמרת אורנה עברה אצלנו את מבחן ה' קול בהצלחה. היא הוזמנה לעיירי ההלח' האופרה להצטרף כתנאים הסוכבליים באופ' רה, קיבלה גם לעיון הצעת תווה והוריעה שתתן את תשובתה לאחר ימים מספר. מאז לא ראינו אותה ולא שמענו עליה. נ. כהן, מזכירת האופרה הישראלית, תל אביב

עיסוק השוב

אתם מודים כי "זווה שפיר אינה עוסקת בהוליווד רק כשה שחושבים" (העולם הזה 1137). מדוע פורסמת על כן את תמונות העירום של זווה. האם לא ניתן זו סתם התנפלות נסה עליה?

חנן חנאי, תל אביב

נאמן למגמתו דיווח העולם הזה על כל עיסוקיה של זווה שפיר, לא רק על אלה שהקורא חנאי אינו חושב עליהם.

לא לפסטיבלים

רותי ורד מרומת ה'המספרות (העולם הזה 1137) על נפ' "אנבל" (אנורה) של מען בנד לאומי. ל' דעתה בנד זה מיותר אם הוא לפי המת' כון של "אנבל". אני מסתייג מדעתה זו של ורד. לדעתי יש להמשיך בחיפושם עד שימצא הפתרון הנכס. בתור, משונע לדבר אחר, החוקר בבע' ייה זו שנים רבות, הנני מציע בתור בנד לאומי מקומו (לא לפסטיבלים) את הבנד שאני לובש (ראת המונה). הב' נד מצטיין בפשטות, טוב לנכרים ולנשים גם יחד, מתאים לשימוש בקיץ ובחורף כפי שאפשר להיווכח מפכס ראשוו. ולמן שנוקפדקק, תל אביב

שנוקפדקק

קול אדוניו

שידוריו האחרונים של "קול ישראל" ב' עניו עיסקת הנשק (העולם הזה 1136) שהפ' כו לשופר לראש מפא"י, חייבים להביא את ההלח' שרות השידור לשיוו שמו של ה' שרות. הצעתי: קול מפא"י /או קול אדוני' י. לוי, תל אביב

זה שנאמר: יודע שו(פ)ר אבוס בעליו.

נגד מי?

לפני שבועיים נהג משה דיין כגבר. הוא הלך לבדו, רק בלחית כמה עתונאים וצלמים, לוואדיסאליב ושוחת עם תושביו.

לא היה בכך סיכון, כי איש לא היה פוגע באלוף סיני. אולם היה בכך לפחות משהו אנושי, משהו אישי — משהו מן החן המיוחד שציינ בעבר את משה דיין.

אף שהכנות היו שקופות והאמצעים פשוטים — אפשר היה לראות ביקור זה באור חיובי.

★ ★ ★

עברו עשרה ימים, ושוב הופיע משה דיין בואדיסאליב. האם היה זה אותו איש? קשה להאמין. מעטים האנשים שיכלו לרדת תוך ימים כה מעטים ירידה כה רבה.

הפרטים, כפי שתוארו בידי סופר "הארץ" הניטרלי, מצלצים כמו תיאור ביקורו של נציב קולוניאלי במדינה כבושה.

בעוד מועד תפסו שוטרים, חלקם במדים וחלקם ללא מדים, עמדות איסטראטיות, מבלי להבליט את עצמם. לאחר מכן הופיעו אנשיהאגרוף של פלוגות הפועל. הם הקיפו את אולם האסיפה בואדיסאליב בשתי שרשרות ביקורת.

רק מוזמנים הוכנסו לאולם, ורק אחרי שעברו ביקורת כפולה זו. מי הוזמן? לא אנשי ואדיסאליב. המוזמנים הובאו מכל פינות חיפה — חץ מן הפינה בה נערכה האסיפה. הם היו פעילי מפא"י, אנשים בטוחים, גברים שיכלו להשמיע מילה עדינה של ביקורת, אך שאפשר היה לסמוך עליהם שחץ מזה ישתקו — וימתאו כפיים.

אחרי שהתאסף קהל זה של אנשיהאגרוף שכירים ותלויים, הופיע המנהיג. לא לבדו, חס ושלום, אלא מוקף אנשיהאגרוף, שהבקיעו לו דרך בין הקרואים המאולפים.

ואז הוא נאם. מה הוא אמר? אנשי ואדיסאליב לא שמעו את דבריו. כי אלה לא הועברו אפילו ברמקול החוצה. הם אבדו בין כותלי האולם.

★ ★ ★

לשם מה נקראה האסיפה? מה היתה מטרתה? בשביל מה הטריח את עצמו כובש סיני לוואדיסאליב?

לא כדי להשמיע דברים מהפכניים על פתרון בעית הקיר פוח והתפליות. הדברים שאמר היו כה שיגרתיים, כה חסרי מעוף, כה חסרי כל מקוריות אישית — עד שאפשר היה להקליטם בשקט בכל הרצאה של סגרת'מזכיר של מפא"י במערכת מושבער.

המנוצח

משה כליפה, 75, היושב מזה קרוב ל- שבועיים בכוונו החשוך בואדיסאליב, ומחלחל בבכי: "בני, איך בני?" בנה, שלמה, עצור אישם, לאחר מיבע שכל כוונתו היתה להכניע את תושבי השכונה.

גם לא בשביל למצוא דרך אל לב בני ואדיסאליב, בשיחה מלב אל לב. אנשי ואדיסאליב לא נוכחו — לא בתוך האולם ולא סמוך לו. נעשה הכל כדי שלא יבואו. נקטו נגדם אמצעי זהירות כמו נגד אנשי מחתרת עבריים בשערי בתינגראד, בימים הטובים.

אולם היתה מטרה לאסיפה זו. מטרה מבישה — מבישה את יומויה, ומבישה את משה דיין.

★ ★ ★

דיוק שבוע לפני כן יצאה ממשלת ישראל ה-11, אדירה למלחמתחורמה נגד ואדיסאליב. על פי תוכנית ערכה מראש ומחושבת לפרטיפרטיה, תוך גיוס כל מכי שירייהכוח של המדינה, הונחתה מכה ניצחת על השכונה הקטנה ותושביה המרודים.

אכן, היה זה נצחון מפואר. מאות שוטרים מוזיינים, עשרות מלשינים ופרובוקאטורים, בתייהסוהר, העתונות והרדיו — כולם גויסו כדי לחסל אחת ולתמיד את הארגון החוקי הקטן של המאורקאים בואדי, לרחוף את ראי שיו למעשים בלתימחושבים, להשליך את כל מנהיגיו ופעיליו לבתייהסוהר, להפקיר את נשותיהם וילדיהם לרעב (למען יראו וישמעו!).

הפתיון שהושלך אז לבני הוואדי הנדכאים, כדי להכניסם למלכות ולהפעיל את הפרובוקציה המחוכמת, היה קיום האסיפה של מפא"י באותו אולם, באותו מועד. התוכנית הצליחה — ובעזרת דם ורעב נחלה ממשלת ישראל נצחון מזהיר על כמה מאות יושבי שכונתהעוני.

אם כן — מדוע היה צורך להטריח את דיין כעבור שבוע לאותו מקום? ברי כי הפעם לא היה עוד צורך בפרובוקציה — כי כבר לא היה נגד מי.

מי יכול היה להתקומם? המשפחות הרעבות? הילדים שהוכו באלות עד אבדן החושים? הזקנים שנשארו ללא מפרנסים?

במצב זה יכולה היתה להיות רק מטרה אחת ויחידה לקיום אסיפה כזאת, במקום כזה ובצורה כזאת:

להשפיל את בני הוואדי עד עפר! לשבור בהם כל שריר של גאווה עצמית! להוסיף את תחושת חוסרהאונים אל הרעב, הפחד והכאב.

מטרה זו הושגה במלואה. אלוף סיני יכול היה לזקוף על חשבוננו נצחון גדול נוסף, ואכן, זכה לעלי דפנה בקרב ישראל ובמיטב העתונים. אלא שהפעם לא עמדו מולו חסיבות'מחץ ועוצבות'קרב, אלא הנשים והילדים של ואדיסאליב, שרידי הנסיון הנועז להקים בארץ ארגון חוקי, בלתימשובץ במפת המפלגות, למאבק על זכויות המקופחים.

דיין הצליח. אך יבוא יום ויבין שהוא עצמו היה הקרבן האומיתי של הערב. כי הופעה זו היא תמרור בדרבן מן הזוהר של הרמטכ"ל אל האסרוריות של עסקן מפלגתי ממדרגה שניה.

★ ★ ★

בנסיבות אלה, כמעט ואין חשק להגיב על הדברים שאמר האלוף באותה אסיפה. היתה זאת שורה ארוכה של מליצות, מן הלכסיקון המפא"י הנושן, בתוספת משי אלה חסודה שבני הישוב התחיק יחתרו על עלית רמת מחיתם, כדי לעזור לעלית רמתם של בני הישוב החדש.

זהו רעיון המצלצל נורא יפה. כל גואם המשמיע אותו יכול להיות בטוח במחיות'כפיים ובכותרת יפה בעתונים. הבה נבדוק לרגע קט את תוכנו האמיתי.

קודם כל — מדוע מדבר דיין רק על הקפאת רמת המחיה? הרי בעבר, כשהיה קצת יותר עצמאי, דיבר על הורדת רמתהמחיה — כמו אליעזר ליבנה וכמה מהפכני הסאלון האחרים של המשטר הישן. דיין נסוג מניסוח גס זה, וקיבל את הניסוח היותר אלגנטי של עסקני מפא"י בהסתדרות.

ההבדל המעשי הוא אפסי. מי שמדבר על הקפאת רמתהמחיה, מתכוון למעשה להרידתה. כי במשטר זה שולטים האינדרכס המדי זוייה והאינפלציה המוסוות. המשכורת נשי ארת קפואה, אבל ערכה המעשי פוחת מחודש לחודש. כדי לבדוק זאת אין צורך ללמוד כלכלה לאומית באוניברסיטה — די לבדוק את תקציבהמשפחה של השכן.

★ ★ ★

אם כן, הנה זה הרעיון האמיתי שבעליו משמיעים אותו במנומנם: יורידו החתיקים את רמת'מחיתם, כדי שה חדשים יקבלו את ההפסד.

כדי לעמוד על טיבו של רעיון זה, אין מנוס

המנוצח

בדורות מתנופפות ובפאתוס עילאי מבי שר משה דיין את בשורת מפא"י השדור פה לקהל מוזמנים שהודעק מכל פינות חיפה — אך לא כלל את תושבי ואדיסאליב, שבשכונתם כונסה אספת התגר.

מן השאלה: מי האנשים המשמיעים אותו? דומני, שיש להם רק מכה משותף אחד: כולם חיים בנחיות רבה מאוד. יש להם לפחות מכונית אחת במשפחה, ולרוב גם שתיים. הם גרים ביולות נוחות. נסיעותיהם בעולם מובטחות — לרוב על חשבון האומה. גם בארץ אפשר לראותם במיטב בתייהמלון. לא צפויה להם כל סכנה כי ירידה קטנה תפקיר אותם לחרפת רעב.

איני אומר את הדברים בנימה של אירוניה. איני מתכוון להטיל דופי באנשים. אך אני רוצה להגיד זאת: אין להם המושג הקלוש ביותר באיזה תנאים חי רוב רובם של אזרחי ישראל.

נדמה להם כי הישוב החתיק חי בתנאי רחבה ומותרות, ושרק ישראל השניה חיה בעוני. הם רואים מסביבם את חבריהם, החיים כולם בשפע. אין הם יודעים — או שאינם רוצים לדעת — כי שפע זה מוגבל לחלק קטן מאוד מן הישוב החתיק — למעמד השליט הדקיק שהשתלט במדינה מאז קומה.

ראשי המפלגות, עסקני ציבור, ראשי המנגנון הממלכתי, ראשי המנגנונים הכלכליים הטסיליים, אנשי'עסק פרטיים שהשתלבו במשטר — כל אלה חיים ברמה טובה מאוד. אולם כמה הם? רבבה אחת? שתי רבבות? חמש רבבות?

מאות אלפי בני הישוב הוותיק רחוקים מליר הנות משפע זה.

אין הם רעבים, חלילה. אולם הם חיים בדוחק — תוך ויתור על הרבה דברים הנראים מובנים מאליהם לבני המעמד השליט. כדי ללכת לקולנוע, הם מתחרים על עתון. כדי לשלוח בן לגמנסיה, הם מתחרים על חופה. כדי לנסוע לשבועיים לקפריסין, הם חוסכים לירה ללירה במשך שנתיים-שלוש.

★ ★ ★

אין להשוות, כמובן, את רמת'מחיתו של פקיד ממי שליחי העובד בשתי עבודות כדי לקנות בגדים לשלושת ילדיו, לרמת'מחיתו של פועל'הדחק בואדיסאליב, בעל שמונת הילדים. אבל גם אין להשוותה לרמת'מחיה של בן המעמד הבינוני או הפועל המקצועי באירופה או באמריקה.

יהיה המודד כאשר יהיה — רמת'מחיה הממוצעת של הישוב החתיק בישראל היא מן הגמכות בארצות'התרכות. אם המודד הוא המכונית — ישראל נופלת בהרבה לא רק מארצות'הברית, אלא גם מבריסניה, מצרפת, מגרמניה ומ' אטליה הצפונית. אם המודד הוא טלביזיה — בישראל אין. אם המודד הוא הכמות והאיכות של מערכת הטלפונים — הרי ישראל נמצאת ברמה של אירופה לפני שני דורות, ומגיעה בקושי לרמת מדינה אסיאתית מפותחת.

רמת'מחיה המנופחת של אזרחי ישראל היא אגדה. לבעלי השלטון קל להאמין בה — כי נדמה להם שרוב אזרחי ישראל חיים כמר

(המשך בעמוד 4)

● **סעוריה תרד כמעט לחלוטין מכמת הפעילות המדינית במרחב.** אחרי שהמלך סעוד הוכיח את עצמו כחסר-אונים והסתבך בחובות כספיים, עבר השלטון המעשי על ממלכת-המדבר לידי אחיו הנסיך פייצל. אולם פייצל הינו אדם חולה מאד, אשר ימיו ספורים. הוא הבטיח להעביר את הכתר לאחד מבני אחיו, אך ברור כי יורש זה לא יוכל להשתלט על ארצו. כתוצאה, צפויה התפוררות הממלכה הסעודית שגובשה בקרב עליי עבד אל-עזיז איבן סעוד לפני שני דורות. במקומה יקומו כמה נסיכויות קטנות.

● **צפויה שביתת-הנשק בין עבר אליכרים קאסם לבין הקומר ניסמים בעיראק.** הקומוניסטים החליטו כי תקיפתם בחודשים האחרונים אך מזיקה להם, העבירו הוראה לאנשיהם להמשיך לשתף פעולה בהצנעה עם הממשלה העיראקית. יחד עם זאת, יתיר קאסם כנראה לשרידי המפלגות הימניות שמלפני המהפכה לחדש את פעילותם הפוליטית, במידה מוגבלת.

● **אחרי עסקת-הנשק הגרמנית-ישראלית תפגין גרמניה המערבית בקרוב את כוונתה לפייס את הערבים.** היא תסיים בקרוב משאומתן חשוב עם מצרים, שיפגין את עמדתה הנייטרלית של גרמניה בין ישראל לביתה.

● **מפא"י תציב במערכת הבחירות את משה דיין מול מנחם בגין.** לפי תכנית מסה הבחירות המפא"י יערוך דיין את הופעותיו

הנידון

(המשך ממאמר 3)

תב. לרוע המזל, זו טעות. ומי ש יבדוק את הסטאטיסטיקות (הממדי שלטיות!) — יעמוד על כך בנקל.

★ ★ ★

פשר, כמובן, להוריד גם רמת-מחיה זו. להלכה יש לכך שתי דרכים: דרך השינוע ודרך הכפייה.

דרושה נאיביות רבה כדי להא- מין כי המשטר הנוכחי במדינה יכול לשכנע מישהו להוריד את רמת-מחיתו מרצון.

מנהיגים הגרים בילות שנבנו על-חשבון משלם-המסים, הגואמים בהילי-פאר שנבנו ממסי פועלים, הנעים במכוניות-הדר ממלכ- תיות — אינם דוגמה אישית טובה.

יתכן שהיה סיכוי לדרך זו אילו קמו בי מדינה כוחות חדשים לגמרי, כוחות המתנו- רים בעצמם מכל הנאות החיים ומקיימים בגופם את אשר הם מטיפים לזולת. אולם כת גזירים כזאת אינה קיימת בישראל — ומשה דיין יהיה האיש האחרון שיציע להע- לות כת כזאת לשלטון במקום מפא"י.

נשארת דרך הכפייה. היו משטרים בהיס- טוריה שהכריחו עם שלם לרעוב במשך דור

משטר זה קלט כארבעה מיליארד דולאר ברכוש נטוש, במענקים, בשילומים, במגביות, ובשאר צו- רות ההכנסה שבאה בחינם. רק חלק זעיר הוקדש לקליטת עליה. אם אותו המשטר יוריד עתה את רמת- המחיה של האזרחים החתיקים — מגין ה- בטחון כי ההפרש אמנם יוקדש לקליטה? הדבר כלל אינו אפשרי — כי המשטר הזה לא בנה משק המסוגל לקלוט את הה- מונים קליטה של ממש. אין בו תכנון ממ- לכתי. יש בו התרועעות של קבוצות-לחץ כלכליות, המשולבות כולן במשטר.

היות-יטרף אלה כבר בלעו מיד- יאדרים — והן תבלענה בלעותיהן בון מיליונים נוספים שייסחטו מן האזרחים. כל עוד אין תכנון ממי לבתי אמיתי, כל עוד אין משטר המסוגל להקים משק יצרני אמ- תי — הרי כל קרבן של הישוב הוותיק רק יגדיל את שכבות-הישר- מן של המעמד השליט.

כאשר המשק הלאומי מורכב מחבית-ללא- תחתית, הפתרון אינו לשפוך לתוך חבית זו סכומים גדולים יותר. הפתרון הוא לזרוק את החבית עצמה, וליצור כלי חדש.

וזוהו בדיוק מה שמשה דיין אינו רוצה. בתור דובר המשטר הקיים, אין הוא יכול להטיף לפתרון הממדי שי היחיד: חיסול המשטר הקיים.

★ ★ ★

ה רומאים ידעו את סוד השלטון: "הפרד ומשול". הסיסמה של הורדת- המחיה של החתיקים לטובת החדשים היא טכסיס מצויין להשיג מטרה זו.

היא מקימה את הוותיקים נגד החדשים, ואת החדשים נגד הוותיקים. היא נוסעת בלב הוותיקים את ההרגשה כי כל התקדמות של החדשים פירושה ירידה לעצמם — ועל כן יוצרת שנאה לעולים החד- דשים. היא נוסעת בלב החדשים את ההרגשה כי רק האנכיות של הוותיקים מונעת את התקדמותם — ועל כן יוצרת שנאה כלפיהם.

אולם חזית זו בין חדשים וותיקים — חזית כוזבת היא, חזית שנוצרה לנוחיות השלטון. החזית האמיתית היא החזית בין המשטר הקיים, שבנה כלכלה טפילית לטור- כת עצמו, לבין המוני העם העובד, המסוגל להשיג רמת-מחיה הוגנת רק בכלכלה חדשה. כלכלה חדשה זו — לא תיבנה מתחת לדגל הורדת רמת-המחיה. להיפך, דגלה יהיה דגל העלאת רמת-המחיה, עליי הקמת משק יצרני של ממש, משוחרר מקבוצות-לחץ ומ- טרסטים כלכליים מפלגתיים.

לא יהיה זה משק ליברלי מלפני 100 שנה, כפי שמציעים מהפכני- הפאלון מאסכולות אליעזר ליבנה. יהיה זה משק חדש, המבוסס על תוכנן ממלכתי כולל, שיקבץ את כל כוחות המדינה למיבצע של קיבום חסר-תקדים.

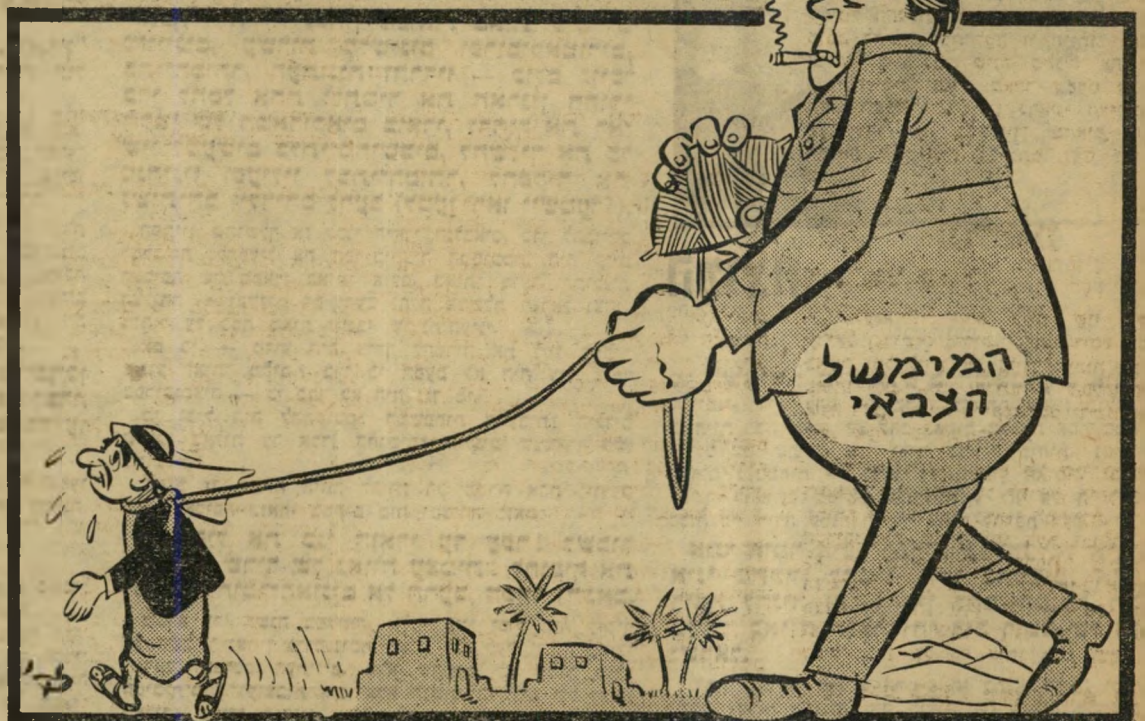
★ ★ ★

ק במשק כזה יש טעם לדבר על חלוקת ההכנסה בין השכבות השונות של האוכלוסיה — החתיקה והחדשה. יבוא יום ולא יהיה צורך לדון על חלוקת הקרבן, אלא על חלוקת השפע. המשק היצ- רני של ישראל יהיה משולב בכלכלה מר- חבית מאוחדת, שתשתרע ממאורקו ועד עי- ראק, ויתחדה במיטב תעשיות העולם.

כיום המצב עוד רחוק מזה. אחי- רי חמישים שנות המשטר הקיים, אנו עומדים עוד בראשית הדרך. עוד דרדשים קרבנות מכולנו. מלי- בד המעמד השליט הדקיק, אין שום שכבה במדינה הנהנית עתה מרמת-המחיה ההוגנת המגיעה לה.

לכן חייבים אנחנו לחשוב על חלוקה צו- דקת של הקרבנות. כאשר יקום מינהל לחי- נון ממלכתי, כאשר המיליונים הבלתי-ספו- רים הזורמים לארץ יעמדו לרשות המדינה (ולא לרשות המפלגות וקבוצות-הלחץ) — הרי אז ידא המינהל כי השכבות המקו- חות ביותר של המשטר הקיים יתקדמו בי- מהירות רבה יותר מאשר השכבות המבוס- סות-יחסית. יקום שתיון בעמל וביצירה — שיוין שלא יכיר במחיצות בין לאומים, עדות וארצות-מוצא.

אולם זה יהיה השיוון שיקום על חורבות המשטר הישן — וחורשני כי לא לכך התכוון דוברי, משה דיין.

חופש תנועה לאור היום

לפי סדר הופעותיו של בגין, ישא את דבריו בכל מקום בו יבקר בגין, תוך שבוע מיום הופעתו.

● **משבר משפחתי יפרוץ בקרב אחת הנכבדות במשפחות הערבים במדינה,** אחרי שחרות תציב ברשימתה את בן משפחתו הקרוב של אחד החיכים של מפא"י, שיחיה מועמדה גם בכנסת הבאה.

● **צפוי איחוד בין שתי החברות המפיקות יומני קולנוע בישראל.** בקרוב יצא רק יומן קולנוע אחד, אחת לשבוע, במקום היומן המופק אחת לשבועיים, על ידי אולפני גבע ואולפני הסרטה בישראל. האיחוד יהיה רק בשטח הפקת היומנים, לא יתפסט לשטחי הפקת סרטי וסרטוני הפרסומת והסרטים העלילתיים.

● **צורת ההתיישבות בגבול הדרומי של ישראל עלולה להראות אחרת כחמש השנים הבאות.** לאחר שפרורית חצרים, בה הבטיח שר האוצר להשקיע סכומים דמינויים נוספים בהארכת נסיסתו של המשק שהוקם על אדמה מליחה (העולם הזה 1137), דנה עתה צמרת

איחוד הקבוצות והקיבוצים המפא"י בגורלו של משק עזיר אחר בדרום — צאלים. הצעת מזכירות האיחוד, לשיקומו של הקיבוץ, מסירת הנכסים בידי החברה הקיבוצית יצור ופיתוח, עיבוד האדמות עליי פועלים שכירים.

לפחות שלושה קיבוצים צעירים אחרים בגבול הרצועה, צפוי גורל דומה.

● **מרד כדורגלנים צפוי באגודת "מכבי" תלאיבי.** נסיונות עסקני אגודת המכבי למנות את זמן קליאוס כראש מחלקת הכדורגל של אגודה

זו, יתקלו בהתנגדות נמרצת מצד שחקני האגודה. זלמן, שהוא אחד מראשי ההתאחדות לכדורגל, כבר היה בזמנו ראש מחלקה זו אחרי שקודם לכן שימש בתפקיד דומה בהפועל תלאיבי. תכניו ומדיניות העידוד החמרי שלו לשחקנים שנשא חן בעיניו גרמה בזמנו לסילוקו. כמה שחקנים מאיימים לעזוב את האגודה באם יעמוד קליאוס בראשה.

הידיעה החשובה ביותר של השבוע הוח' באה אישם בתחתית עמודי העיתונים, אם הוזכרה בכלל. היא אברה בן דיוני הקוני גרס היהודי המגוחך בשטוקהולם, לבין ה' פעולות החמורות לדיכוי ההתקוממות ה' עדתית.

גושא הידיעה היה המלך חוסיין, שבט בשנים האחרונות כגדול זוללי ישראל במר' חב. הוא נתן ראיון ל-17 עיתונים זרים וערביים בארמונו ברבת עמון. דבריו פור' סמו גם בעיתוני ירדן.

אמר המלך גמור הקומה וגמור הקול: "אנו חושבים את ישראל לסכנה המאיימת על ה' עולם הערבי, משום ששולטת בה התנועה הציונית העולמית, שמדיניותה מבוססת על התפשטות. אני סבור שרק אם יחול שינוי יסודי בדרכי מחשבתם של הכובשים, אשר כבשו חלק מפלסטין היקרה, ובדרכי המח' שבה של מפקדיהם, ישרור שלום במרחב זה".

שתי מהפכות. משפטים ספורים אלה כללו שני חידושים מהפכניים:

● המלך הבדיל בין מדינת ישראל בתור שכזו, לבין המשטר הציוני השולט בה, הגדיר רק את הציונות כסכנה לעולם ה' ערבי.

● המלך חייב את השלום המרחבי, לא התנה אותו בחיסול ישראל או בצימצום גבולותיה, אלא רק בשינוי גישתה של המדינה אל העולם הערבי.

כמו הצהרתו של שר החוץ העיראקי, ש' הכריז בשעתו על נכונותו לכלול את ישר' ראל במרחב המאוחד, לא היתה גם הכרה מהפכנית זו של המלך הירדני. היא באה כחודש אחרי אישיות אמריקאית מסור' יימת ביקרה בירדן, הרצתה בפני הצמרת הירדנית וסיפרה למלך שמתגבש בישראל מחנה חדש, המתחייב באהדה ללאומיות הערבית, פוסל את המליצות המיושנות של הציונות.

צאצאו של הנביא. אין משמעות מע' שית מיידית להכרזת המלך. חוסיין, החלש בין שלטי ערב, נשאר על כס מלכותו רק במקרה, הודות לסכסוך הזמני בין שני מנהיגי המחנה הלאומי בקאהיר ובבגדאד. צאצאו של הנביא מוחמד חלש מדי כדי לנרות שלום — ובשאל עזר רחוקה התמורה הפוליטית שהוא התכתן אליה.

אולם כקדאור באופק, ההודרת בעד אפלת המלחמה ללא מוצא ומצביעה על כיוון העתידי — היתה הצהרתו המהפכנית של ה' מלך הקטן חשובה מאוד.

יחסים מרחביים

המת החי

יחסה של ממשלת ישראל לעם הערבי הפלסטיני, דומה לתאורו של האיש שחזר מחליה פומבית: "התלוי פירפר בהתחלה, אבל אחריכך הוא התרגל". דויד בן-גוריון ועוזריו קיח כי ערביי ישראל יתרגלו בהד' רגה למותם הלאומי.

השבוע נסתבר בהירות גוברת והולכת כי העם הערבי הפלסטיני לא זו בלבד ש' אינו מתכוון למות, 11 שנה אחרי מפלתו הניצחת ממלחמת תש"ח, אלא שהוא אף חושב לחזור לבמה הפוליטית.

● דחו מדינות ערב רשמית את התצעות הנרמות של דאג הארמשריל ליישב את פליטי פלסטין בארצות ערב, מפני שהארמ' שילד לא עמד על זכות הפליטים, הרוצים בכך, לחזור לישראל.

● התכונן גמאל עבד אל-נאצר להציע הקמת ממשלה פלסטינית, שתייצג את כל ערביי פלסטין ברצועת עזה, בירדן ובמחנות הפליטים.

● הושמעה הצעה להקים צבא פלסטיני. אלה היו התצעות הגלויות. מאחוריהן הס' תתרו הצעות סודיות חמורות הרבה יותר.

● אך עבד אל-נאצר פסל בהחלט את זכותו של שונא ישראל, חאגי אמין אל-חוסייני, מופתי ירושלים לשעבר, להנהיג את ערביי פלסטין, מאחר שהמופתי מייצג קו לאומני-רדי הרוחק מן הלאומיות החילו' נית של מנהיגי רעים ועיראק. עתוני מצרים חאסימו את המופתי בהבאת האסון על ערביי פלסטין ובמשלילת כספים שנועדו להם.

המלך חוסיין

לשעבר, זולל ישראל

שיתנו דרמטיזציה בינלאומית לבעית הפלי' טים, יעמידו את ישראל מול מצפון ה' עולם.

ההזדמנות הגדולה. מול התפתחות חדשה זו, עמדה ממשלת ישראל אובדת עצות וחסרת-מדיניות. במשך עשר שנים ארוכות החמיצה בכונה תחילת כל הזדמנות למצוא דרך אל לבם של ערביי פלסטין, ה' קרבנות העיקריים של מלחמת תש"ח, לדי' כוש את אהדתם עלידי הצעה בעלת-מעוף לפתרון בעית הפליטים, הפיכת ערביי ישר' ראל לשותפים במדינה ותמיכה ברעיון של מדינה פלסטינית חופשית. השבוע נראה ש' אם לא תפעל ישראל במהרה ובתנופה, תאבד הזדמנות זו לעולם.

אולם ממשלת ישראל לא חלמה אפילו לשנות את דרכה. כאילו רצתה להפגין את זילזולה המוחלט בכל הנעשה מסביבה, התי' ליטה הממשלה דווקא השבוע לערוך רפור' מה קטנה בסדרי הממשל הצבאי: לערביי ישראל הותר לנוע בשעות היום אל המר' כיום העבריים הסמוכים, ללא צורך ברשיון תנועה. אולם הממשל הצבאי לא פוזה, המנגנון הרדוני שלו יוסיף להפעיל את מלוא לחצו. אפילו מפ"ם, שהציעה את כיר' טול הממשל, חתמה על הצהרה ממשלתית שהוגישה את הצורך למנוע בעד ערביי ישראל מלהשתלט בחזרה על האדמות שהופ' קעו מהם בדרכי חמס ועושק — ובזאת הצדיקה למעשה את קו בן-גוריון.

לא היתה זאת הדרך המוצלחת ביותר לרכוש ידידים בקרב ערביי פלסטין ול- הצליח בחברה המרחבית. כי ערביי ישראל, החוליה המקשרת האידיאלית, יישארו זרים במדינה ומדוכאים עלידי השלטון.

נוער

העיקר: מצב הרוח

עכשיו תבנה לנו הממשלה סוף-סוף צריר פים על-חשבונה, התלוצצו השבוע מדרי' כיהם של 12,000 צופים, שהוכרו עלידי הממשלה כתנועה ממלכתית בלתי-מפלגתית. מדריכים אלו זכו ליתרון חשוב, לקנתאם של מדריכים בתנועות נוער אחרות: חללת הממשלה מאפשרת לראשי הצופים להגל' רוב מתנות העבודה הקייציים של חגי' כי הצופים, נערכים בקיבוצי מפא"י, שם מגדלים בתממה מיוחות שנים-עשר אלף חב' רי מפלגה חדשים.

● הפוליטרוקים של הצופים מסגנים את אנשי הנח"ל, הבאים להדריך בעיר את הצופים הצעירים, במסגרת שירותם בצבא.

ההגול והמצצה — בעיני דוש ורשק

מרבית המדריכים נמנים על צעירי מפא"י הנאמנים.

נאמנות אישית. אחרי שבי.גי. פרש לשדה-בוקר, רדפו אחריו לשם שלוש הכי' שרות חקלאיות של הצופים, דאגו להימצא עלידי בקיבוץ הדרומי החשוב הפשוט: תמיד כדאי להיות קרוב אל הנקן, למלא את רצונו.

פעם אחת לפחות היה החשבון מוטעה: ב' 1956 הפסיק שר-החינוך זלמן ארן את תמי' כחו הכספית בצופים. הם ביקשו את בי.גי. להתערב לטובתם, תשובתו הברורה: "זי"א מה (ארן) יודע מה שהוא עושה".

הצופים לא התייאשו, מיהרו עוד באותה שנה לרוץ לפני מרכבתו של בן-גוריון. כשהשמיץ, בכינוס-הפירסומת שלו בשיר' מוניס, את הדרישה להקים תנועת נוער ממלכתית, הצטרפו אליו הצופים, הכריזו על עצמם כעל חיל-החלוצ לביוצו התוכנית.

הכרזה זו לא חיסנה את הצופים מגט זמני. לפני שנה וחצי נאלץ משרד החינוך להפקיר את כלתו, "הבלתי מפלגתית", נכנע ללחץ מפ"ם ואחדות-העבודה, שתנועות ה' נוער שלהן סבלו מן ההכרה הרשמית בצופים, אסר את פעילותם בבתי-הספר.

אולם הצופים ידעו כי לא סר חינום בעיני בן-גוריון, הם היו רק אחד החשבונות ששילם בזמנו עבור קואליציה עם מפלגות השמאל. בשבועות האחרונים חיכו הצופים לשינוי החלטת הממשלה. היתה להם סיבה טובה לחשוב, שהחלטה זו תיתן דוקא ה' חודש: ביום בו שינה בי.גי. את דעתו בשאלה מיהו-היהודי, מאחר שכעס על שר' תפיו השמאליים, נרמז לראשי הצופים ש' מצב-רוחו של בן-גוריון מתאים לקבלת החלטה ממשלתית לטובתם. היה זה רמז נכון.

עחונות

דה-אל לכ

"לעזאזל!" קרא ביום שני השבוע קריאל ("דוש") גדודי, קריקטוריסט מעריב, כאשר נטל לידי את גליון ידיעות-אחונות מאותו יום. "לכל הרוחות!" הפליט אותה שעה רענן לוריא, קריקטוריסט ידיעות-אחור' נות, שעין בגליון מעריב.

מה שעורר את זעמם של שני הקריקטור' ריסטים הפוליטיים של ישראל, היתה הקרי' קטורה שהתפרסמה בעתון המתחרה. כי שתי הקריקטורות שהתפרסמו קעת ובעונה אחת לא רק שהיו דומות מבחינת נושאן — הצטרפותה של צרפת למעצמות המיצרות פצצה אסומית. אלא שהנושא גם הומחש וצויר על ידי אותו רעיון ובצורה גראפית כאילו צויר על ידי אותו אדם עצמו.

מי גנב ממי? קוראים שראו את שני גליונות עתוני הערב לא יכלו שלא לשאול את עצמם את השאלה: מי גנב ממי? אחרים הניחו כי היה זה שיתוף פעולה בין שני הקריקטוריסטים המצטיינים של ישראל! שהוליד את אותו הצויר עצמו בשני העתון' גים, צויר שהיה זהה אפילו בהרבה פרטים קטנים כמו הזווית בה צוירה הדלת, וצורת הפרחים שמחזיק הגנרל דה-גול. (ראה צויר' רים).

אולם האמת היא שהצויר הזהה בשני העתונים גולד בלי שום קשר בין השניים. סיפר דוש של צויר הקריקטורה שלו: "בעי' רב שלפני הפרסום בתרתי לי את הנושא העיקרי, במה שנוגע לנושא, זה קורה הר' בה עצמים שיש דמיון בבחירה בין הקריק' טוריסטים. על הנושא בנית את הרעיון. הרגשתי שזה אולי פתרון קל מדי אבל הייתי עייף כדי לחפש פתרונות אחרים יותר קשים. היתה לי הרגשה לא נעימה כשראיתי את הצויר של רענן".

אמר רענן: "צירתי את הקריקטורה יום לפני הופעתה בשעה 11 בבוקר. הנושא היה כותרת ראשית אצלנו והיה ברור לי שזה הנושא. דבר כזה עלול אמנם לקרות, אך לא קרה לי עוד אף פעם שבעת ובעונה אחת יצויר משהו אחר בדיוק את אותו הדבר. כשראיתי את הצויר של דוש היתה המחשבה הראשונה שלי איך הגיע הצויר שלי למעריב".

הוסיף דוש: "בעצם אני גנבתי את הרע' יון מקריקטורה ישנה שלי. לפני כמה שנים, כשרוסיה פוצצה פצצה אסומית ציירתי מש' הו דומה לזה".

● שני הקריקטוריסטים התחילו את ה' קריירת שלהם כקריקטוריסטים פוליטיים מעל דפי העולם הזה. דוש צויר לפני כן בהתמת שיר, קריקטורות עיבור עלון לחי' ואילו רענן צויר קודם בעתונים צבאיים.

גירושין בכלא

"שיעשו מה שהם רוצים, אני לא אתן גט". כך הכריז בשבוע שעבר, באולם בית המשפט המחוזי בתל-אביב, תימני צנום בגיל העמידה, צנום, לבוש בלויים, שבפיו מתגדגדות שיניים בודדות. משה יצחק הודקף, התכוון לצעוק קבל השופט והמוזן צופי בית המשפט את דעתו על הדימוקרטיה בישראל. אולם הוא לא הצליח אפילו לפתוח בנאום. שני שוטרים חסונים נטלו אותו בורעותיו, הוציאוהו מהאולם לתדרה המעצר. איש לא קיחה כי משה יצחק יכנע בקלות. גם מזל, אשתו של הנאשם שתבעה ממנו את הגט מיום בואה ארצה, לפני עשר שנים (העולם הזה 1140), השלימה עם ה"רעיון שיהיה עליה לחכות תקופה ארוכה, התכונה לפנות לאנשי ציבור שיתערבו בפרשה, ישפיעו על הבעל העקשן.

אולם משה יצחק הפתיע את כולם. כבר למחרת העברתו לכלא רמלה, התייצב אצל שלטונות בית הכלא, הודיע כי "אעשה כל מה שאתם רוצים, רק תנו לי לצאת מפה ולהציל נפשי ממות בטוחה". הסוהרים החזיקו אותו בו במקום על הצהרה, שבה הביע את הסכמתו לתת את הגט, העבירו אותו לבית-הדין הרבני בפתח-תקוה לביצוע הטקס הרשמי.

מות בטוח בכלא. משה יצחק חזר לביתו הדל בראש-העין, נתקבל בהסתייגות על ידי האוהדים המעטים שהיו לו במאבקו. הוא יצא מיד למסע הסברה מקיף, טען כי לולא חתם על ההצהרה, היה בלי ספק מוצא את מותו בבית-הכלא, תוך זמן קצר.

בחדרו הסריהריטים אך גרוש ספרי קודש. הספרי השבוע משה יצחק לכתב "העולם הזה" את הסיבות שהניאו אותו לחזור בו מפרובו העקבי והאיתן, להסכים למתן הגירושין:

"לא היתה ברירה בידי", צעק משה יצחק כשהוא מויע מהתרגשות ומנוסף בידיו ה"גרומות". מה יכולתי לעשות כשכולם יחד קמו נגדי? הייתי מוכרח להציל את חיי. אין לי גם את כל הממון שצריך בשביל להילחם עם כולם. לו הייתי בתימן זה היה אחרת. שם הייתי עשיר גדול, כולם ידעו אותי וגם אבא של מל, שאהב אותי כמו מלאך. הוא שמח כשביקשתי ממנו את מזל, זה היה כבוד שאיש חשוב ועשיר כמוני יתחתן בבת שלהם.

הכל היה בסדר גמור והמשפחה שלהם יודעת את זה. התחתנו כמו שצריך. אכלנו ושתינו והיה שמח. כמה חודשים חיינו ביחד. מזל היתה מנשקת אותי כשלקחתי אותה, ואהבה אותי מאוד.

כשאמא שלה, שתפרה מכנסים בשביל הערבים, רצתה שהיא תבוא לעזור לה, לא הסכמתי. אמרתי שאני מספיק עשיר עצמי. הבטחתי לאבא של מזל לבנות לה בית גדול אם תבוא תגאולה במהרה, אבל יום אחד נתן האימאם פקודה שכל היהודים יצאו מהר מתימן. רק חלק קטן מהרכוש שלי, הצאן והבקר מכרתי. הרוב נשאר ככה סתם אצל הערבים. אבל גם ככה היה לי די הרבה כסף.

35 - 22 ומ"55. המשפחה של מזל יצאה קודם ורק בתעיו פגשתי אותם. בא אלי דודי שאול, אבי מזל אשתי, ואמר לי: "יעשה לנו טובה, תתן לנו כסף לדרך עד שנגיע לאשדוד. אני אהיה ערב לכסף הזה, שאשלם אותו עד שנגיע לארץ הקודש". נתתי לו ולקרובים שלו הרבה כסף, בערך שלושת אלפים לירות.

שילמתי את כל ההוצאות בדרך, אבל האנשים האלה שכחו מהר מאוד את ה"טובות" שעשיתי עמיהם. רק באנו לארץ, הכניסו את מזל לעבוד בקופת-חולים, במשכורת מלאה חודשית. וכשראו שהיא מ"אספת הרבה כסף בכל חודש, באו אלי ואמרו לי: "אין לך שום דבר אתנו, את הכסף כבר אכלנו, והבחורה הזאת היא לא בשבילך, אלא יתן אותה לאיש אחר". הלכתי לרבנים בפתח-תקוה וביקשתי שיחזירו לי את אשתי. עבדתי במחצבה והב"טחתי לתת לה את כל הכסף שארויח.

מזל לא הסכימה לחזור אלי בשביל ה"כסף הרב" שהיא מאספת בעצמה, והרבנים לאחר עיון ודיון בכמה ישיבות, החליטו שאני צריך לתת את הגט, אבל אין לכפות אותי אם אני לא רוצה. מזל הלכה והביאה עדים שהעידו שכאילו לקחתי אותה לאשה בכוח. זה שקר באמת ובאמונה. בזמן ההוא היתה מנשקת אותי שאתחתן אותה, הייתי

פתח חשבון חסכון פרס

בטחון לכספך
רבי'ת גבוהה
שרות אדיב

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

פרסום דחף

בתי האופנה הידועים - איוניר ברחוב אלנבי 31 וברחוב דיזנגוף סינת גורדון - שניהם במיוג אויר מלא, החלו במכירת סוף העונה שלהם. בהנחה של 20% על כל סחורות הקיץ הרגילות תוכלו לרכוש את המובחר ביותר, כי המכירה אצל איוניר, הידוע מאז ומתמיד באיכות וסעם רב מהדה מאורע העונה.

שתייה
שטוחה
עגולה

DEGEL

20 סיגריות * 280 פרוטה

דנא בי"ס לרקודים אקסלוסיבי
 ההרשמה: תל-אביב
 רח' פינסק 2 8-5 אח"צ

C + C = MC

אין זו נוסחה מתמטית, אף כי אולי נשמע הדבר במדה רבה כמו הנוסחה המפורסמת של תורת היחסיות. אולם כותרת זו פורשה, במובן ידוע, לא פחות מהפכני מתגלית עולמית זו או אחרת. הלא כותרת זו באה לבשר הו"פ עת תערובת משקה חדש בשוק המקומי, הרי היא התערובת של קולה עם קפה. זו הפעם הראשונה שהתערובת הידועה בדרום-אמריקה זה מאות בשנים בין שבטי האינדיאנים של אגוז הקוקה, ה"קולה והקפה, תמצית צמחים טבעיים ה"מכילים קופאין ובכך ממריצים, משחקת בישראל, לפי המרשם המקורי.

בכדי להגביר עוד יותר את הפעולה הממריצה בהתאם לדרישות האקלים ה"ישראלי, נוספה לתמצית הקולה גם תמיצית קפה נקי (מוקה) ותערובת זו, על בסיס של סוכר נקי, משחקת תחת השם מוקה-קולה עליידי ביח"ר קליפורניה.

הסירוף מותאם לדרישות הטעם המקורי מי ויחד עם מ"סודה וקוביית קרח מת"קבל משקה מקיף המרחה את הצמאון ומכיל בתוכו את כל תכונותיהם ה"טובות של קולה, קוקורגוס וקפה גם יחד.

דנא תסס תקבל פרס

המנוער העברי

עקרונות הפעולה השמית

המהדורה השניה והשלמה, המכילה זו הפעם הראשונה את התוכנית החברתית והכלכלית — סוציאליזם חופשי — כלכלה מרחבית — שלב הקימוס בישראל — תיכ- נון ממלכתי — זמנה חופשית — מימון הקימוס — חיסולו של המשק הציוני

המחיר 55 פרוטה - להשיג בכל הקיוסקים

מזוג אויר
בשתי החנויות

20%
הנחה אמיתית

על כל סחורות קיץ
באיכותן הידועה

**מכירת
סוף העונה**

אינר
בית האלמנה הראליים לאמנות

פל-אביב רח' אלכני 31-רח' דיזנגוף פינת בורדון

קפה+קולה

מרענן
מרווה
טעים

Mocca-Cola
תמצית קפה נקי

שתי תאיר
מוקה-קולה
עם סודה

קליפורניה
California

שקית ערובת לבקר. אולם המחסן היה נעול היטב. איש לא יכול היה להוציא את המזון, ולהגישו לפרות הרעבות, לפני שיקבע סופית למי בדיוק הוא שייך. האם רק לנאמני מפלגת הציונים הכלליים שבמושב בניה, או לכל התושבים האחרים, כלומר גם לפלג אנשי מפא"י?

הצרה החלה ברגע ששני חברי הוועד, מה' גוש השמאלי במושב, הגישו את התפס' רותם לשלושת חבריהם מהגוש הימני. אנו מתפטרים כיון שראש הוועד אינו מתחשב בדעת החברים ועושה כרצונו, כתבו יחיאל שפירמן ויעקוב איינשפרוך. השניים התלוצצו ננו כי לפני שראש הוועד מאשר להלואה לאיש מן המושב הוא מברר בדיוק את שייכותו המפלגתית. המפלגה הרצויה לארה"ב בסיוק, ראש הוועד: מפלגת הציונים הכלליים.

התגובה הראשונה להתפטרות אנשי מפא"י בועד באה משילוב. מוסד של המשביר המרכזי המספק למושבים את המזון לבק' לי החיים. שילוב הודיע כי הוא נאלץ להפסיק לספק למושב את צרכיו, כיון שאינו מכיר בהזמנות עליהן חתום רק ראש המועצה לבדו.

בינתיים אספו חברי מפא"י המתפטרים חתימות מחברי המושב, שטענו כי בחרו בציונים הכלליים מתוך לחץ. החתימות הועברו לברית הפיקוח של תנועת המושב, בים, שהחליטה לקיים אספה כללית לשם עריכת בחירות חדשות. הימניים לא נכנעו, פנו לבית המשפט.

בבית-הדין המחוזי בתל-אביב החליט אמ' גם השופט, ד"ר יצחק קיסטר, כי אין לקיים בחירות חדשות לפני תום מועד הש' נה לכהונת הוועד הנוכחי. אולם הוא נתן זריקת עידוד לאנשי השמאל בדבריו על ראש הוועד הימני. קבע השופט: "היו"ר בס' יוק, שנתן כאן תצהיר ועדות, לא נראה על פי תצהירו — שבו סתירות ניכרות — כי הוא איש אמת מובהק. אבל לפי התקנות אין זו סיבה לפטרו באמצע השנה."

הדירה לשווקים זרים. בינתיים אול מלאי המזון ברפתות והפרות החלו גועות בקוליקולות, דורשות את אכלן. אנשי הגוש השמאלי התארגנו, קנו מכספים הפרטי 15 טון תערובת לפרותיהם. הפרות האחרות נשארו רעבות. כאן עשה בסיוק טעות גור' לית. הוא לא הורה לאסוף כסף ולקנות תערובת, כשם שעשו אנשי המושב האחרים. בסיוק פנה לחברת עמיר של התאחדות האכרים, הזמין שמונה טון תערובת לפרות. על ההזמנה חתם: אריה בסיוק ראש-הוועד.

חברת עמיר, שמצאה הזדמנות לחזור לש' חקי המשביר המרכזי, הסתפקה בחתימה הי' אחת, שלחה מכונית עמוסה בתערובת. בס' יוק הזעיק את אנשיו לפריקת המטען בין אנשי-שולמו. הוא לא ידע כי השמאל הצליח להשיג העתק מההזמנה, ששלח ראש הוועד בשם המושב. כשעמדו הימניים לפרוק את המכונית, הופיעו אנשי הפלג השני, ביקשו לקבל את חלקם בתערובת. "חתימת בשמונה", אמרו לבסיוק, "המזון שייך לכולנו".

קצין וקצין גבוה יותר. פרצה קסטה שבה נפצע איש הימין אלכסנדר שטרן. משטרת גדרה, שעמדה במצב הכן מאז הת' חממו הרוחות במושב, נזקקה מיד, העלתה כעשרים מתישבים על משאית המושב, הובילה אותם לתחנת המשטרה. שם נערך הדיון. אחרי שעות של מריבות הסכים בס' יוק לחלק לכל אחד מאנשיו שק אחד, לפי הצעת השמאל, להקפיד את התערובת הנור' תרת עד שתתקבל ההכרעה על גורלה. הבין צוע הוטל על מזכיר הפנים, שהוא עובד חוץ במושב.

למחרת, כאשר בא המזכיר לבקש את מפתחות המחסן מבסיוק, נתקל בסרוב מוח' לס'. "אבל הקצין קבע שצריך לחלק שק לכל אחד ולשמור את היתר", הזכיר המזכיר. בסיוק לא התרגש. "אני הקצין הכי גבוה כאן בכפר", קבע. אנשי השמאל, שעקבו אחרי תנועות יריביהם, נוכחו כי הם עומ' דים לחלק ביניהם את כל המלאי, מיהרו להזעיק את המשטרה.

במשך חמש שעות הסתגרו למחרת קצין המחוז, יו"ר המועצה האזורית, סמל משטרת גדרה ונציגי שני הצדדים בבנין המזכירות. עשרות מאנשי המושב ניצבו בפתח הבנין, עורדו את נציגיהם, קיללו את היריבים. לבסוף הוחלט כי התערובת שייכת אמנם לכל המושב, אולם אנשי השמאל יתחרו על חלק ניכר מהמגיע להם, לטובת הפרות הרעבות יותר של חבריהם מהימין.

הקרב על התערובת נגמר. אולם איש לא חשב שהפרשה הסתיימה. כי המריבות האיר' שיות במושב בניה קיבלו גיבוי מפלגתי ומפלגות נלחמות עד טיטת הדם האזרחי של היריב.

עשיר ומצליח. אבל עכשיו היא לקחה עורך-דין וביחד עשו לי מהפכה שלמה. עשו את הגיל שלה 22, והיא בת 35. את הגיל שלי, שאני בן 45, עשו 55. כל פעם שהיינו הולכים אל הרבנים, הם הביאו לעזרה את הרמב"ם, בשביל להראות שאני צריך לתת גט. אבל אני הבאתי את הרא"ש ורבנו תם כדי להראות בדיוק הי' היפך, שכל הכופה לתת גט כאילו מרבה ממזרים. בבית-הדין הגדול של הרבנים הראו לי את כל החוקים והחליטו לכפות עלי את הגט במשך חצי שנה. לא נתתי כל הזמן גט. אני אוהב אותה מאוד, אז למה שאגרש אותה?

מכות בבית-הסוהר. רק נגמרה הי' חצי שנה, הביאו לי הזמנה לבוא לבית-

סרבנגט יצחק

אחרי הכסף והנשיקות — מכות

המשפט המחוזי בתל-אביב. יצא פסק-הדין עלי כמו שפסקו הרבנים וכמו שכתב על הערעור שלי בית הדין הרבני הגדול. לקחו אותי מבית-המשפט למאסר קשה, כמו רוצח, עד שאסכים לתת גט. בבית-הסוהר ברמלה שמו אותי בין אנשים נוראים, שרצו לאכול אחד את השני. הם היו חזקים ולא היה להם מה לעשות. כשבאתי התחילו גם להרביץ לי. כרי שאסכים לתת את הגט, אבל השם היה בעזרי. אחד מהם התחיל לספר סיפורי מעשיות והם עזבו אותי במנוחה.

האנשים בבית-הסוהר צילמו אותי ועשו לי הרבה בדיקות. אחרי הבדיקות הכניסו לי פחד גדול בלב. "אתה מוכרח לתת את הגט, אחרת זה יהיה הסוף שלך, תשב פה עד שתמות", כולם אמרו לי. "אתה כבר חולה, וכתוב בעתונם שהשופט נתן לך מאסר לא מוגבל. אשתך תאכל אותך בממשלה". פחדתי מאוד על נשמתו ואמרתי להם: "אעשה כל מה שאתם דורשים". אחד כתב משהו על נייר ואמר לי לחתום. "זה בש' ביל שתוכל ללכת הביתה".

אחרי שחתמתי צחקו ממני כולם. אמרו לי שכתוב שם שאני מסכים לגרש את אשתי. מזכיר בית-הדין בפתח-תקוה בא אלי לשאול אם אני כבר מסכים. אמרתי לו: "לא מסכים בעד שום כסף וזהב בי' עולם, אני אוהב אותה ולמה אגרשנה?". שוב היו כולם נגדי עד שראיתי את מרי' המחזית נגד עיני.

אחרי כמה ימים לקחו אותי במכונית המשטרה לבית הדין בפתח-תקוה. הגדתי להם כל מה שעשו לי. אמרתי שהגעתי כבר לשערי-מחוז. "אני מוכן לחתום באצ' בעות יריים ורגליים", אמרתי להם, "ורק שאגמור כבר עם זה". כפשע היה ביני ובין המחזית. כתבו הכל וחתמו ושלחו אותי הביתה. ועכשיו הממון שלי גמרו ואת אשתי התירו לאשרי ששהו גילוי-עיוות. אבל לפחות את נפשי הצלתי ממוות."

התיישבות

הקרב על התערובת

מאות הפרות עמדו מורעבות ברפתות, במחסן חמושב היו מוטלים למעלה ממאה

ואדי-סליב - בשבוע החמישי אחר פרוץ מרד אחרי הסע

האמהות העזובות
בבית משפחת אזולאי, מחזיקות את בניהן על הורונ. שמעון אזולאי נלקח מביתו בשתיים ב' בוקר, השאיר את אשתו סימי (קיצונית משמאל) ומשפחה בת שבע נפשות, ללא מפרנס.

הילדים הרעבים
הם ילדיו של שאול שווישה. שלושת הגדולים יושבים על המיטה, שנה שהקטנה, בת חודשיים, שוכנת בת בינו לבין אמה רינה. לרינה קשה לספק בילדיה ללא עזרת בעלה, פורצת תכופות בבכי.

למען המשכחות
נערכה מגבית בתל-אביב. בתמונה נראה אחד המתיימרים, המהנדס בנימין עומרי, חבר מדכא הפעולה, שהותקף לאחר מכן. הכסף נמסר לוועד אירגון ליכוד עולי צפון-אפריקה, לחלוקתו.

בואדי סליב חל השבוע שינוי עמוק. למראית-עין, שררה הרגעה מוחלטת. אנשים יצאו לעבודה — אם היתה להם עבודה; החנויות היו פתוחות; שום התקהלות לא הפריעה את הסדר הציבורי. אפילו אסיפת מפא"י בקולנוע הדר עברה ללא תקלה. עובדתי יסוד אחת היתה ברורה לחלוטין: ארגון ליכוד עולי צפון אפריקה בואדי סליב נשבר. משרד הארגון, בבית-הקפה לשעבר של דוד בן-הרוש, לא נפתח מאז ערב השבת השחורה. הרמז היחיד כי לא הכל שלח ורוגע בואדי סליב, נתן עלי-ידי שתי נידות משטרה, ששוטטו הלך ושוב לאורך הרחוב הראשי, הודיעו ברמקול: „המשטרה תחסל כל בריונות. אל תאמינו למסיתים ולשמועות-שוא. משטרת ישראל אתכם ולרשותכם.“ אחרי ההודעה העברית, הושמע הנוסח המארוקאי.

היה זה קול מארוקאי קנוי. הוא לא היה קול יחיד בואדי סליב. אחרי המעצרים ההמוניים, שהרחיקו מן השכונה כל מי שנראה למשטרה כמסוגל ללכוד סביבו חלק כלשהו של בני עדתו, פלשו לואדי סליב שליחי מפא"י והמשטרה. חלקם היה מוכר היטב לתושבים. היו אלה אנשי קבוצת-האגרוף ששלטה בואדי עד תופעת ארגונו של בן-הרוש. באבא סידי, ראש הקבוצה שלא הצליח לבלום את עליית הארגון בראשית צעדי, חזר עתה ככובש, בחסות אלות המשטרה.

תפקידו החדש היה לרכוש חזרה את תושבי הוואדי למפא"י. דרך אנשי הפיץ ברבים את הידיעה, כי מפא"י מעמידה לרשותם מיד 25 שיוכונים. כל מה שעל המבקשים-להשתכן לעשותו, הוא לחתום על טופס מסויים הנמצא בידי באבא סידי. לא כל השליחים היו ידועים בציבור ופעלו בגלוי. מפה לאוזן עברה שמועה כי מפא"י שילמה כסף רב לעשרות מתושבי המקום, כדי שיוצרו דמוראליזציה כללית. החלה מערכת-לחישות. כל אחד לחש משהו נגד שכנו; האשמות והחשדות היו בפי כל. במצב זה נמנעו אנשי ואדי סליב מויכוחים, או אפילו מהבעת דעה בפני ידדים ותיקים. בפני זרים, העמידו חזית אחידה של היתממות והתחמקות. הם לא רצו שהמשטרה תדפוק על דלתם בשתיים אחר-חצות ותשליך אותם למעצר, כחשודים בקשירת קשר נגד הציבור. תחושת-הבסתון, שפעמה בדבריהם במשך השבועים שבין ההפגנה הראשונה לבין הפרובוקציה של השבת השחורה, נעלמה. שוב לא היו בטוחים כל כך בזכותם הדמוקרטית היסודית להביע דעות, להתריע על עזלות או להתארגן בארגון חוקי.

כאלה היו פני השטח. מתחת לפני השטח חלה תמורה עמוקה, שתביע את חותמה על המדינה מן היום ואילך. כי השבת השחורה רק שברה את המסגרת הארגונית של תושבי ואדי סליב. יושב-ראש הוועד ועשרות מבין חברי הארגון ופעיליו, אמנם הושלכו לכלא, אך הגורמים שהולידו אותם לא נשתנו. קרקע-הצמיחה של מרד המארוקאים נשארה עדיין במלוא פוריותה. הפרובוקציה הגדולה של קולנוע הדר רק הוסיפה לת חיוניות חדשה. היא גם נתנה למרד ואדי סליב מימד שלישי, חשוב אולי ממה שהיה עד כה. מימד זה היה „המסורדים“. אם עד כה היה מרד ואדי סליב מרד של נדכאים — התקוממות סוציאלית בעלת גתן עדתי — הפכה אותו הפרובוקציה הגדולה למרד כללי-עדתי, שסחף בגליו שכבות חברתיות שהסתייגו ממנו עד כה.

★ ★ ★
החזרת 100 אלף תעודות-זהות

כך התבטא שינוי מהותי זה: בדירה פרטית אישם בהדר הכרמל ישבו חמישה גברים שגילם הממוצע נע מסביב ל-40 שנה. היו אלה מארוקאים, שהישוב הותיק בארץ אינו מכירם: מסורדים היטב, בעלי עסקים פורחים, זדרות נאות, חינוך צרפתי מבריק וידיעה מקיפה וברורה על הנעשה בארץ. עד כה דיברו חלקות, הצטוו בכל הודמנות כי מוצאם לא הפריע להם להסתדר בחברה הישראלית. הם לא היו עסקנים מכורים, אך גם לא צועקיי-פוח. עתה היתה בפניהם נימה חדשה: מרה, מאוכזבת, אקסביסטית. התרעם אחד מהם, בעברית רוושה: „מה כחנתם? להפוך לארזות לטושע? להעמיד עדה שלמה מחוץ לחוק? האם הם חושבים כי אלות המשטרה יכולות להחניק את זכות המחשבה? הם השליטו בואדי סליב שלטון של פחד. אנשים פוחדים לדבר, פוחדים להביע דעה. הם הציגו כפושע כל מי שביטא את ההתמרמרות העמוקה הפועמת בקרב עולי צפון-אפריקה. עכשיו שותף גם אני להתמרמרות זו. האם יציגו גם אותי מחר כפושע? האם גם על דלתי ידפקו בשלוש לפנות בוקר?“

אחר הוסיף: „הם דוחפים אותנו למצב, בו כל מי שיש לו גאחה וכבוד-עצמי יהיה מוכרח לקום לפעול. במקום לתקן את המצב מיסודו, הם מוסיפים למלאי השנאה והמרירות. הם חייבים לדעת שהם משחקים באש. הדרך שהם הולכים בה מוליכה לבסוף להתמרדות אורחית המונית. ואם נתקומם, זה לא יהיה ואדי סליב לבד שיתקומם. ישנם כיום בארץ 230 אלף עולים מצפון אפריקה. 190 אלף מהם מארוקאים. העדה מתארגנת על פני הארץ כולה. אם נחליט, יכולים מחר 100 אלף איש לשלוח לשר הפנים את תעודות-הזהות שלהם, יפגינו שאינם חשים את עצמם כאזרחים-באמת של המדינה.“

אחר, גבר כבן 35, גבוה, ממושקף, בעל שיער שחור כפחם, הוסיף בקול שקט: „אנחנו לא רוצים לדבר על דברים אחרים; כמו העובדה שהיינו חיילים ויודעים משמעת ונשק מה הם. אבל מי שמנהל את המדינה הזאת צריך לזכור עובדות כאלה.“

★ ★ ★
מעצר, שחרור, ושוב מעצר

דבר אחד היו אנשי ואדי סליב מוכנים לשמוע, גם באוירת הפחד החדשה. כל מי שהביא חדשות כלשהן משבעים העצורים של השבת השחורה נתקבל בשמחה. כי עצורים אלה היו פצע שותת-דם בבשרו של כל תושב מתושבי השכונה. שלשה צעירים ניגשו לבית-הקפה בואדי סליב. עוד אותו בוקר של יום ד' שעבר שוחררו עלי-ידי המשטרה. שלא מצאה נגדם כל הוכחה כי היו קשורים בצורה כלשהי במאורעות השבת השחורה. השלושה סיפרו ליושבי בית-הקפה: „החברה הוציא לירה מכיסו. במצב קשה. אין להם סיגנונות, הם שובתים שביתת-רעב.“ מישהו הוציא לירה מכיסו. תרמו לא רק צפון-אפריקאים. גם עולים מדרומיה ופולין. ספר, שעלה מרומניה לפני שמונה שנים, הצהיר: „הם צודקים מאה אחוז. אי-אפשר להחזיק בני-אדם, במשך עשר שנים, בתנאים כאלה שיש בואדי סליב. הייתי יוצא בעצמי להפגנה יחד אתם!“

תוך שעה אספו השלושה 84 ל"י. ואז התערבה המשטרה. אנמנה למדיניות החדשה שנקבעה לה — לשבור בכוח כל התארגנות צפון-אפריקאית — היא עצרה את אוספי התרומות, השליכה אותם לאותו בית-כלא, ממנו הוצאו שעות מעטות לפני כן. עצורי ואדי סליב המשיכו לחינם במעצר, באין איש שידאג לצרכיהם הראשוניים. מעצר אוספי-הלסך בואדי-סליב זיעזע כמה לבבות בתל-אביב. הוא הבלית את המצב האנושי של המשפחות הנטושות, הוליד תחלטה לפעול.

הרעיון נולד בשעת הרצאתו של נתן ילין-מור, באסיפת-אזורים של הפעולה השמית בתל-אביב. ילין-מור, מספק לחי לשעבר, שישב תקופה ארוכה במחנות-ריכוז אנגליים, תיאר את שני הגורמים שדיכאו את רוחם של עצורי לחי: ההרגשה שהם בודדים

המאדוקאים - היה עדיין חבית של חומר נפץ

רה - כחד

והדאגה לגורל המשפחות שנשארו בחוץ. הדברים, שנאמרו בהתרגשות, גרמו בו במקום לתגובה נרגשת לא פחות: עשרות מן הנוכחים תבעו לפתוח במגבית למען משפחות העצורים, שתקל על סבלן, תפגין בעקביות כי העצורים אינם מבודדים במערכה. הוחלט לקיים את המגבית דחא במרכז ובצפון תל אביב, כדי לתת לבני הישוב החתיק והמסודר להביע את הזדהותו עם מאבק העדות המקופחות.

וכך, 24 שעות אחרי שמשה דיין הופיע באסיפת מפא"י בואדי כשהוא מוקף שומרי ראש, פשטו קבוצות קטנות של מתנדבים קשישים וצעירים בחוצות תל אביב, ללא כל הגנה, בידעם כי הם מתייצבים מול קהל שבחלקו עויין ומוסר. אך הוצבו הדוכנים במקומות מרכזיים, ליד שלטים שהכריזו על "מפעל למען משפחות עצורי ואדיסליב", והתקהלויות גדולות החלו מתרכזות סביבם. הסרטים השתורס-אדומים, שקישטו את השלטים ואת חזה המתרימים, לא השאירו ספק כי המפעל הוא מעשה של הזדהות עם המקופחים, שהפכו צבעים אלה לסמל מאבקם.

כל דוכן הפך במהרה לפרלמנט-זוטא. גבר אשכנזי בגיל העמידה נתן לירה לבנו הקטן, אמר לו לשים אותה כמו ידיו בקופסה, הוסיף לירה משלו.

התורם הנרגש ביותר: שוטר ששם לירה, אמר: "השתתפתי בהכאת המפגינים בואדיסליב. קיבלתי בשביל זה משכורת. אני רוצה לתת חלק ממנה למשפחות!"

אחרי שעתים של התרמה חיכוכים סוערים, החלה הפעולה הנגדית. ליד הדוכן, שהוצב ליד מוצרי התכונה קבוצה מאורגנת של כעשרים צעירים. גבר בחולצה משובצת, שירד מגיית של המשטרה לעיני עדי-ראיה ובכללם עתונאי, קיבל לידיו את היוזמה. חיש מהר נשמעו קריאות: "לשבור להם את העצמות!", "להרוג אותם!" שני צעירים בני 17 וחבר מרכז הפעולה השמית בנימין עומרי, מהגוסס כסוף-שיער בן 53, הוקפו על ידי התוקפים, שהגחיתו עליהם מכות נאמנות.

גידת המשטרה שהביאה את המנהיג, לא התערבה. נדמה היה כי יקרה אסון, לולא קמו לפתע מתוך הקהל כתיסר מגינים שיצרו שרשרת, השיבו מלחמה שעררה. בחסות משמר ספונטאני זה ניצלה הקופה. המשטרה התערבה ברגע שחלפה הסכנה.

ההתקפה הפחדנית של עשרות הצעירים המאורגנים על החוליה חסרת-המגן, תוארה בעתונות. לא תוארה לחיצת-היד השקטה, לה זכו המתרימים אחרי מעשה, מיד קבוצה של צעירים מבני עדות-המזרח, ששאלו: "איזו מדינה זאת? באים לאסוף כסף בשביל משפחות רעבות, ועושים להם פוגרום? אפילו במצרים זה לא יכול לקרות!" מי היו האנשים שלמענם נאסף הכסף?

★ ★ ★

מעצר אחרי חצות

ר ינה שווישה, 21, התיישבה על המיטה ליד ארבעת ילדיה, ופרצה בבכי. חלף כבר שבוע מאז נלקח בעלה שאל למעצר, והיא לא הצליחה להשתלט עוד על המצב. בכניסה לדירתה, בבית ערבי נטוש, עמדה קערת-מתכת גדולה מלאה כביסת ילדים. על ארון-העץ במטבח עמדו כיכר לחם שחור וכמה כלי-אוכל מלוכלכים. בחדר הצטופפו הילדים. "איך אפשר להסתדר עם ארבעה ילדים?" התייפחה, "להאכיל אותם, להלביש אותם להשכיב אותם — וכל זה לבדי?" הקטנה שבילדים, בת חודשיים, סיכבה את ראשה בעצבות, כדי להשתחרר מטרדת הזבוב שנחת על מצחה. הבכור, בן ארבע, שאל: "איפה אבא?"

אבא היה בבית-מעצר אי-שם בצפון. הוא נלקח מביתו ביום השישי שעבר, בשתיים אחרי חצות. שוטרים הקיפו את הבית, דפקו בלול: "שאלו, פתחו!" שחישא ואשתו ישנו אותה שעה. השוטרים ציוו על הבעל להתלבש וללחתם למשטרה. "הבת הקטנה חולה, תנו לו להישאר עד הבוקר", התחננה אשתו. השוטרים פסקו: "אתה בא, או שניקח אותך בתחתונים?" הוא הלך.

החדר של משפחת כליפה גדוש ומלא סוג אחד של רהיט: מיטות. לאורך הקירות,

במקום היריה ניצבת עדיין המשטרה. בקומה התחתונה נראה ראשה של אסתר בן-הרוש, על רקע הדלת שנפרצה על ידי המשטרה, בליל המעצר של בעלה. דרך החלון העליון אפשר לראות שוטרים על הגג, השוטרים על הבית, עשרה ימים אחרי שנורתה אותה יריה בודדת, ובשעה שבן-הרוש וחבריו עצורים.

זו דבוקה לזו, עומדות שש מיטות. בלילה ישנים עליהן שבעת בני המשפחה. ביום הן משמשות כיסאות. על אחת מהן שכבה דמות מצומקת של זקן בעל זקן-שיבה ארוך. בראותו אנשים נכנסים לחדר ניסה משה כליפה, 70, חולה-שיתוק, להתרומם על מרפקו. קולו המקוטע שאל: "איפה בני? איפה בני? איפה שלמה שלי?" שלמה שלו היה בכלא. בעת ההפגנה שצעה למטה המשטרה אחרי פציעת עקיבא אליקריף (העולט הזה 1137), היה שלמה כליפה (26), אחד מנושאי הדגלים. את זה אי-אפשר היה להסביר לאביו הזקן. הוא בכה, בנימה המזעזעת של תינוק חסר-אונים: "בני, איפה בני?"

בחוץ, כמו בסרט ניאוריאליסטי מבעית, נשמעה נעימה צורמנית של רוקנרול. האם יבבה: "לקחו אותו ולא השאירו מי שידאג למשפחה." חבר ועד הארגון, אחד משלושה שנשארו לפליטה, נתן לה סכום כספי: "תיעזרי בזה בינתיים."

★ ★ ★
"ארבעת הגדולים"

עדי רקע עגום זה התרחש השלב הבא של פרשת ואדי סליב. היה זה שלב דרמטי ומתוח. אל בית-משפט השלום בחיפה הובאו בשעה מוקדמת מאוד של יום שני ארבעת העצורים הראשונים של הואדי: דוד בן-הרוש, חיים ממון, יוסף שמטוב ונפתלי סבאג. שלושת הראשונים הם חברים מר-כזים בארגון ליכוד עולי צפון-אפריקה. הרביעי נקלע במקרה לבית ממון, בליל המהומות. הוא נראה כילד שנקלע בטעות בין מבוגרים.

גליון-האישום היה גדוש: 10 פרטים של קשירת קשר להכשלת שוטרים ולחבלה ברכוש הציבור, הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם, העלבת קצין בעת מילוי תפקידו (בן-הרוש קרא לו "רוצח", לדברי התביעה), החזקת כלי-יריה (אקדח מספר 37497) ללא רשיון.

הארבעה זכו לטיפול משפטי יוצא-דופן. הסתבת, שהיא מנהלית של כל תיק מש-פטי בישראל, נעלמה כלא היתה. חמישה ימים בלבד אחרי שופטת-השלום הראשית של חיפה מרים שטרקמן-ורלינסקי הוציאה פקודת-מעצר ל-15 יום נגד החשודים, כבר הוגש כתב-האישום לפרקליטס. אותה שופטת נקבעה גם לבירור המשפט עצמו. היא עצמה קבעה זאת, בהיותה שופטת-שלום ראשית בעלת הזכות להחליט בפני איוה שופט

• מתוך סכום התרומות הראשון למשפ-חות העצורים בואדי סליב, אשר נתרס על-ידי קוראי העולם הזה.
(המשפ- בעמוד 16)

הנעשה באולם בערנות: הם עוררו סנסציה כאשר טירבו להושפט בפני שופטת השלום הראשית מרים שטרקמן-ורלינסקי — דבר שיוכי-רע השבוע על ידי בית-המשפט העליון, לאחר שהפסיק את המשפט.

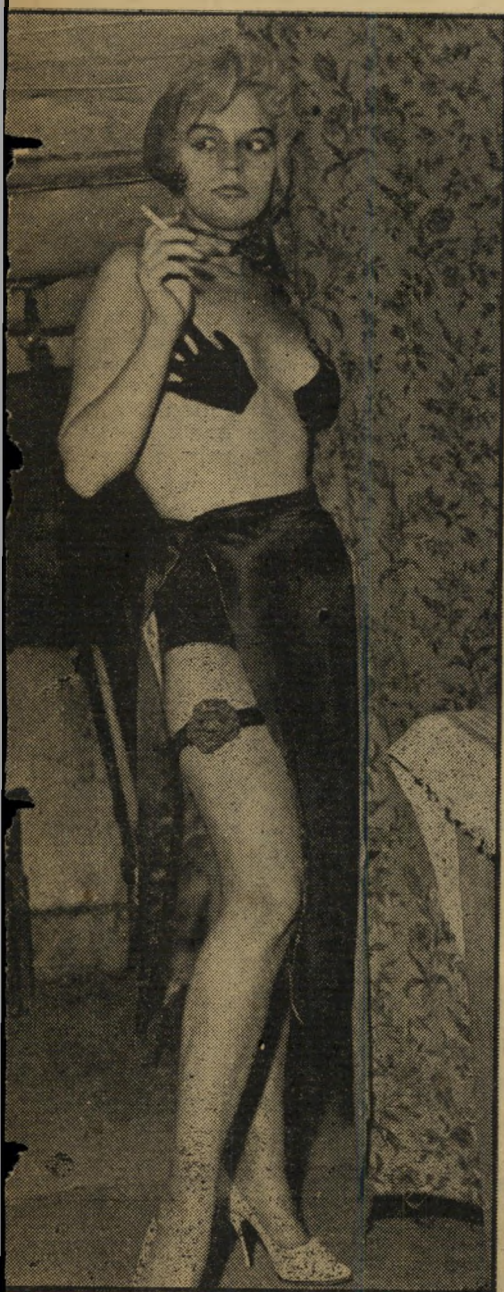
הנאשמים יושבים בתוך התא, באולם בית-המשפט ב-חיפה. מימין נראה יוסף שמטוב, המעיף מבט באחיו. לידו יושבים חיים ממון ודוד בן-הרוש, העוקבים אחרי

ריקוד מסיבי הקהל, בעזרת חכות, את צעיפיה אחד אחרי השני. מימין

סטריפ=טי

ליזה רודארדוס, חלוצת הה

דואמה טראגית חוא שס הריקוד במי בו מופיעה יצאנית רחוב אשר אפאש מנסה להוציא ממנה בכוח או

הווי

למהדרין!

בירושלים, הודיע בית-מלון על "תה וריקודים בשעות אחר-הצהריים", הרי סיף: "כשר בהשגחת הרבנות הראשית".

★ ★ ★

מזחמה טוטאלית

בעמק בית-שאן, ריססו מטוסי כינור אויר את שדות הכותנה, השמידו את מוזיק הכותנה יחד עם חרק מיוחד, שהובא מאפריקה כדי לחסל את המוזיק.

★ ★ ★

מתח גבוה

בבון, גרמניה המערבית, הושיט נשיא הבונדסטאג, ד"ר אויגן גרסטנמאיר, את ידו לאורח, הטעינו במטען חשמלי שנפרק משטח פלסטי עליו עמד, היכהו בהלם.

★ ★ ★

עולם הרממה

בתל-אביב, הוצעה למכירה "דירה נהדרת בוילה בת חמישה חדרים, במי קום שקט וגוף נהדר — מול הכניסה הראשית לבית הקברות".

★ ★ ★

רפואה למכה

בלוד, החמיצו צלמי יומן קולנוע את בואה של משלחת רופאי-שיניים מארצות-הברית, הציבו מספר עובדים של שדה התעופה בשורה, צילמו אותם כחברי הי משלחת.

★ ★ ★

אם אין אני לי?

בנתניה, השליך דיגני-חובב חכה לים, דג את עצמו בקרס חכתו, שננעץ בשיפתו העליונה.

★ ★ ★

ירושלים של מעקה

במטוס "אליעזר", שטס בקו לוד-לוגדון, התבקש הנחט לקבוע את כיוון הטיסה המדויק כדי לאפשר ליהודי דתי לפנות למזרח בעת תפילת מעריב.

★ ★ ★

ניקוי יבש

בתל-אביב, נתפס פורץ בחולצתו על-ידי פועל-ניקיון, השאיר בידו את הי חולצה וגמלט, זוהה ונעצר על-ידי המשטרה על סמך אישור של לשכת העבודה שנמצא בכיס החולצה.

★ ★ ★

"העבודה היא חיינו!"

בגבעתי-ברנר, סדרו עובדי הנגריה חדר שינה משוכלל למנוחת-הצהריים בצריף הנגריה, תלו שלט "לא להפריע, עובדים!"

★ ★ ★

מעגל סגור

במעגל-מיכאל, גילו מומחים כי ניתן להאכיל את בקר הפיסוס בובל-הלול ולהיסך.

★ ★ ★

גישת היסטוריות

בברלין, נגנב שלט הגבול בין האיזור הסובייטי והאיזור האמריקאי, נמצא אצל אספן מזכרות שהתרכז באיסוף מזכרות משדות-קרב היסטוריים.

★ ★ ★

גשר האהבה

בקריית-ביאליק, בדק רופא שיניים גשרי-זהב של חולח, תיירת מארצות-הברית, גילה משפט חזרות על הגשר: "אני אוהב אותך!"

שבוע בקפריסין

210,- ל"י

כולל כל המסים. מטבע זר.
מטוס הלוך וחזור פנסיון מלא
במחנה נופש. טיולים מקיפים
המעונינים בתשלומים יפנו למשרדי א.א.

מארגן ע"י:

פורתורס ירושלים

פורתורס

מארגן עבורנו

שבוע בקפריסין

210,- ל"י כולל הכל

אל תשלם יותר

מחיר זה רק ע"י א.א.

הרשם מיד:

במשרדי א.א. בכל הארץ

תל-אביב:

אחרי-העם 11, טל. 66659

ירושלים: אגריפס 8, טל. 3354

חיפה: הרצל 22, טל. 69640

פתח-תקוה: מונטיפיורי 20,

טל. 911153

נאשה
בלי "סקסאפיל"...

כך בן-אדם
בלי

קדם העור הנפלא לכל מטרה!
תוצרת יצהר-סומר

שתה

תסס

תקבל פרס

פקידים!

תלמידים!

מבודנפים!
הרשמו ענף היום לקורס ל"י

קצרנות

עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים, פעמים בשבוע)
ב.אלמן גרגי (GREGG).
המנהל: ח. בריקמא (קמפינסקי).
תל-אביב, רחוב גורדון 5.
הצלחה מובטחת!

כל הצעפים על גופה. במרכז היא נראית אחרי שהגברים הצליחו להוריד את מרבית הצעפים. השאירו רק את העליונים. משמאל היא נראית בסופו של הריי קוד המסעיר. לאחר שכל הצעפים הורדו מעליה, והיא ממשיכה לרקד מעורסלת.

מים של ליזה, בו
מנה הגברים מן
ית ליזה כשעדיין

בא לתל-אביב

כַּשְׁמוֹת הָאֲמִנוּתִית בְּיִשְׂרָאֵל, חוֹשֶׁכֶת סוּדוּתִיָּה

שמישהו אחר יעשה קונקורנציה ? ! מספיק שעשיתי פעם שמלה עם כל הגב פתוח. עכשיו כל אחת לובשת את זה. את הפרחים והידיים אני מדביקה בדבק מיוחד. אחר-כך גורא קשה להוריד את זה."

★ ★ ★

בית-ספר? פויה

וורוצלב, עיר מולדתה שבפולניה היה תה ליוה אחות מעשית. אולם זה היה רק כיסוי כלפי הממשלה הקומוניסטית. היא חלמה על משהו אחר לגמרי: "בתור ילדה קטנה כבר רציתי להיות ארטיסטית מאז היותי בת חמש היה כל האדם ואני אמא אצלי. אמא הייתה זמרת אופרה ואני רוקת באטל. אני רציתי ללמוד בבית-ספר פויה. אני בבית-ספר כמו פרה בשביל סלון. לפני שנתים וכמה חודשים באנו ל־"ארץ. אבא, לפני שמת במלחמה, רצה ש־נבוא לכאן. קיבלנו צירף בערצה בבתי-ס. בשביל זה היה דוקא טוב. ראינו תנים וגזיקים ועקרבים. וזקנים בפולניה לא היה את זה. הלכנו לקולנוע כל יום. לפי

עמים שלוש פעמים ביום. אמא היתה מר-
ויחה טוב. היא תופרת ויש לה מכונה
חשמלית מפולניה. עברנו לגור בתל-אביב.

”את העבודה הראשונה קיבלתי בבית הרושת. לא, בקונדטוריה. אל תכתבו בית הרושת זה לא יפה. אחר־כך הלכתי לעבוד בבית־חולים בתור אחות. עבדתי שבוע וברחתי. הייתי צריכה לתת זריקה לכן־אדם בשביל למות. לא יכולתי או ברחתי. אחר־כך פגשתי איש בשם קובה בנוגה. והוא הציע לי לעבוד בכר שלו. הייתי טיפשה. רציתי להיות ארטיסטית או הלחית. כש־ראיתי שפושעים באים לשם או ברחתי.

„פגשתי בחור בשם יענקלה והוא לימד אותי רקוד. עם זה הופענו בחינגא בר. רקדתי ממכו וצ'ה צ'ה צ'ה. חשבתי שזה משהו בומבה. אחרי חודש ידעתי שזה לא שווה גרוש. בפולניה אפילו לא ידעתי מה

זה טנגו. אז הכרתי את רודארוס. הוא ראה איך שאני רוקדת ואמר: הרקוד שלך לא שווה אבל יש לך טאלנט. לקח אותי ולימד אותי סטריפטז'ו."

למרות שאינה נשואה, צונדת ליזה טבעת
נשואים על אצבעה. יש בחורים רוצים
תמיד להתחיל פויה. אני נשואה ומספיק.
לפעמים יש אנשים שרוצים להוריד את
המטפחות בידיים. יש אחדים שרוצים לדוג
לבר.

”קודם היו לי שערות ארוכות. לא יכולתי ללכת ברחוב לבד. פויה! היא אומרים ברר ג'ס באדרו כל הזמן. כל אחד היה צועק: הנה ב.ב. אוללה. לא רוצה להיות ב.ב. רוצה להיות ליוזה. לא? אני יודעת מה שאני רוצה?! להיות משהה. אבל עץ קיל נוע אסור לי לחשוב. מה הרבה כמוני. כל אשה מסוגלת לעשות מה שאני עושה”

ה' תורא, ה'כסרפטיזאות היסטאלית ה' ראשונה אחרי אלפים שנה, מגיע ללא ספק לליוו רודארוס. אבל זהו שמה האמיתי בלבד. שם האמיתי הוא אלווט קנופסקה. היא בת 18 ועולה חדשה מפולניה, ולגיונית חמודה שמסתכמת ב-45 קילו בלבד. ערב ערב היא גורמת התרגשות לכמה חיילי יורים ונשים בחוגג בר. היא מופיעה לעניניהם, כשגופה מכוסה בכמה צעיפים משקיולים. היא אינה עושה הרבה. המחזרות מגונות בקצב רעשי לוויה רק עומדת במקום אחד בפישוט ידיים, מחכימת ומקנעת את גופה לצבא הגנניה.

ארבעה גברים מזומנים או לקחת חכות בעלות חיים עצמי בידיהם ולנסות להשתל את החכות בטעות מחכת המחבורות הצעירות של ליוו. כשהם מצליחים לעשות זאת, הרשות בידם העלות בתחנת את הצעיר. ליוו ממשיכה לחייך. רק כשהיא נשארת כשגופה סלים קצרצר בלבד ושני פרחים להסתתר החזה, נעלם החיוך וב' שקבתיו נעלמת גם ליוו.

“ה לא סטריפטזי מה שאני עושה,” אומרת ליוה, “בשביל המטרה זה משחק. משחק עם מספחות — בחורים מחפשים דוגים. למה לא? אף אחד לא מכריח אותם. הם הולכים בהתנדבות, אוללה, איוה גבר ללא רוצה להפשיט בחורה? בפעם הראשונה הבהישיט נורא. אוללה, אל תכתבו את זה, איוה לי פחד נורא. פחדתי שאנשים רואים אותי כשצאתי לא ראתי לא. האנשים ראתי והוטיילטור והסתכלתי עליי. כש הפשיט אותי ברחתי תיכף. ככה זה היה שבוץ. הייתי בורחת כמו משועת. אחר־כך התרגלתי כבר.”

★ ★ ★

דבק מיוחד לידיים שחורות

שחק המספחות אינו המספר ה-**ע** יחיד שולי ליוה. היא גם מופיעה יחד עם גבר ושתי נשים – לחקת רומאנוס – בריקוד אקרובטי. השם של זה, זה לילה בפאריס, מספרת ליוה, זה טרגדיה. טר גדיה על בחורות לא חרוב. אפש בא ולוקח כסף מבחורות ועושה אקרובטיקה – מרביץ בחורות. כל בחורה נותנת לו כסף. אבל אני לא רוצה. מפני שהרחתי את הכסף, נכון? אז כל הזמן אני רוקדת והוא מספח. הוה הכסאי. הוא מפתש את החצצית ואחר כך את החולצה, מסובב אותי ומסובב עד שאנישם פחדים ששבור לי יד, ואחר כך מוציא את החצוה והכסף נופל. על החוה נשארים לי רק שני ידיים שחורות. איך עושים את זה, זה סוד שלי, לא רוצה לספר מפני שאחר כך מישהי אחרת תעשה אתה.

היתה רקדנית אחת שנורא רצתה לעשות סטריפטז, אבל לא ידעה איך לשים את הידיים. גם אני לא ידעתי כהתחלה. חשבתי כמה חדשים עד שמצאתי, אז אני צריכה

היד השחורה שתי כפפות יד עשויות בד שחור מהחם את סודה המקצועי של ליזה, אשר אותו אין היא מוכנה לגלות מסיבה מובנת — קונסורנציה.

פנים חדשות במראה ליוה מתאפרת בין חופעה להופעה. היא צובעת בכחול את עפעפיה ומשתמשת בשפתון בעל צבע כסף מבריק.

פרס או אבו

ח"כ תנועת החרות הד"ר שמשון יד ניימן הוא בן בית בבית ראש הממשלה. באחד מביקוריו האחרונים שם, אמר יוניצ' מן לפודה בריגוריון: "גו, מה תעשו עוד בעט? הבחירות מתקרבות, וחרות תעלה לשלטון, ואז תצטרכי למסור לנו את הבית". השיבה פולה: "למה לכם את הבית הזה? קחו את הבית של גולדה. הוא יותר יפה". . . הפרופסור ערי ז'בר טינסקי השתתף לפני שבוע בעצרת זכרון שערכה חרות לאביו זאב זיבונסקי. ערי, שהוא כיום עסקן המשטר החדש, תנועה התובעת במצעה איחוד פדרטיבי עם ירדן, שכח באותה הזדמנות סעיף זה במצע, וב' שעת שירת שירו של אביו שתי גזות ל' ירדן. התגבר קולו של ערי על קולם של שאר הנוכחים במקום, והוא נשמע כשהוא שר בקול: "שתי גזות לירדן, זו שלנו זו גם כן". . . במסיבה שערכה מפא"י לרגל סיום עבודתה של הכנסת השלישית, העניקה ח"כ בבה אילנסון בהמלצת ראש הממשלה, נשיקה מצלצלת לעקיבא גוברין, ראש סיעת מפא"י בכנסת. לאות הקרה על עבודתו בשם הסיעה כולה, אמר גוברין: "עד עכשיו אני יודע אם זה פרס או עונש". . . הזמנות טלפוניות נמסרו השבוע למספר נשי חברה תל-אביבית, לקבלת פנים מצומצמת שתיערך ביום שלישי בדיצ'יץ בביתו של שושנה אבן, רעייתו של אבא. כאשר ניסו הנשים המזומנות לברר מי המזמינה, היא הציגה את עצמה כטובה לוי, מזכירה במשרד הבטחון, לשעבר מזכירתו של שמעון פרס מי שהיה כנהל משרד הבטחון. אחת הנשים שניסתה לברר מה הקשר בין המיסיבה המפלגתית, לבין ההזמנה ממשרד הבטחון, קיבלה את התשובה: שמעון פרס יהיה אורח הכבוד במסיבה. אגב, בהזמנה שנשלחה בכתב, מודפס שמו של שמעון פרס באותו גודל של אותיות, כשהם של הגברת אבן. במסדרונות בין מפא"י בתל-אביב הגדירה אחת המארגנות את מטרת המסיבה: "אוספים את כל הסנוביות ומוכיחים להן לוקשים".

★ ★ ★

שוברים את המיטות!

המבקר הספרותי של ידיעות אחרונות אשר נהור, נראה ונעם מאוד באחת הציגות האחרונות של תיאטרון הבימה. הוא נראה כשהוא קובל בפני אחד ממנהלי התיאטרון, על שהוסיב אותו שורה אחת מאחורי המשורר אלכסנדר פן וכתב חרות שלמה נקדימון. תלונתו לא הייתה לשוא. בהצגה הבאה, הושבו פן ונקדימון שתי שורות אחרי נהור. . . המשורר יוסף ברגל, שהוציא לאחרונה קובץ שירים בשם מעגלי חרפה, טרם וסרך את ספרו בכריכה מיוחדת, בלתי חדרה למים. כאשר הגיע טופס של הספר לידי של המבקר גבריאלי מוקד, לא האמין מוקד לעובדה שהמעיטפה אטימה למים, ורק עליה כדי לנסות זאת. . . המשורר נתן זך, הופיע בערב ספרותי שנערך במעון המדורה למרות שכמו לפני כל הופעה ציבורית, לגם זך גם הפעם כוסיח, כפי להתגבר על אימת הקהל. הוא דיבר בקול נמוך. כאשר נשמעו

ריקה זראי בחברת זמרות צרפת* יצוא הסעודי האדום

אירופה, זאקלין פרנסואה, אלן מריל והזמר הידוע שארל אונבור.

★ ★ ★

ביקור אצל הגברת הזקנה

"נבלות! תפסיקו כבר!" בקעו הצעקות מאחורי הקלעים של אולם אהל-שם בתל-אביב, באמצעייה של הצגת הבכורה לבדו בתוך הלילה. ליגאל מוסינזון, כעבור דקות מספר, נשמע מאותו מקום בדיוק, רעש של כסא מתעופף וצעקת חרדה: אוי! הצופים באולם החלו להעלות נחושים. כמה טענו כי פרץ ריב בין השחקנים לבמאי, ואחרים הניחו כי אין זה אלא טריק כרטיס. לב' סוף הסתבר כי אין כל קשר בין שני המקרים. הצעקה, "נבלות!" בקעה מפיו של השחקן דוד נאמן, שלא יכול היה לסבול את המאחזרים באולם, ביקש מהסדרנים שיפסיקו את פעולתם. רעש הכסא נגרם על ידי מכת חשמל שספג החשמלאי אשר הועף למרחק של שלושה מטר. . . לאלה שתמחו מדוע לא הופיעה דורית מוסינזון, אשתו של ליגאל להצגת הבכורה, נתן ליגאל את ההסבר: "היא נסעה לשווייץ. חברה שלה הזמינה אותה, ושלחה לה כרטיסים. זה לא מהקצבה שקיבלתי כאילו ממשרד הבטחון". . . אדם אחר שלא נוכח בשעת הצגת הבכורה של תיאטרונה, היה ג'ורג' ואן, מנהל תיאטרון זורה-הי-נומ, שי הציג השבוע את הצגת הבכורה של שני קוני למל. ואל, המתרגם מאוד בהצגות בכורה, הלך להצגת קולנוע, הגיע להצגת הבכורה רק דקות מספר לפני סיומה. . . ביום השישי האחרון נראה שחקן הבימה אהרון מפקין כשהוא צועד לאט, שמח וטובל, ברחוב דינגווי. כשנשאל מהיכן הוא בא כל כך שמח, השיב מפקין: הייתי אצל הגברת הזקנה. התברר כי הוא בא מהחזרה האחרונה של המחזה ביקורה של הגברת הזקנה בביומו של יוסף מילוא, שנערכה ערב עזיבתו של מילוא את ה' ארץ. . . לפני שעלה על המסד הצהיר יוסף מילוא: "מעולם לא נהגתי לעבוד עם צוות כזה כמו של הבימה, למרות ש' אני רואה עדיין את עצמי כאיש ה' אהרון". . . אדם אחר הנוסע מהארץ הוא דוד ורדי, שחקן הבימה הוותיק, שהזמין על ידי הבמאי טירון גטרי לניו-יורק, כדי להשתתף במחזה שהוא עומד להעלות ב' רודי". . . את חופשתו הקצרה בסועדון התיאטרון ניצל אריק לביא להופעה ב' מועדון המתהרה שהוקם לאחרונה, מופיע ערב ערב במועדון עומר כייאס ב' יפו. . . צייר ישראלי צעיר בשם יעקב אוטרומסקי (24), שעלה לפני 10 שנים מפולניה, התלהב מאוד כאשר הוצג לפני שנה סרטו של קירק דוגלאס התאווה לחיים. המספר על תולדות חייו של הצייר וינסנט ואן-גוך. אוטרומסקי הלך לחזות בסרט שלוש פעמים רצופות, עבד אחר-כך במשך שלושה שבועות כדי לצייר בשמן את התמונה שהרשימה אותו ביותר — תמונה בה נראה דוגלאס כשהוא יוצא עם בן הצייר לטורה. ביום של סופת גשמים. באמצעות חבר שלח אוטרומסקי את התמונה לקירק דוגלאס בהוליווד. השבוע הוא זכה לתשובה, בתחיתמיו של השחקן ההולנדי בודי, שכתב: "אני רוצה שתדע עד כמה אני מעריך את תמונתך, ויתכן שנפגש כא' שר אחזור לישראל בשנה הבאה. יש לי זכויות מסעירים מביקורי הקודם בארצך, ואני נרגש ונלהב לחזור לשם".

• מימין לשמאל: אלן מריל, זאקלין פרנ' טואה, דלית, שרל אונבור וריקה.

ספורט

עסקים

מסחר בשער

לו היו מעניקים בישראל את תואר ה' ספורטאי של השבוע, היה הווכה בו בש' בועות האחרונים שוערה לשעבר של קבוצת הכדורגל הפועל כפר-סבא, מכס חזוניהק. השוער המחונן, שיצא את הארץ לפני חודשים מספר כדי ללמוד בבית-הספר ל' מאמני כדורגל שבקלן, לא היה זוכה בתואר עבור התנהגות ספורטאית למופת. להיפך, הוא הועף מבית-הספר תגרמני הגבוה, עוד לפני שסיים את הסמסטר הראשון. הסיבה: מכתב אל הנהלת בית-הספר מאגודת הפועל כפר-סבא בו סופר על מעלליו של השוער הסחור בארץ, ערב יציאתו לקורס.

הפרשה כולה לא הייתה מגיעה לידיעת הציבור, אלמלא חזר השבוע תלמיד ישראלי אחר של קורס המאמנים, דוד פרקש, מעסיקניה הנאמנים של מכבי חיפה. פרקש הת' יד בקורס עם חזוניהק, שמע ממנו סיפור מהמים על יחסה המחפיר כביכול של ה' אגודת הכפר-סבאית כלפיו, יחס שהביא לבסוף לסילוקו מהקורס. פרקש מיהר מיד עם בואו ארצה לכפר סבא, ביקש הסברים. הסיפור ששמע בכפר-סבא, הרגיע את פרי קש רודף הצדק לחלוטין.

ברכה ליהודים טובים. הקשר בין הפועל כפר-סבא לחזוניהק החל עוד לפני עלייתו ארצה, נוצר באמצעות מכריו מוולין הגרים בכפר-סבא. הקבוצה המורכבת ברובה משחקנים צעירים, שמחה לקבל לשורותיה שוער בעל ניסיון בינלאומי כחזוניהק. הוא החל לשחק בשורות הקבוצה, מיד כאשר הגיע ארצה, והתחיל עם משפחתו במערכת אשקלון. במשחק הלילה השני שלו, נגד הפועל ירושלים, נפצע באופן רציני ברגלו הימנית, הובל ישר לבית-החולים בלינסון, שם שמה במשך השבועות הבאים. אנשי כפר-סבא, שראו עצמם אחראים במידה מסוימת לפציעתו, החליטו לפצותו בקניית דירה בת שני חדרים בשיכון ליד כפר-סבא. "ברוך השם שרואים כבר שאנחנו בין יהודים טובים", ברח אביו של חזוניהק כש' הגיע עם משפחתו לשכון. היה לו על מה לברך. במשך שבועות החודשים הבאים זכ' תה המשפחה לקצבה חודשית של 200 לירות מאת האגודה.

כשהתלים מן הפציעה הציעה האגודה לחזוניהק לסדרו בעבודה. אחרי מאמצים מרובים נאות לעבוד כמחנאי בצרכניה. הוא אף חזר אל בין הקורות בעונה ה' אחרונה, זכה להצלחה ניכרת. באמצע העונה, בחודש מרץ, פנה חזוניהק להנהלת הקבוצה, ביקש המלצות לבית-הספר בקלן. האגודה המליצה, סיעה לו בארץ ונסיעתו. חזוניהק פנה שוב אל הנהלת קב' צחו, הפעם ביקש שחרור. הסביר הוא ב' מכתב: "אני רוצה להמשיך לשחק ברמה כדורגל, כדי לא לאבד את הכושר הגופני, ונוסף לזה כדי להתפרנס". הוא הבטיח לתת כל התיבות לחזור ולשחק בהפועל כפר-סבא, עם סיום הקורס.

חברי ההנהלה שוכרו את ההסכם ה' גיטלמני שעשו עם חזוניהק בתחילת מש' חקיה, בו התחייב לשחק בקבוצת לפחות חמש שנים, בקשו לקשור אותו אליהם. הם דרשו שיעביר את הדירה שקנו לו, לרשות הקבוצה, תוך מתן התיבות נוסף' ונית מצידם להחזירה ברגע שישו. חז' גיאת סרב. התברר שרשם את הדירה כל שם אביו. חזוניהק היה כה בטוח בעצמו שאפילו סרב לשחק בשני משחקי הלילה האחרונים של קבוצתו.

הסיפור הקודר. השוער הסרב נקרא לברור אולם עמד על דעתו. לא עוד גם הסברו של המאמן מנחם שפר, שהודיע ל' שוער כי אם ימשיך בסרבנות יישלח מכתב לקלן, שיספר על התנהגותו הבלתי ספורי טאית. "אינני פוחד מאף אחד", השיב.

בשבוע סיום המשחקים יצא לקלן. עוד לפני הוסט בדואר אויר לגרמניה דויד מפורט על התנהגותו. תגרמנים בקשו הב' הרה נוספת. נשלח מכתב נוסף שהסתיים במשפט: "אנא הוציאו בעצמכם את המס' קנות". התשובה התגרמנית הייתה קצרה ומ' מצה. "חזוניהק סולק מהקורס, יוחזר רק אם ימציא המלצות מאת קבוצתו".

חזוניהק עצמו מיהר לשלוח אל מזכיר הפועל עמי אברוצקי מכתב התנונים, סיפר כי הוצא מהקורס בגלל דברים שכתב עליו משהו מן הארץ. "שילחו בבקשה את ההמ' לצות לבית-הספר, הרי שיחקתי אתכם את המשחקים בכל הלב. בשני המשחקים ה' אחרונים בול כה וכה לא היו לנו סיכויים." גם סיכוייו של חזוניהק לקבל את מכתב ההמלצה אינם כה ודוריים.

פסוקי השבוע

- שר האוצר לוי אשכול, לחברי קיבוץ חצרים, שעמדו לעזוב את קיבוץ: "מי בכלל יתן לכם ללכת מפה בשנת בחירות?"
- אירוב כהן, ח"כ המפלגה הפרוגרסיבית בכנס סניפי מפלגתו בשרון: "הפרוגרסיבים נחשבים כקמים של מפא"י, אשר בלעדי אינה רוצה להופיע."
- ח"כ אגודת ישראל שלמה יעקב גרום, בעת ויכוח בכנסת: "בכל המדינות הנאורות חוקים המגבילים את ההתרחקות משפת-הים בגברים. העיר בתים נפכת בעונת הקיץ לגינגל אפריקני — גברים וגברות מתלהבים בכל שטח העיר בגברים. ללא כל הפרעה או ריסון, האם אין בכך משום כפיה דתית, כאשר אשה מופיעה באוטובוס כשחצי הגב שלה חשוף לגמר?"
- ח"כ מפא"י בבה אילנסון, בקריאת ביניים בכנסת: "אף יהודי לא הפסיד עוד כסף בארץ."
- ראש ממשלת ברית-המועצות ניקיטה כרושצ'וב: "אני נוסע לאמריקה כאיש שלום, ואם אוזמן לבקר בבסיסי טילים לא אלך. אני מוכן להפוך את כיסי שם כדי שיראו שאיני נושא נשק."
- הקומיקאי האמריקאי ג'ורג' ג'פלי, אחרי שחזר מביקור בישראל: "תוך חמש שנים היפכו כל שטחי המדבר של ישראל למגרשי בייסבול. ישראל צויכה גם התחליף את המונגה השקט והאיתי. אין עוד מקום להמנון המדבר על תקתק. כל התקת התגשמו."
- העיתונאי אורי פלע, בעת הצגה באולם אהל-שם: "כל זמן שלא יהיה באן. מינוציארי, צריך לקרוא אולם. הנה לא אהל-שם אלא אהל-הס."
- המשורר נתן אלתרמן: "הדבר החיובי היחידי שישנו בהעולם הזה זו סילבי קשת."

אחת לשנתיים נערך בפסטיבאל הנוער הרמזי קראטי — גוף הקשור עם הגוש הסובייטי, אך המקיף יסודות שמאליים בארצות רבות, נוסף על הקומוניסטים עצמם. למשלחות הישראליות נתנו בפסטיבאלים אלה שתי הזדמנויות חדשות: להתראות עם נוער ערבי מן המדינות השכנות, ולהביא את דבר ישראל לארצות הגוש הסובייטי.

על הפסטיבאל שנתיים בשבוע שעבר בווינה, זה הפעם הראשונה מחוץ לגבולות הגוש הסובייטי, מדווח כתב "העולם הזה":

הפסטיבאל זהו הקומוניזם, ההרמוניה הכריוו השלטים שנישאו ברחובות וינה. "זכרו את הונגריה" אמרו שלטונות שנישאו ברוח על ידי מטוסים, אשר ססו ללא הרף מעל מחנה הנוער הענקי שהוקם בווינה. תעמולנים הציעו ל-17 אלף משתתפי פסטיבאל הנוער הדמוקרטי נסיר עה חנינם באוטובוסים אל הגבול ההונגרי. עתונים בשטח שחולקו חנינם קראו למשתתפים להתקומם נגד התעמולה הקומוניסטית המוחזרת להם באמצעות הפסטיבאל. אולם המשלחת הישראלית, כמו משלחות מכמה מדינות אחרות, למרות שהיתה מורכבת בחצייה מחברי ברית הנוער הקומוניסטית, היתה יותר מפגנת תעמולה לישראל מאשר לקר מוניזם. לפני שנתיים, כאשר יצאו שתי משלחות נפרדות לפסטיבאל שנוער במוסקבה, עקבה אחריהן כל ישראל בחד דעה. אזרחי הארץ ידעו כי המשלחות תציגנה את ישראל בפני יהדות ברית המועצות, וכי במידת מה תלויה בהן

העיראקים
המשלחת מארצו של קאסם שמה את הונגש על שיון הזכויות לנשים — רעיון מהפכני לארץ ערבית. בנות המשלחת בלטו בכל

ההופעות, השתתפו אפילו בריקוד הדבקה — ריקוד גברי מובהק. העיראקים התייחסו בדרך כלל בידיות רבה אל הישראלים, אף ששמרו רשמית על הסתייגות מסוימת.

חיבוקים, בקבוקים, ופקבוקים

התעופו בין משלחות ישראל וערב בפסטיבל הנוער השמאלי שהסתיים השבוע

זאת, כל עוד אתם מקיימים את הממשל הצבאי ומכריזים הכרזות מלחמה נגד מצרים.

כלפי חוץ שמרה המשלחת העיראקית על הופעת הסתייגות מוחלטת ממשלחת ישראל. גם בשעה שעיראקים השתתפו בערבים אמנותיים ישראלים כצופים, או במסיבות של המשלחת הישראלית, עשו זאת באורח פרטי. "אנחנו צריכים לשמור על החזית העממית שלנו", הסביר אחד מהנהיגים העיראקים בפסטיבאל, "אם נפגש אתכם בגלוי, ישתמשו החוגים הלאומיים בעובדה זו לתעמולה זו."

הישראלים, אפילו הקומוניסטים שבמשלחת, לא קיבלו עמדה זו: "המשלחות הערביות נוקטות עמדה לא נכונה בסירובן להפגש עם משלחת ישראל בפסטיבאל", אמר אחד ממזכירי בנקי, דניאל פתר, בשיחת עם נציגי ציילוני. פסטיבאל חיינה שימש בכך גם ציון דרך נוסף בעמדתה של מקי: בפסטיבאלים הקודמים הצדיקו הם את ההסתייגות העוינת של המשלחות הערביות.

חזרו הביתה בימי החופש, עסקו במלאכה האנטי-פסטיבאלית, שמונה מקרנות מערביות. "שלחו אותנו מהסוכנות היהודית", הצדיקו הסטודנטים את עצמם, "מה יש? משלמים לנו בעד זה, והפסטיבאל הוא של קומוניסטים, אויבי המדינה". העובדה, שבין אויבי מדינה אלה נמצאים חברי קיבוץ-ספר וקציני צה"ל, לא שיכנעה אותם: "זהו מסכה קומוניסטית", קבעו, "ישראל היא נגד הקומוניסטים".

חברי המשלחת הישראלית היו עסוקים מדי מכדי להתחבך עם חבריהם מן הגמנסיה ובית-הספר העממי, הלומדים עתה בחינה: פרט לשתי-עשר ההופעות האמנותיות בחינה ומחוז לה, העליה לרגל למחנה הריכוז הנאצי במשואות, וההשתתפות בהפגנת הענק נגד פצצת האטום, בה הופיע הזמר הכרטי פול רובסון, היה לישראלים גם תפקיד אחר: להיפגש עם חבריהם לפסטיבאל מן המשלחות הערביות, אתם הם יכולים להיפגש רק אחת לשנתיים — בפסטיבאל. אופיו של פגישות אלה היה שונה. בדיחה שנפוצה במש-לחת הישראלית: "יש פגישות עם בקבוקים ויש פגישות עם חיבוקים". הבקבוקים הושלכו על המשלחת הישראלית, מצידה של המשלחת הלבנונית — והחיבוקים, כשהיו כאלה, בהן מצויה של המשלחת העיראקית הענקית, בת 680 החברים, שרישומה היה ניכר מאד במיפגש העולמי.

שאלת העליה. הפעם גילו אזרחי ישראל אך התענינות מועטת בפסטיבאל ובמה שאירע בו. אולי מסיבה זו ההתנצחות המכוערת בין שני חלקי המשלחת, ובמקום לעסוק במריבות הדדיות, הן עסקו בהופעה לאומית מלוכדת ואחידה, כגוף אחד בין משתתפים מ-112 ארצות.

כאשר הריעו אלפי משתתפי הפסטיבאל ללהקות הרקודים של השומר הצעיר והקיבוץ המאוחד, שזכו בפרס שני, כאשר נחלה נבחרת הכדורעף הלאומית נצחונות יפים, כאשר הזמר שמעון ישראלי זכה להערכה רבה, ואף קיבל הצעה לסיוור הופעות בסין העממית, לא נמדד ערך ההצלחה בערכים של קומוניזם אלא בערכים ישראלים. כמעט כל משתתפי התכנית הישראלית, בהם גם להקת רקוד ערבית מצרפת, שוכחה להרזנים רבים ול-12 הופעות באולמותיה המהודרים של וינה, זכו גם להכרה רשמית מטעם חבר השופטים הקספני, שמיון במשך עשרה ימים למעלה מ-300 מתחרים.

★ ★ ★ הלבנונים אינם חברים

אחרי פסטיבאל מוסקבה, כשאחד בשם משה (כליף) צייריק מהשומר הצעיר הסית את פועלי נמל חיפה שהיו מזוינים באלות וששחררו מעבודה בפקודת יוסף אלמוגי להכות במשלחת הקומוניסטית החוזרת מן הפסטיבאל, והכריז: "לעולם לא נשתף אתם פעולה!" — היה נדמה כי לעולם תהיה ההופעה הישראלית בפסטיבאל עלובה ומפולגת.

בחינה התברר כי גם מה שהוכח כבלתי אפשרי הוא אפשרי. אחרי משה צייריק וחבריו לדעה נשארו בבית, השתתפו נציגי מקי, מפ"ם ואחדות העבודה במסגרת אר-בוגית אחידה, חברות ותרבותיות. ניהלו את כל ענייני המשי-לחת במשותף, הסדירו את ההופעות האמנותיות ויצגו יחד את המשלחת בפני הנחלת הפסטיבאל.

התוצאות היו מפתיעות: במקום להתחבך עסקו חברי המשלחת בייצוג לאומי כמותי. במשך כל עשרת הימים לא התנהל אפילו חיכות אחד, לא הורמו ידיים ולא אירע כל סכסוך. "הקומוניסטים מרגישים שהם חלשים", הסבירו ראשי המשלחת הציונית. "החלוצים היו הפעם ילדים טובים". אמרו הקומוניסטים. האמת היא פשוטה מאד: אם ימשיכו המפלגות ותנועות הנוער לשלוח את האנשים המתאימים, אפשר יהיה גם בעתיד לייצג את ישראל כלפי חוץ במשותף ולהמשיך לריב או להתחבך בארץ.

"להתראות", אמרו 17 אלף משתתפי הפסטיבאל כשנפרדו איש מרעהו במפגן הסיום ליד בנין העירייה. "להתראות!" אמרו אנשי הקרקס הסיני ללהקת הבלט של לנינגרד, הלה-קה הפולנית לז'יטנאמים, הרקדנים הרומנים למנגי המפוחיות הצרפתיות והרקדנים הכושיים למקהלת הירושמה היפאנית. "להתראות", אמרו האוסטרים לאוסטריאלים, הפינים לאיטלי-קים ואנשי קפריסין ללוחמי אלג'יר שהמשרדה האוסטרית החרימה את דגלם, במפגן הפתיחה.

"להתראות!" אמרו חברי קיבוצים לפלחים עיראקים, "שלום", אמרו נערות עיראקיות לבנות תל-אביב, כשחן לוחצות ידיים. "אנחנו לא חברים שלכם", זעקו לבנונים לישראלים שחיכו אליהם, אף פעם לא יהיה שלום!"

הפסטיבאל נגמרי. המשלחות חזרו לביתן, לבגדאד, צ'קאגו, משמר-העמק ותל-אביב. לפחות בחזית הישראלית הושגה המטרה: פגישת עם נוער ערבי שלמד להכיר את "אויביו" כבני תמותה מחייבים ולבבשים לכל דבר, הופעה לאומית מרשימה בין אומות העולם, ועשרה ימים של "שלום וידי-דות" עם משלחות השמאל של כל העמים, כשמתוכנן ישראל היא אולי הנזקקה למצור זה יותר מכולם: לשלום ולעידוד.

★ ★ ★ העיראקים רוצים בשלום

בפסטיבאל מוסקבה, לפני שנתיים, כשהמשלחת הציו-נית היתה עסוקה בתעמולת עליה לישראל, והמשלחת הקומוניסטית תלתה מבטי הערצה בסובייטים — לא נוצר כמעט מגע בין המשלחות הישראלית והערביות. העיראקים לא באו או לפסטיבאל, בפקודת נורי אל-סעיד, והמשלחת המצרית עסקה ברימום פולחן האישיות של עבד אל-נאצר, שתמונתו נישאה על ידם וחולקה לכל דורש.

הפעם התהפכו היוצרות: המשלחת המצרית לא באה, בפ-קודת עבד אל-נאצר, והמשלחת העיראקית, שניסיעתה מומנה בכספי הנוער הצ'כי, הניפה את הדגל הקאסמי בכל קצת העיר. למשלחת הלבנונית לא היה היכן לנהל תעמולת, "בנין וקליטה", פרט לריכוז העצום של יורדים השוכן בחינה, ולמשלחת הקומוניסטית לא היה במי לתלות מבטי הערצה. המאמצים שנעשו היו רבים: הנסיון לשוחח עם הלבנונים נתקל בהתנגדות עיקשת מצידם. כשחברי מקי הערבים מנצרת ניסו להזמין לארוחת ערב משותפת, במסעדה בה אכלו שתי המשלחות, הסתיימה ההזמנה החברית בתגרה של בקבוקים וכסאות. מאוחר יותר התנצלו חלק מן הלבנונים בפני הישראלים, אך מגע של ממש לא נוצר.

עם העיראקים היה המצב שונה: חלק מהם לא רצה להיפגש עם "הציונים", אך הסכים לשוחח עם הקומוניסטים. אך לרוב חברי המשלחת, לא היה איכפת כלל: "השלום יבוא בקרוב", הבטיחו בשיחות רחוב. מיעוט המשלחת העיראקית היה קיצוני ולאומני: "אנחנו לא נעשה שלום עם ישראל אף-פעם", אמרו בפגישות בחשמלית או במזנון הפסטיבאל. "אנחנו נחזיר את הפליטים!" רק ניסוח אחד לא נשמע בכל הפסטיבאל כולו: "נשמיד את ישראל!" איש לא הוציא עוד איום זה מפיו.

בפגישות אישיות יותר עם העיראקים התברר כי הערכתם את סיכויי השלום עם מדינת ישראל מתבססת על שני נחמנים: התחזקות משטרו של קאסם כנגד אימיו של עבד אל-נאצר, ומדיניות נבונה של ממשלת ישראל כלפי המיעוט הערבי בתוכה, וכלפי שכנותיה מבחוץ. "קאסם לא יכול לצאת עכשיו בגלוי בסיסמאות שלום עם ישראל, כל זמן שהוא יודע שהכרזותיו ישמשו חומר תעמולה לאומני בידי עבד אל-נאצר", אמרו העיראקים, "הוא גם לא יכול לעשות

★ ★ ★ הסטודנטים פועלים נגד

בפסטיבאל השתתפו לא רק הישראלים של מדינת ישראל. נטלו בה חלק גם הישראלים של חינה, שהש-תתפו בתעמולה נגדו. עשרות סטודנטים ישראלים, שלא

הכולניה
ברברה מלינובסקה, דוגמנית יפח מהרשת מציינה חצאית לשפת-הים בתצוגת האופי-נה, בח השתתפו גם בית דיר מפאריס ותנשיות חנוש חסודחי.

אכתקוים ארותי

מה לומר, מלבד שהיא בת־משק פשוטה, כבת 16, אוהבת לבלית ורוצה להתכתב עם נער כבן 17-19 עליו, נחמד ומעניין ושנושאי ההתכתבות לא חשובים.

צריך לדעת

הוא חבוב (1141/70). כל־כך לא יהיר ומשתחץ. אל תהיי בוועלית. כתבי אליו:

„איני יודע אל מי אני כותב, אולי אליך, החיילת, שציפית כל השבוע לחופשת השבת, וכשהיא הגיעה סוף סוף, היא היתה אפורה, עצובה ומאכזבת כמו קודמותיה. שוב בילית את ערב השבת בחברת הספר והרדיו, וגם למוצאי שבת לא הזמין אותך איש לצאת עמו. ואולי כלל אינך חיילת, אולי את היא הנערה, ששוב ראיתיה בקולנוע בחברת הוריה, ואולי היית דוקא עם חברה, אך בן־לחייה מהמין שאותו היית רוצה באמת, לא היה עמך.

בעצם, כבר אז בקולנוע, רציתי לפנות אליך, אלא שלא ידעתי איך. באמת זו בושה, עם עשרים ואחת שנותי, הייתי כבר צריך לדעת איך. אבל העובדה היא שאיני יודע, ולכן גם אני יושב בבית ביום ששי, ואם אני יוצא בערב, הרי זה תמיד לבדי.

ומכיוון שלא ידעתי כיצד לפנות אליך אז, הרי אני מנסה בדרך זו. לכן אם את מסכימה אתי, שיהיה יותר טוב לשנינו אם נכיר זה את זה, ונעשה כל אותם דברים יחד, אינך צריכה אלא לקחת נייר וכלי כתיבה ולכתוב מכתב קטן.

שכתובות אלה נפגשות אצלה — אדרבא. מי ציר אכסיה לה עניין מלא. היא לא תת־אכזב.

הכל טוב ויפה, בחורי החבוב, אך מי הכנים לך לראש את הרעיון שאתה חכם כל כך?

ג'ינג'ים וגומות

(1141/68) לא משמיעה לי את התקליט שהחברה אמרו לה ש... משום שהחברה לא אמרו לה, אומרת היא. היא רואה את עצמה סתם נערה רגילה עם קצת ג'ינג'ים על האף וגומות־חן בלחיים. אז אתה רוצה להכיר אותה אם אתה בן 18? היא רק מבקשת שלא תשים לב אם תראה דמויות בעיניה, כאשר משמיעים את באב־אל־וואד, או כאשר היא חווה במצעד יום העצמאות (לא, זה באמת כבר מוגזם). גו, ואתה בטח אחד כזה־עמ־דס־מר־חוש־הומור־והכל. אז אל תכעס עליה אם היא כותבת על דפים תלושים ממחברות הכימיה של אחיה הסטודנט. ושתשלח תמונה. ושתאהב ספורט, אתה שומע? אל תאמר לה שאמרת לי: היא בת 16.

בת משק פשוטה

אני חוששת ש(1141/69) היא לאקונית, משום שאין לה

אמרו, אתם המאבדים דברים: אינכם מרגישים את עצמכם טפשיים לגמרי כאשר אתם רואים את עצמכם מודפסים? זה, אני מקווה, יהיה עונשו של אברהם גבריק, מרחוב דב הוז 8, תל־אביב (טלפון 25825).

למען האמת, מאד ומתמיד בחלתי במדורך, למרות שזה הדבר הראשון שאני קורא עם פתיח את העולם הזה. בסופו של דבר מגיע אף אני לאותו מצב ניקלה, בכתבי אליך את מכתבי זה.

למרות שמבובני אני זמן ובול, יוצא אני מתוך ההנחה שאולי אמצא אף אני תועלת במדורך, ולו אך הפעם. מער־לם לא סגדתי למדורים מסוג זה, וביחוד כשלך.

ובכן, העניין הוא בזה. מנסה אני להכיר נערה בכל נערה זו היא מכובן מסוימת. אם היא מכבדת את עצמה, הרי שאין תקווה למצוא אותה דרך מדורך, כיוון שהיא ודאי לא קוראת אותו, אם היא מכבדת את עצמה פחות. יהיה לי סיכוי כלשהו.

נערה זו פגשתיה לראשונה לפני כחודש ימים, בבית לייטין בתל־אביב, בליל ששי. לו לפחות הייתי מכיר מישהו מבין חבריה וחברותיה שהסתובבו לידה, כי אז הייתי חוסך לי בול, אך לא כך היה הדבר. אותו ערב פשוט לא היה לי דם לגשת לעניין. ציפיתי שאפגוש אותה בימי השישי שיבואו לאחריו — והיא לא הופיעה. ביום הששי, 31.7, ראיתיה עוברת ליד קפה שטרן בחברת מספר ידידים. אמ־שבתית אז, באותו בית־קפה, עם מספר ידידים. השעה היתה 12.30 בקירוב. היא וחבריה נכנסו למונית, שפניה היו מועדות דרומה.

סימנים מיוחדים איני יכול לציין עליה, רק זאת ששע־רה קצר, והיא בכלל חמודה אלף. ודאי תשאלני את עצמך כיצד היא תזוה אותי. ובכן, זוכרת היא את חלופי המבטים בינה לבני — יותר ממני — בבית־לייטין, וכמו כן אז, ליד שטרן. היא נעצה בי מבט אשר הראה לי שהיא מכירה אותי.

שונא מפשע־שרה

שלא יהיו לך אשליות כשתלכי לכתוב אל (1141/67). עושה רושם שהוא משתגע אחרי עצמו:

„אני שונא — אולי יותר מצנון — את גיל הספ־שע־שרה. כי מי שהמציא את השם הזה, ראוי שיקרא גאון (אתה מחמיא לי). וזאת מסיבה פשוטה שעל גופי הרגשתי את זה עוד לא פגשתי בת בגיל הזה שהיא לא טפשה. „אני מתאר לי את בנות הגיל הזה, קוראות את זה, וחורקות שן. אז שימשיכו לחרוק וישקו לי... ואם אני יוצא עם יותר גדולות, אז הן רוצות להתחתן, ועדיין לא נמצאה אחת שתשכנע אותי מדוע דוקא לנהוג כך.

על עצמי לא ארבה בדיבור. אני חושש מאד שלא תפרי־סמי את מכתבי, אם אמשך לכתוב. תיכף תגיד בהערת־ביניים שאת שונאת צנחנים וצנחנים־לשעבר, אז איני רוצה להמשיך ולדבר על העבר שלי.

... בהחה עוסק אני בחינוך, לא על משקל של „שליח־משרד החינוך“. ועכשיו לעניין הביקוש. גמרת עם ההיצע: מי שעדיין חושבת שהיא אינה עלולה לפזר הפגנה קטנה שבקטנות, ושיש לה בקורקוד מעט שכל במקום תבן — אני מבכר את שתי התכונות, מאחר והן לעולם אינן נפגשות. יופי ואופי — האחרון עדיף. ואם ישנה כזאת

שוק על ברך

כחים נפלו כמעט מכסאותיהם. חצאיותיו היו קצרות עד קצה גבול היכולת. כל הברך היתה בחוץ. קמה מבוכה גדולה. הקונים האמריקאים תבעו חצאיות קצרות גם מיתר בתי־האופנה שגנוז, לפי שעה, את הדגמים החדשים, מכרו חצאיות קצרות. באנגליה, נזעקו כל כתבות האופנה אל הנשק. „זהו הידור של פולי ברזר“, צעקה כותרת שמנה בדיילי טלגרף, „סן־לוראן שיכנע אותי כי האופנאי הצעיר היוצר ביותר בפאריז כיום, הוא פייר קארדן“, צווחה כתבת אחרת. סן־לוראן נשאר אדיש ותקיף. ועכשיו, הסתכלו על ההבדל הקטן, משמאל לימין: האורך הנוכחי — אינך נחצי מתחת לברך. האורך של קארדן — 2" מתחת לברך; האורך של באלמן — 3" מתחת לברך. האורך של סן־לוראן — עיניכם הרואות.

ניקיסה הודיע שהוא יבקר את אייק, הקונגרס היהודי העולמי ננעל בשבדיה והמלך השבדי אמר שהוא מאושר שזה קרה בשבדיה, היתה הפיכה קטנה בקוסטה־ריקה — אך כל זאת כאיין וכאפס להפיכה הגדולה שערך צעיר בן 23, כחוש, ממושקף ושונא נשים, כנראה. איב סן־לוראן, יורשו של דיור, זה שנידנד את הנשים על סראפז בשנה שעברה. לפני כשבועיים נערכו בפאריז, רומא ולונדון תצוגות אופנת־הסתיו, של כל בתי האופנה הגדולים. קיטרי־האופנה קבעו שהחצאית תרד קצת, המקטורנים יהיו ארוכים יותר, השחור יהיה הצבע השולט, והכל, מעילים, חליפות ושמות, יהיו מטורנים בפרוות. סן־לוראן, פתח את התוצגת שלו יום אחד אחריהם. הנוי

אל תהיה כבול לשענון

סע במכוניות. אגד" ברגע הנוח לך בקווים בינעירוניים ראשיים - מכונית כל 15 דקות
מהיר יותר - בטוח יותר - נוח יותר

טיבות הזהב

במחקר אשר נערך בבית-הספר הגבוה לרפואה באוניברסיטת פיסבורג שבארצ"ב, נמצא כי:

שמן תירס בעל הצבע הזהבה המכיל Linoleates מקטין את אחוז הכולסטרול בדם וכתוצאה מכך מונע ומרפא מחלות לב.

יצהר

הנו בית החרושת היחידי בארץ המייצר שמן תירס דיאטטי, בעל התכונות הרפואיות השמורות בצבעו הזהבה הטבעי.

לבריאותך —

שמן תירס דיאטטי
ש ל י צ ה ר ב ע ל
הצבע הזהבהב.

פחת שיינפלד בריקוד באותן השנים. קשה יותר היה לשכנע את רינה לבקר ברציפות בשיעורים, ללחץ אותה למורתה כדי שלא תישאר לשחק ברחוב עם חברותיה. האם ניצחה במלחמה, הבת המשיכה לרקוד. "האהבה באה עם החיזורים, והריקוד בא עם התזזיות", טענה רינה שיינפלד (21), בעלת הגוף השרירי והגמיש, שהמשיכה לריקוד, ראתה בכך משהו רציני יותר מתחביב רגיל.

סבא היה ריקדן. המפנה בקריירה שלה חל בערב מיוחד שאורגן עבור הרקדן קטוע הרגל יצחק משיח. היא ראתה את הופעתה של רינה גלוק בריקוד גיוני היה לחייל, הקוסמה. למחרת ביקרה בסטודיו לבלט מר דרגי השייך לגלוק, החלה לעבוד בהורכתה. דקא בשנים מאוחרות יותר נאלצה רינה לרקוד בניגוד לרצון הוריה, הגיעה לשיעור רי מורתה החדשה ללא ידיעתם. כי ההורים לא רצו שתהפך לרקדנית מקצועית, הסתם קו בכך שתרקוד להנאתה בלבד.

רינה לא ויתרה, הסבירה לרב משתאה, מידיני אביה שומר-המסורת: "הריקוד הוא תכונה משפחתית אצלנו, סבא שלי היה רק דן מצטיין בשמחת-תורה!"

הרקדנית הצעירה מצאה דרך מקורית למימון המשך לימודיה: רינה לימדה את התלמידות הצעירות של מורתה, שילמה לה בצורה זו עבור המאמצים שהשקיעה בה. **הסודם ללא ריב.** כשהוקמה להקת בימת-מחול המאוחדת של המורות גלוק, שחם ואליסקובסקי, הפכה רינה לאחת הכוכבות הראשיות, חשבה כי הגיעה לשיא הקריירה האמנותית שלה. למזלה חשבה מורתה גלוק קצת אחרת, ניצלה את שהותה בארץ של מלכת-הבלט המזוקנת מרתה גראהם כדי לקדם את הקריירה של רינה. היא צירפה את הרקדנית הצעירה לקורס מיוחד שערבה גראהם למורות ולתלמידות מצטיינות, איפשרה לרקדנית הצעירה ליהנות מהורכתה.

ההפתעה באה עם סיום הקורס: הרקדנית האמריקאית, שנשתייכה בחזית-דעתה החיורית של גלוק, החליטה להעניק לרינה סטיפנדיום-לימודים שנתיים באוניברסיטת המפורסמת לאומנות על-שם גיוליאד.

לא היתה זו הצלחת-השיא היחידה של רינה: השבוע, לפני יציאתה לארצות-הברית, הצביעה היא על הישג אחר, חשוב לא-פחות: היא היתה הרקדנית היחידה שזכתה להצלחה גדולה, עברה את כל שלבי ההתקדמות האמנותית מבלי לריב עם ריקדניות בכירות אחרות.

רינה תחזור לארץ בעוד שנה, תצטרף לשורת-המורות רינה גלוק ורינה שחם. ה"סיבה": "לבצר את שלטון הרינות על הבלט הישראלי."

רקדנית שיינפלד
גם הסבא רקד

לסלוח הוא העובדה, שיד נעלמה חילקה בערב הצגת הבכורה מאות כרטיסים לילדים למטה מגיל 16, שמילאו חלק יסודי ביותר מאולם אהל-יטס. מה מתכוננת להגיש המחלקה לילדים של תיאטרון סזן — שעל הקמתה מודיעה התוכנית — זאת אפשר רק לנחש.

בלט

שלטון הרינות

לפני ארבע-עשרה שנה לפתה ידאמהית את זרועה הכחושה של רינה שיינפלד, המ"מרת בבכי, הביאה אותה אל מורת-הריקודים מיא ארבוטוב. כי הוריה של הילדה בת השבע שמעו שהריקוד יעזור להתפתחותה הגופנית של בתם, רצו להעניק לה "קצת גימנסטיקה", על אף המאמץ הכספי הכרוך בכך. לא היה זה המאמץ היחיד שהשקיעה מש-

אמנות

תיאטרון

הנרקומן החובב

הנרקומן — לבדו בתוך הדינה (1970) הוא מחזה מוסינווני טיפוסי גוסס, המגלה גם את כשרונו של מוסינוון — בעיקר במערכה הראשונה — לכתוב מונולוגים ודיאלוגים המהווים תצלומים נאמנים של שפת הרחוב, וגם את כשרונו של מוסינוון — בעיקר במערכה השנייה — לחסל כל שמץ טוב, שעשוי להוליך כשרונו הראשון, עליידי המאמץ הבלתי-פוסק לגרות, להרהים ולהרשים את צופיו באמצעות עלילה המתממרת להגיע לרמתה של כתבה עיתונאית פלילית, ולמעשה נאשרת הרבה למטה מזה.

אחרי המארוקאי המקופח (קזבלו), הקצין המוצא להורג כקרבן של טעות משפטית (אם יש צדק), הנער הפושע (אלדורדו), הע"י תונאי חסר-המצפון (זורק אותו לכלבים) ודיירי בית-הכלא (לכל אדם יש גורל) — איזה גיבור נשאר לו עוד למוסינוון, בחבר רה הישראלית המוגבלת למדי, פרט לגר-קומן? זהו, איפוא, גיבור המחזה, מפד לשעבר במלחמת השחרור (הלל נאמן), שהש"תעבד לסם בבית-החולים, לאחר תאונת דרכים, בה נהרג אחיו, בן-השעשועים של הוריו, שהותיר אחריו בלב הגיבור רגש-אשמה בלתי-נשכח. כמו ההתחלה, כן גם המשך העלילה לקוח ישיר מסרטים הוליוודיים מסוימים, המוצגים בהצלחה מסוימת בפבררים מסוימים: הבחור מסתבך בחורבות אצל אנשי העולם התחתון המספקים את תאונתו, אשתו (שולמית קפלנסקי) גוסשת אותו, ובסופו של דבר הוא נותר לפפצרות יידי תוב, הרופא (אליעזר יונג) להיכנס למוסד סגור לשם טיולה.

מחלקה מיוחדת, לידרים. כאילו לא די בסמים משכרים אלה, כוללת העלילה הוולגריזם גם:

- פרוידים מעמיק על רגל אחת, בדימות תסביך-אשמה תת-הכרתי, המגיע לפת-רונן ברגע של כמעט-סיאנס ספיריטואליסטי.
- אנציקלופדיה לחיי המין של הנרקומן, בצורת הסברים קצרים אך ממצים מפיה של בעלת מקצוע סוג א', המופיעה על הב-בעיקר כדי להודיע לקהל מתי הנרקומן יכול ומתי אינו יכול.

שכל על הוצג על הבמה בצורה חובבנית לחלוטין — פרט להלל נאמן שגילה מידה חלקית של יכולת מקצועית — על כך אפשר היה עוד לסלוח. מה שקשה יותר

שיכון ועשרים קילו נוספים לדינה ברזילי

למשל, לב לכך שמשקלה של דינה ברזילי נשתנה הפעם בי מידה ניכרת ביותר. למרות זאת עתיד פזמון זה להוות את הש"לאגר של ההצגה החדשה, בה יוצגו מערכונים משל אפרים קישון וזן בראמון, פזמונים של חיים גלי, זן אלמגור ובן ציון תומר, ושישתתפו בה שחקנים צעירים מהדור השני של התיאטרון הישראלי, כמו אחיו הצעיר של יוסף בנאי ואחיו של שמוליק סגל.

וקיבלו מתנות, כמובן, וביניהן שלושה סרטיזינים. ודינה, דינה ברזילי, הסתורה בשיכון בחולון. דינה... (וכו').

דינה קמה בשל הכין את הדיסה לילד. ועקבא ישן או נסע — זה תלוי בסידור. והולכים לירקן, או לקופת-חולים, ואחר-כך צריך לדאוג לארוחת-הצהריים. אחר-כך להשיב את אורילה לישון. בארבע-חמש, כשעקבא מגיע הביתה, התינוק מתעורר ושניהם מחליטים: הוא גאון.

ובערב שכנים נכנסים, ויש קלפים, עוגות ובירה. ודינה, דינה ברזילי, מאושרת, פשוט, בחולון.

דינה... (וכו'). אך לא פעם אחת, כשידינה יוצאת למרפסת, והיילת עוברת ברחוב ביום קץ בשל, היא חוזרת פתאום אל תוך המחנה, אל קול גברי צרוד של מישהו שלא חשוב כבר, אל צחוק החיזורים, אל עבר השריקות — — —

התריס מתרומם ויוצא השכן שמגד. הוא אל דינה שולח מבטו. הוא חדש בשיכון. הוא סגן היה בצבא.

ושמו — אומרים — גד רפאלי. ודינה, דינה ברזילי —

בית שש, כניסה ב', חולון. דינה... (וכו').

מכרה וותיקה שאותה עומדים לפגוש הצופים בתוכנית הבאה של להקת ה"נח"ל היא דינה ברזילי (שתיים-שבע-שש-חמש-שלוש"אחז). לאחר הצלחתו חסרת-התקדים של הפזמון שהושמע בי תוכנית הקודמת של הלהקה, החליט חיים חפר להמשיך בסיפור הביוגרפיה של הנערה בעלת צבעי-העיניים הכחול, צבע השער הערמוני והגובה של מאה וששים סנטימטרים. אלא שההמשך עצוב יותר מן ההתחלה האביבית. הבקאים בעניין זה ישימו,

הרבה מחזורים כבר עברו בצבא בינתיים אלפי נערות כבר החליפו מדים בשמלות ולקוטי השירות סימו את שירותם והועברו מארונות לארונות לפי אסמכתא, חלקם למילואים, חלקם לארכיון. היו שם עיניים שחורות, אפורות ושל תכלת והיו מקצועות, מספרים, מחלות ושמות — — — ואגב מספרים ושמות האם יודעים אתם שדינה, — כן, דינה, דינה ברזילי — התחתנה עם נהג מחולון.

דינה, דינה ברזילי, גרה בשיכון של רסקו בחולון, בית: שש, כניסה: ב'. דירה עם הול, שמונים ושניים מטר מרובע. הריהוט: ארון-קיר ומונזון, פוליטורה הכל. ודינה —

הגובה: מאה וששים סנטימטר, משקל: שבעים ושמונה קילוגרם.

כן, דינה, דינה ברזילי.

זה התחיל בסיכוב בית-דגון, כבר היה צהריים. ועקבא נסע עם הדיול שלו לגאראון.

הוא לקח אותה טרמפ, אמר שיש חמסין, וכשסיפר איך יום אחד נסתם אצלו הקרבורטור, עיניו הברעורות הציתו את לבה.

היתה חתונה באולם מיוחד עם תזמורת צחקו, הצטלמו ואכלו גם כמה שרצו.

יש לך בעיות? אשתך חדלה לאהוב אותך? צינור האמבטיה נסתם? דורשים ממך יותר מדי מסי-הכנ"ס? אתה רוצה לשנות את המש"טר? לאחותך מלאו 38 והיא עדיין לא נשואה? אתה רוצה להרוויח במפעל הפיס? ילדו של השכן מתאמן על טרומבון? יש לך חשק לנסוע לחוץ-לארץ? אתה רוצה ל-היכנס לשיכון? מה הבעיות? — תקרא את "מה נשמע" מאת דן בן-אמון ותראה שהכל שטויות! המחיר 4.400 ל"י. עד 1.10.59 רק 3.750 ל"י. להשיג אצל כל מוכרי וסוכני הספרים בכל רחבי הארץ.

חופיע גליון מס' 20 של

הירחון המצויר לבידור והומור

★ דו"ח מיוחד: האמת המסתתרת מאחורי כנדי-הים

★ כל המדורים הקבועים עשרות קריקטורות

★ 64 עמודים • 500 מרוטה

דן בן=

„שמענו שיצא ספר שלך דן, אמרנו לו, תספר את האמת. איך אתה מוציא ספר בלי לכתוב אותו בכלל?”

„גו באמת” אמר דן, „מה חשובה כאן הכתיבה? העיקר זו העריכה. הייתי צריך לבחור בין כל הקטעים שפירסמתי במשך שבע שנים. נאלצתי לקרוא את כל החומר שלוש פעמים. פעם לבחירה ואחר כך שתי הגהות לפחות. זה יצא לי מהאף. תגיד, מה...” ניסיון לשאול אותו אבל הוא הפסיק אותו באמצע: „תראה, אתה צריך שיהיה לך ברור כבר מההתחלה, אם אתה בעדיף או אם אתה נגדי. אם אתה בעדיף, אז כדאי לך לשאול אותי למה לא הוצאתי את הספר הזה עד עכשיו, אחרי שמבקשים ממני במשך כל כך הרבה שנים לעשות את זה.”

זאת לא היתה בדיוק השאלה שרצינו לשאול, אבל לפי המבט בעיניו הכחולות של דן ראינו שלא כדאי להתחיל איתו. „למה, באמת?” שאלנו. „אוי, זאת היתה שאלה יפה” אמר דן, „הענין הוא בזה שלא היו לי מספיק קטעים גרועים. אתה יודע איזו עבודה זו לבחור 150 קטעים מתוך 700. אף פעם לא הייתי יוצא מזה. אבל למולי כל פעם שהיו אומרים לי: דן, איזה רשע מה חרה כתבת, אז הייתי מסמן את זה ושם הצידה. ודעתי שיבוא יום וזה יהיה שימושי.”

חיפשנו שאלה שלא תרגינו את דן ולבסוף מצאנו אחת: „מתי בעצם יצא הספר האחרון שלך?”

„הספר האחרון שכתבתי היה ילקוט הכי זבין, אותו חיברתי יחד עם חיים חפר”, אמר דן. „הוא שבר את השוק. יצא בשש מהדורות ו-35 אלף אקסמפלרים. אבל אני חושב שהספר הזה צריך להמכר יותר טוב. יש בו פוסט גדול לנוער. הוא מלא קטעים קצרים. נותנים פה בריח, שם בריח, זה מאוד שימושי. הנה קח למשל את הקטע הבא: „לפני זמן מה עברנו על פני בית ספר לילדים קשיחנין, ומתוך התצפית הגיעה לאוזנינו שירה אחידה ומלאת גאווה. כש נעצרנו להקשיב הבחנו בסוף כל בית את המילים: „יחי בית-ספר למטומטמים”

או קטע כמו זה: „השבוע היינו עדים לשיחה הבאה שהתנהלה בין זוג גבראים ליד אחד השולחנות בקפה כסית: „ישבתי איתך כאן עד שתלך בלילה, דיברנו על מוסיקה, שירה, פוליטיקה — מה שאתה רק רוצה, בסוף גמאס עלי כל הענין. לקחתי אותה הביתה ודין” שמענו אחד מהם אומר. „היא גרה רחוקה” שאל השני. „אין לי מושג” היתה התשובה, „בבוקר היא התלכדה והלכנה”. תאר לעצמך מה אפשר לעשות עם סיפור כזה במסיבה של תנועת-נוער, בני-עקיבא, למשל. או הסיפור על האמא בשם רחל שהיתה לה בת בשם רותי. כשרותי למדה לרקוד היא החליטה לתת לאמה מתנה צנועה מפרי ידיה. האם הופתעה לא מעט כאשר רותי הגישה לה מטפחת כסנה עליה רקום בחוט שחור: קבר רחל.”

„אם אתה כל כך פוסטולי, אז למה אתה לא מגיש רשימה לכנסת?” שאלנו את דן. „זאת דוקא שאלה טובה” השיב הוא. „הנהגים הציגו לי להגיש את מועמדותי. בירר שלים לבד יש 350 נהגים מוניות. הם הבטיחו לגייס את כל עובדי הגרוזים. אבל בעד מה אפשר להילחם ברשימה של נהגים? בעד חלקי-חילוף. אל תצחק, מה אתה חושב, שזה כל כך קשה לתבר פרוגרמה לכנסת? אני למשל בעד זה שהמצב הכלכלי שלנו ישתפר, ושמדינת ישראל תשמוע לרבינו. תה ויחז עם זה שתתלב במרחב השמי. אני בעד זה שרמת-החיים תעלה אבל האינ דקס יישאר נמוך. בעד חנוך-חובה, אבל לא יותר מדי — כדי שישארו פועלים לעבודה שחררה. משהו כזה, שיהיה הניגוד-חובה, שלוש ארבע כיתות, ואחר כך שילכו לעבוד. אני גם בעד דמוקרטיה, אבל אני בטוח שזה יתקבל על דעת רוב הבוחרים.”

★ ★ ★

עין שניה — מזוכיית

רגשנו שעוד מעט נלך ונצביע בעד דן, אלא שדן הפסיק את נאומו ואמר לנו בלחש: „עכשיו תשאל אם אני בעד

נשיקה לחצקל

בסכום של 300 ל"י מעניק חתן הפרס דן בן-אמוץ, בסעודה שנערכה לרגל הוצאת ספרו.

בשבת בצהריים עברנו ליד כסית וראינו במקום מהומה גדולה. „מה זה פה?” שאלנו את אחד האנשים במקום. „אה, זה שום דבר”, הסביר לנו האיש, „לאנשים אין כבר מה לעשות עם הכסף. מחלקים עוד פרס ספרותי אחד” דחקנו את ראשינו בין המצוטפים, והבחנו באנשים האוכלים ושותים ומספרים בדיחות בקול רם. פתאום קם איש גדול וקצת שמן וצעק בקול מוזעזע: „נגרש! ... מוזעזע! ... עד עומק ליבי! אני מודה לכם.”

זה דן בן-אמוץ, הסביר לנו השכן, „באמת בוש. קיבל פרס של 300 לירות ולא יכול להודות קצת יותר”. לא הספקנו להבין ואיש אחר קם, נדמה לנו חיים גורי, ואמר בקול נרגש: „הדורות הבאים יהיו עדים, ויתנו אישור לבנוא שלי, שה פרס הזה יהיה אחד הפרסים שהכיר-קשה יהיה לקבל אותם... בעוד 200... 300 שנה, מעבר להיננו, מעבר לרוחנו, המוסד הזה ימשך. הפרס הזה, פרס חצקל (צעקות: „פרס כסית”), טוב, פרס חצקל איש-כסית, הוא הפרס היחיד בארץ שנותר על ידי בן-אדם פרטי...”

„גורי אתה מדבר כבוד ועם-הארץ”, צעק זאב יוסיפון איש תל-ס מראש השולחן. „הוצאת שטיבל היתה הראשונה שנתנה פרס פרטי”. גורי לא שם לב והמשיך: „מה שהצקל עשה זה מעשה אנרכיסטי, השר בר את הסכמה, אבל צריך לציין שזיווה והוגה הרעיון היה הסופר, המשורר והמתיר גם הרגול מנשה לוי.”

„נכון, נכון”, שיעץ אותו דן בן-אמוץ, „לזכותו של מנשה לוי צריך לומר שלפי התרגומים שלו מצאתי פעם יצאנית בפאריס, דבר כזה עוד לא היה”. אחר כך עמד לדבר איציה ממבוש, המוכתר של עין-הרוד, שהדבר היחיד ההגיני בדבריו היתה תוספת של 3 ל"י לפרס שנתן חצקל. עוד זה מדבר וקם הסופר אהרון מגד והתחיל לומר דברים משלו: „אמר חז"ל: אין אדם מקנא בכנו ובתלמידו. דן, אתה יוצא חלצי!”

„איבא!” צעק דן בקול קורע לב. אהרון מגד החזיר מעט והמשיך: „כשאתה מקבל את הפרס הזה אני מניח את כל הפרסים שלי הצידה.”

„גו, ככה מדבר סופר?” התערב איציה ממבוש עם כוסית קוניאק גדולה ביד. „אני בתור חקלאי דיברתי יותר טוב ממנו. אמרתי לכם שאסור לעשות מסיבה ביום לחם בלילה”. אחרי עלבון כזה לא יכול היה מגד להמשיך והתניח במקומו. אבל יוסיפון לא שתק: „מגד, שתדע לך שאתה ישיבת לא מפני שנעלבת, אלא מפני שאין לך מה להגיד. זה יהיה לך לקח, שבפעם שניה לא תצחק, כשאין לך מה לדבר.”

★ ★ ★

„יחי המטומטמים!”

הרגשנו שאנחנו עדים למאורע היסטורי. אבל לא ידענו איזה. שאלנו את השכן שלנו, שניסה להתפורר בשקט, למה מגיע לדן בן-אמוץ כל הטרסק הזה? „אין פה אתם חיים?!” תמה השכן. „הוא פירסם עכשיו ספר, קוראים לו מה נשמע. יצירה גדולה. מחקר מקיף על מחלות שמיעה”. ראינו שמהשכן שלנו לא נוכל להוציא הרבה, והלכנו לראיין את דן בן אמוץ עצמו. מצאנו אותו בדידה של חיים חפר, על הגג. הוא יחף, יתח, שתי שמפאניה, כדי שלא נחשוב שהוא שותה משקאות חריפים, ועישן סיגריות אסקוס.

יישמע כל משפט. על שתי נקודות אלה — קביעת המועד והשופט — נאבקו פרקליטי הנאשמים.

טען מרינסקי: לא ניתנה שהות מינימלית להגנה להכין את עצמה; העצורים מוכנים להמשיך ולשבת במעצר אפילו חודשיים, ובלבד שפרקליטיהם יספיקו להכין את הגנתם כראוי. אמנם נקשר קשר, ובעקבותיו יושבים הארבעה על ספסל הנאשמים — אך לא הם קשרו את הקשר, אלא מפלגה מסויימת בסיוע צמרת המשטרה בחיפה. במקרה והשופט תדחה את כל הנימוקים האלה, ביקש מרינסקי, הרי שלפחות תואיל להעביר את המשפט לשופט אחר, כדי לתת לנאשמים את ההרגשה כי אמנם יקבלו משפט הוגן. הוא ציסט פסוק אנגלי, שפירושו „צדק שייראה כעשיית צדק”.

★ ★ ★

עונש כפול למרוקאי

ניסיחיו של מרינסקי היו זהירים ביותר ועטופים היטב בסבך של מלל. אולם הכחנה היתה ברורה לחלוטין. איש אמנם לא הזכיר זאת במפורש, אך מעל לראש הנאספים באולם הקודר ריחפו כמה מלים שנאמרו בדיוק שביע לפני כן, כאשר הובא דויד בן-הרוש בפני השופט, להוצאת פקודת-מעצר, בתחנת-משטרה בצפון הארץ. כשאותות מעצרו ושבת-ההרעב ניכרים בבירור על כל תנועה מתנועותיו ועל כל שרירי גופו, התפרץ בן-הרוש בזעקה מרה כלפי השופט: „אני לא רוצה להישפט בפניו! שלוש פעמים אמרת בבית-המשפט שאת תתפסק כל אדם שיבוא לפניך מואדי סליב! הביטו עליה, הביטו עליה, השגנה נושפת מאפה! אני לא רוצה להישפט לפניך, את שונאת אותנו!”

השופט הרגישה את עצמה, כנראה חייבת הסבר: „נכון, אמרתי שכל מי שיבוא לפני בבית-המשפט ויאמר שדופקים אותו מפני שהוא מרוקאי, יקבל עונש כפול — אם ימצא אשם. כי הם המכניסים את הפירוד בעם! לא אסבול שאנשים הבאים בפני יכריזו עליהם כמארוקאים”

חילופי-דברים אלה הניעו את הסניגורית לפנות לנשיא בית-המשפט העליון בירושלים, לבקשו כי ימנע בעד השופט שטרקמן מלערוך את משפט העצורים מואדי סליב, מאחר והיא כבר חיוותה את דעתה בצורה חד-משמעית בעת מתן פקודת-המעצר, וקיים חשש רציני מאוד שתגלה חד צדדיות או יחס בלתי-הוגן כלפי הנאשמים.

הצדעה בכובלים

מצויד דויד בן-הרוש, בצאתו מבית-משפט השלום בחיפה, למאות האזרחים שהריעו לו.

השופט רשמה את טענות שני הצדדים, התבודדה בחדרה לחצי-שעה ונתנה את תשובתה: המשפט לא ידחה, גם אם פנתה הסניגוריה לבית-המשפט העליון, אין היא רואה בכך סיבה להפסיק את מהלך המשפט. אנגלנדר קם וניגש להקריא את גליון-האישום. הוא הורה בתנועת-יד לארבעת העצורים לקום. בן-הרוש השיב: „קרא לנו בשמנו, נקום”. החובע קרא: „דויד בן-שלמה בן-הרוש”.

החובע סיים את הקריאת האשמות. השופט הרכיבה את משקפיה, פנתה לבן-הרוש: „נאשם מספר אחד, האם אתה מודה או לא מודה?”

בן-הרוש: „אני מוכן לענות שום דבר, חוץ מהמלה הזאת: אני מוכן להישפט אצלך” והוא מיהר ללחוש: „אז דבר!” לאוזנו של ממך. השופט רשמה את תשובת מנהיג מורדי ואדי סליב, הפנתה את שאלתה לנאשם מספר 2. ממך השיב: „אז תשובה, כבוד השופטת”. אחריו הצהיר מוטוב: „אני מוכן להישפט בפני כל שופט במדינת ישראל, אבל לא לפניך”. סבאג מילמל: „אז תשובה”.

היה זה כאילו קמו לתחיה משפטי המחתרת העברית בפני שופטים בריטיים עוינים. השופט שטרקמן היתה כולה חיוורת מן הפגיעה המכונה. אולם היא ענתה: „לא אתם תקבעו בפני מי תישפטו. אני מקבלת את תשובתכם כאי-הודאה...”. ובמשפטים חותכים החלה מסיימת את הישיבה. ברגע זה, כמו בתרומת-מח מבזים להשבת, נכנס לבית-המשפט עורך-הדין צבי הדסי, כשהוא מנופף פתק בידו. מרינסקי הביט בפתק, קפץ על רגליו: „כבוד השופטת, זה עתה קיבלנו ידיעה מירושלים כי כבוד נשיא בית-המשפט העליון הוציא צו-ביניים האוסר עליך להמשיך בשמיעת המשפט...”

שופטת-השלום הראשית ידועה כתקפיה מאוד במלוי תפסיה. לא פעם אף התלוננו עורכי-דין על תקיפות זו, ובמקרים לא מעטים ביקשו להחליפה בשופט אחר. השופטת שטרקמן, בת האירוסוקרטיה הרוסית השלטת במדינה, וקרובת משפחתו של אבא חושי, התרגלה לצוות על אחרים מה מותר ומה אסור להם לעשות. עתה מצאה את עצמה נאלצת להישמע בעצמה לצו משפטי. היא מילמלה: „בין כה וכה הפסקנו את הדיון”. היתה זו התחלה מאוד בלתי-רגילה, למשפט שהבטיח להיות בלתי-רגיל עוד יותר.

קרא! אומר ההומוריסט שהוציא השבוע את קובץ רשימותיו במדור „מה נשמע“

אמוץ מראיין את עצמו

השאלה שלך, יוצא האדם ריק ומנופח. „כמובן שכל השיחות האלה צריכות לה- יות משולבות בתיאור איך שהוא נראה. אבל האיפורמציה המלאה לא צריכה להיות טיפוסית. נניח שאתה מראיין מזכיר מפלגה, הטוען להורדת האינדקס, ולכן שצריכים לה- יות בצניעות, ובאותו רגע מדליק סיגרי, או מומין אותך לכוסית ויסקי. לציין עובדה זו יותר חשוב, מאשר לכתוב מה לבש האיש, ואיך נראה החדר. זה נותן את האיש באמת. נאמר ששאל אותך מזכיר מפלגה מונחים עשרה ספרים וביניהם אחד סינט פיקטשון ואחד בלש ואף לא ספר אחד על תנועת הפועלים. זה נותן על דמותו של האיש, יותר ממה שנמצא בחדר.“

★ ★ ★

עשר לירות בכיס האחר

תמיד הרגשתי שהשגתי את מטרתי באינטרביו, כשהאיש אותו ראיינתי

את משה דיין. ונניח שהוא מביע דעה אב- סורדית בענין תכנון ערים. נניח כן? אם דעתי מתנגדת לה, תהיה זו שיגאה חמורה להתחכך עמה, ולנסות להעמיד אותו על טעותו. זה לא תפקידי. תפקידו של מראיין הוא להיות שחקן ולהעמיד-פנים. לא רק שאתה חייב להסכים עם הדעה האבסורדית, אלא שאתה חייב לשכנע אותו, כדי שימשיך ויתמצת את מקסימום השטות שהאדם יכול להגיד על הנושא הזה.

„דעתך המפורשת אינה מעניינת את הקר- רא. יש לו דעות משלו. איך זאת אומרת שלך אין דעה. היא גם באה לידי ביטוי על ידי הסלקציה שאתה עורך בין הדברים שאומרים לך. גם על ידי זה שאתה אומר מה שהאיש לא אמר, אתה יכול להביע את דעתך. נניח שמשה דיין אמר, שצריך להוציא את כל משכנות-העוני ממצע העיר, מפני שזה לא יפה שעל יד בתימלון מפור- ארים יהיו בתים רועים. בהם גרים אנשים עניים. על ידי זה שאתה מוסיף, שמשה דיין

הנהגים, או ההספד העצמי שלא מופיעים בספר שלושה בסירה אחת. לא הסכמתי שירחיחו עלי. אני מוציא את זה לבד. ספר שלישי משעשע אותי באופן מיוחד. „לאגודת הסופרים יש ארכיון „גנוים“, שתפקידו לאסוף כתבים, רשימות ביבליו- גרפיות ותולדות חיים של הסופרים יהיו- דים, שהיו במאתיים השנים האחרונות. בט- עות קיבלתי גם אני שאלון כזה עם 32 שאלות. זה נתן לי רעיון להוציא ספר כזה, עם תמונות שגועניות, שיקרא אורט- ביוביליוגרפיה, ושם אכניס את כל התמו- נות של המשפחה שלי וכל החברים שלי, ואכתוב מה אמרו סופרים חשובים עלי בגעיים מסוימים. כמו למשל משה שמי, שכתב לי בהקדשה על הספר מלך בשר ודם: „מה עם העשר לירות שאתה חייב לי חתיכת חרה?! משה שמי“. אני אכניס שם למשל תמונה של נוסס הרומאית, בלי ידיים ובלי ראש, ואכתוב למטה שזה קטע מאשתי הראשונה. יש רק מינוס אחד לספר הזה. צריכים עוד לכתוב אותו.“

הספר האחרון שאני עובד עליו כמה שנים, הוא ספר של מאכלים מזרח-תיכוניים, ששמו צריך להיות ניווח יס-התיכון. הוא יהיה כתוב בשפה קלה והומוריסטית, ויכיל אינ- פורמציה מדויקת. תהיה גם הקדמה ארוכה, באילו ארצות אוכלים את זה, ובאילו צורה. תיאור תיאורי עם ציטטות מהספרות הער- למית והמקורות שלנו.“

★ ★ ★

דא הצחקות שמנות

דן הקד לשתות עוד כוסית שמפ- פאניה, ואנחנו חשבונו מהר על השאלה הבאה. „איך אתה חושב להגיב על שלילת כלי-הביטוי שלך במערב ובקול-ישראל? שוב פעם הרגשנו שעשינו טעות נוראה, ושאלנו שאלה מרגיזה. „אף אחד לא שלל ממני את כלי-הביטוי“, צעק דן, „האמת היא שאנחנו דרשנו בעצמנו מצחי שמעוני, עוד לפני ששה חדשים, להפסיק את שלושה בסירה. לא יכולים יותר. כל אחד גניע לנקודה מסוימת, בה הוא צריך לחזור על עצמו. הקהל דוחק מעוניין בזה. מספיק שצפרוני יגיד את המלה חותמת, כדי שכולם יצחקו. כמה פעמים אני עוד יכול להתחכם על חשבון עובדות ומספרים. אני בכלל לא מרגיש את עצמי מקופה. ברדיו מזמן הר- מינו אותי לעשות תכנית שבועית, הטיק- רופן הנייה. אין לי זמן.“

שאלנו את הסופר על תחילת דרכו הספ- רותית. „זה באמת מעניין“, אמר דן. „כש- עבדתי בדבר השבוע היתה שם מהפכה, והזמינו את רנה דפני, אשתו של ראובן דפני, לערוך את העתון. היא רצתה מדור שיהיה קרוב ברוח לטון אף זה טאון של הניו-יורק. אבל, זה סוג ההומור שממדי משך אותי. לא הומור של הצחקות שמנות, ולא של סטואציות כמו של המוריסטים אחרים, שלא נצין כאן את שמותיהם. הר- גשתי שסוג זה של הומור חסר מאוד בארץ. המדורים הראשונים שלי נתקלו בחוסר-הבנה מוחלטת מצד כולם. אמרו שזה אינטנסי- ולא יודעים אם אני צוחק או שזה ברצי- גות. היתה לי רשימה על המורה לרקודים סמי. אז הגיעו מכתבים מסקצית הירחמיה לים, שסענו איך אני עושה תעמולה למורה לרקודים. הרשימה היתה כמובן ההיפך הגר- מור. מספיק עם זה. עכשיו תשאל אותי מה הרשימה הטובה ביותר שכתבת? שאלת כבר? טוב. באמת קשה להחליט. אני חושב שזאת הרשימה ילדי המדינה. וחוך מזה עוד כשלוש מאות רשימות אחרות.“

★ ★ ★

מש אצל מזכיר המפלגה

אזרנו עין לשאל עוד שאלה, אבל דן שיסע אותנו: „עכשיו תשאל אותי...“ כאן הגיע סבלנותנו לקיצה: „תחליט, או שאנחנו מראיינים אותך או שאתה מראיין אותנו!“ דן חיוך אבהי: „אני חושב שהשגיא- הגדולה ביותר של מראיינים, המראיינים אי-ששה, אנשים שנמצאים בחדשות, זה שהם מנסים להתחכך עמם, ומביעים את דעתם. נאמר שאני מראיין איזה אדם, נניח

הממשל הצבאי ואני אענה לך שאני נגד זה. מה דעתך על התשובה?“

שאלנו את דן אם הוא בעד או נגד הממשל הצבאי ואותו השוב קצרות: „נגד! עכשיו תשאל אותו כמה זה חמש כפול שש“, אמר דן.

„כמה זה?“ שאלנו. „שלושים. הלאה, היתה התשובה. לא הספקנו לרשום ודן המשיך: „כתבת כבר שאני נגד הפלייה?“ „איזה הפלייה?“ שאלנו. „הפלייה עדתית“, אמר דן. רשמנו את זה, אבל דן התנפל עלינו בצעקות: „בהא, לא בעין. הפלייה הדתית התכחזתי.“

כאן הרגיש דן שהוא הגדיש קצת את הסאה, וניסה לפייס אותנו: „תגיד, כדאי להיות עוד בעד או נגד משהו. או, שכחת לשאול אותי מה דעתי בענין הנסיעות לחץ לארץ. תכתוב שאני דחקא בעד. הנה יש עוד משהו שכדאי להביע עליו דעה. ח"כ יעקב גרוס, מאגודת ישראל, הגיש לכנסת בשבוע שעבר הצעת-חוק נגד מחשופים. אני בעד מחשופים. אני חושב שזה יחסך למ- דינה מטבע ור. יצטרכו להביא פחות בד. אבל יחד עם זה, זה ימנע קשות בענף הטקסטיל בארץ. או לכן אני בעד ההצעה של החבר גרוס. במאה שערים ובבני-ברק, המקומות שאותם מייג החבר גרוס, לא יהיו בשום אופן מחשופים. ברור!“

נשמנו עמוק ודן המשיך: „עכשיו תשאל אותי איך אני מרגיש בחור סופר המוציא בסטילר פוטנציאלי?“ שאלנו. „אני לא יודע מה זה“, אמר דן. בענתותנו, „אבל אני מרגיש דקירות בצד, צורין לגשת לרופא בענין זה.“

ביקשנו מדן באדיבות הספר כמה מילים על עצמו. במקום זאת הוא הגיש לנו את המעטפה האחרית של ספרו שם מצאנו כתוב: „בוגר בית-הספר הגבוה לעבריינים צעירים בטול-כרם, חניך סניף הנוער-העובד של שכונת מחלול, איש הגנה ותיק, מזכיר איגוד פועלי המחט של רעננה-רדתי (בתקר- פת המנדט) חבר פלמ"ח, אינטלטור, ספן, ארטיסט וחבר קיבוץ במשך שמונה חדשים — תחנות אלה בחיי דן בן-אמוץ אינן באות על ביטויין הנאמן ביצירתו הספ- רותית. מוח נשטע הוא קובץ רשימותיו הראשון של המספר הפוסטלארי הצעיר, שסגנונו הפגום ושפתו העילגת נתחבבו כל כך על הנוער הלוחם ונוער הזהב. בעין אחת שוחקת ועין שניה שניה מזכוכית, מגיש כאן אמן עיצוב-הדממות למעלה 150 רשי- מות חזרות טרגיות-חיים וסבלם, גבורה מהולה במים, ורוח אוספיתיות של אדם, העולה לגרודם בשעת זריחה. דמות מקר- רית חזקה מצטרפת בזה למשמרת המספרים של ארץ-ישראל החדשה, הצעירה, העובדת ומגתה. תהוהו!“

מעל לביאוגרפיה מצאנו תמונה של דן, במדי הצבא האוסטרו-הונגרי. „זה לא אני“, אמר דן. „זה הודו של החברה של חיים חפר. הרבה אנשים לקחו ברצינות את מה שכתוב כאן, ושאלו אותי: איך זה שנכנסת למוסד?“

★ ★ ★

קטע מהאשה הראשונה

וצר רגע שז מתיחות, מכיוון ש- גם אנחנו לא הבנו איך נכנס בחור כמו דן למוסד צעריים צעירים. אבל דן שבר את הקרח: „כדאי אולי שתשאל אותי ביחס לתכניות הספרותיות שלי“. שאלנו: „טוב, זאת שאלה שאני שמח להשיב עליה. מונחים אצלי כמה דברים שאינם טעונים כתיבה, אלא עריכה בלבד. יש לי ספר אחד של מסעות בחוף-לארץ. אם הספר הזה ימכר טוב, אוציא גם את ההוא. יש לי נסיעות בעשר ארצות: טורקיה, יוון, צרפת, שווייץ, אמריקה, גרמניה ועוד.“

לא יכולנו להתאפק ורשמנו: „מתי הספקת להיות בארץ?“ דן נעץ בנו שוב מבט זועם והשיב: „בין הנסיעות. אין דבר, אני עשיתי כבר מספיק בשביל הארץ הזאת. אבל זה רק ספר אחד. ספר שני זה ספר מאסטרס — איך לעשות מה. הוא כולל רשימות מהסוג שכתבתי — איך לכתוב סיפור, או איך לכתוב שיר. הוא יכיל גם קטעים עיק- ריים משלושה בסירה אחת. כמו מכתב

עוגה לחתן

דן בן-אמוץ נושא בהמרכה את פסחית תפוחי-האדמה, ששימשה אחת המנות בטעודה, בה השתתפו סופרים ואמנים רבים. מימין: נראים הפזמונאי חיים חפר, איש ילקוט הכוזבים, רביסון שאל ביבר והפסל דנציגר.

לא כעס עלי ואמר בסדר גמור, ובאותה שעה כל הקוראים חשבו את ההיפך הגמור, והיו בטוחים שהוא ישנא אותי עוד סוף החיים שלו. האדיאל שלי באינטרביו כזה היה שהקורא יאמר: „תראו איזה אידיוט זה, לא יודע מה הוא כותב“, כאילו שהקורא יוצא יותר חכם מהכותב, ומגלה כחנות ברשימה שכאילו לא התכחזתי להן. עבדתי די קשה, להחזיר כחנות כאלה, שהקורא ימצא אותן כאילו מצא עשר לירות בכיס שלא ציפה למצוא בו כסף.“

„במידה שאני זוכר אף מראיין לא הת- לונן עלי פרט לפדריק מאן, שאחרי שכי- תבתי עליו הגיש תלונה לשגרירות האמרי- קאית, ופנה במכתב לגירולס פוסט. ואז התחלתי לחשוב שאולי הוא לא כל כך טיפס בעצם, אם הבין למה שהתכחזתי.“

ניסינו לשאול עוד שאלה אבל דן הפסיק אותנו: „אני מקוה שהבנת מתוך כל זה איך צריך לראיין אדם. אולי לפי זה אתה רואה שלא היית צריך להתחכך איתי, ואם אני אומר לך שאני בעד הסבת מצבנו הכלכלי, אתה לא צריך להתחכך איתי ולר- מר לי שאתה נגד. מה שמעניין את הקורא זו רק הדעה הבלתי-רגילה שלי, שאני בעד הסבת מצבנו הכלכלי. זאת רק הקדמה. עכ- שיו, אם אתה רוצה לראיין אותי, תענין טוב טוב במה שדיברנו היום, בחבר סידרת שא- לות ואז תבוא אלי. אולי אז אסכים לתת לך ראיון על עצמי. שלום.“

כשירדנו במרצעה במדרגות שמענו עוד את דן מקלל מאחורי הדלת שנסגרה בסריקה עזה.

פה יש סיכויים!

וראשי התיבות הן, כמוכן, פיס, מפעל המזל, המחלק כל שבועיים קרוב ל-300.000 ל"י בזכיות ושלוש דירות שיכון ב"ן קוני איגרותיו.

30.000 ל"י היתוו הזכיות

של גברת זהבה גורפינקל מרמת גן, עובדת עירייה, הרוכשת עתה, בקביעות, כל שבועיים, איגרות פיס חדשות. אומרת היא (מתוך נסיונה היא): "הכל יכול לקרות!"

גברת שפירא מכפר-בילו לא היתה מאמינה במפעל הפיס. מעידה היא על עצמה: "הוא (בעלי) קנה, ואני צחקתי. מדי פעם היה זוכה בשתי לירות!" כל זה השתנה בחודשיים האחרונים. היום אפילו גברת שפירא כבר קונה איגרת פיס בכל שבועיים. אחרי הכל זכה בעלה, מר צבי שפירא, בפרס הגדול — 30 000 ל"י. זוכה כזה, בפרס הגדול, יש למפעל הפיס 26 פעמים בשנה, שלא לדבר על הזכיות ב-10 אלפים וב-5000 ל"י ורבות הפרסים האחרים.

כי מן הראוי לזכור שמפעל הפיס כבר חילק בשמונה שנות קיומו פרסים ביותר מ-16 מיליון ל"י, בממוצע יותר מ-50% מההכנסה ממכירת איגרות מפעל הפיס. וכאן יש להזכיר מיד כי הרוב המכריע של יתרת הכנסות מפעל הפיס — כעשרה מיליון ל"י עד כה — מושקע במוסדות ציבור חיוניים כבתי-חולים, מרפאות ובתי-ספר (עד היום: כ-2000 כיתות).

הופך עני לעשיר

מדי שבועיים מופצות בארץ 300 אלף איגרות פיס וגם בעצם מכירתן תועלת לציבור. כי ב-133 היתות המיוחדים של מפעל הפיס (נוסף ל-830 נקודות מכירה אחרות), מועסקים 230 מוכרים, ברובם המכריע מקרים סוציאליים, המוצאים, בצורה זאת, את פרנסתם בכבוד.

כך שמפעל הפיס, צעיר מפעלי פיס בעולם, ממג בפעילותו שלושה גורמים מבורכים: הוא גם נותן אפ-

* מפעלי פיס ממשלתיים קיימים כמעט בכל ארצות תבל — מג'בראל-טאר עד טיאס. בספרד ובפורטוגל קיימים מפעלי פיס זה 400 שנה, ב-ארצות סקנדינביה זה 200. לאחרונה הונהג מפעל הפיס אפילו בברית-המו"עצות, כשהפרס הגדול הוא 5000 רובל (כאלף ל"י), ובין הפרסים המשתנים פסנתר, אופניים, מקררים, שטיחים ומעילי גברות.

שרות לאדם שתקוותו תיהפך פעם למציאות, כי מפעל הפיס הפך כבר, אם לצטט את החרוז המפורסם, הרבה עניים לעשירים. הוא גם תורם תרומה נכבדת מאוד להקמת מוסדות ציבור חיוניים וגם פותר בעיית פרנסתן הקבועה של כמה מאות משפחות, מחוסרות מקור פרנסה אחר.

מפעל הנושא מזל

אם כי בארץ עדיין לא קיימת מסורת משפחתית כזאת הקיימת בארצות רבות בהן למשפחה נאמנות למספר מסויים של כרטיס, הנשמר מדור לדור לאותה משפחה, הרי כל אורח ישראלי, אשה, איש וילד, קנה, במוצו, בשנה שעברה בשבע לירות איגרות פיס, שמן הראוי לציין כי אחת המעלות של פרסיו היא כי הוא אוצר משחרר את הזוכה מתשלום מס הכנסה עבור הזכיות.

האמון במפעל ובמארגניו, הבטחון בהגינותה המוחלטת של ההגרלה (הנערכת בפומבי ובעזרת מכונות חש-

מליות) וכח המשיכה של הפרסים גדולים ופרסי דירות השיכון (עד כה חולקו כבר כמאה דירות), הם היסוד להצלחה הרבה של מפעל הפיס.

ועדיין אין זה הכל. יש להזכיר לזכונה האגרת כי לא בלבד שסיכויי הזכיה הם באמת גדולים (הן הזכיות עולות על 50% מכלל ההכנסות), אלא שיותר מזה — היתרה, המוקצבת על ידי מפעל הפיס להשתתפות בהקמת בנייני בתי-חולים ובתי-ספר, מוכפלת בו במקום. כי כלל בליעבור הוא במפעל הפיס, שכל השתתפות שלו בבנין (בין שהמדובר בבית-החולים בקרייה בתל-אביב, בו השתתף מפעל הפיס ב-2.5 מיליון ל"י, ובין שהמדובר במרפאה בבוסתן-הגליל), מותנית בהשתתפות לפחות שווה מצד הרשות העירונית או המקומית בתחומה מוקם הבניין.

מהר, האדון! מהרי, הגברת!

מפעל הפיס המקיים בתי-חולים ובתי-ספר יסודיים מאשקלון ולוד עד

עכו וצפת, מרפאות ובתי-ספר תיכוניים (והמחלק לאחרונה אפילו פרסי מחקר לסטודנטים בבתי-הספר הגבוהים), לא דואג רק לבעיות הכלל אלא אף דואג לבעיות הפרט. אחת התוצאות של דאגה זאת היא כי מתוך 300 אלף איגרות הפיס הנמכרות מדי שבועיים, זוכות 90 אלף במחיר הקרן — 2 ל"י — וזה על-מנת לעודד את הקונה להמשיך בקניות האיגרות עד שיזכה, כפי שקרה למר שפירא ולמר גברת גורפינקל, למר צמעי ולמר זוהר — ולא לפנים רבים אחרים — בפרס הגדול.

דוגמה אחרת להיענות מפעל הפיס לבעיות הפרט: נהוג ההנהלה — ה"מורכבת מנציגי משרדי הפנים והאוצר, שלוש העיריות הגדולות, השלטון המקומי והמועצות האזוריות — להטות אוזן לכל פנייה המייצגת כיצד לשפר את תכנית ההגרלה. רק שכמו כן אין ההנהלה יכולה להיענות לבקשה כזאת של פלוני שביקש מאת ההנהלה "לסדר" לו את הזכיה בהגרלה הקרובה. את הזכיות מסדר ה"מזל, ולכן, האדון והגברת, מהרו — ורכשו האיגרת — — —

וחברו עובדיה זוהר. זכיה זו איפשרה למשפחת צרימעי לעבור מדירת חדר צרה לדירה מרווחת יותר, זכיה שכאה בשעתה גם למר זוהר — ערב התותתו.

10.000 ל"י היתה הזכיה של סלם צימעי (בתמונה עם אשתו שולמית רבנותו אילנה ויעל), פועליהלומים מראשיהעין

(מודעה)

סרטים

הגוף והנפש

הגוף כו כה השקתי (גת, תל-אביב; צרפת) שייך לבלגיה לוי, ובאופן זמני גם לכל מי שמשלם לה כסף. כי הגברת לי מופיעה הפעם בתפקיד הנכבד של יצאנית. היא כמובן איננה אשמה. הוריה הנוצחיים והיא גדלה בביתו של סרסור, שידע לתנך אותה כמו שהוא צריך.

אלא שיום אחד מעוררת בליגה שאלה נוקבת: האם אפשר לאהוב יצאנית? שואלים את השאלה שני גברים, שכנים לקורת-גג אחת. אחד מהם (מוריס רונה) הוא יפה-תואר ומכשיר, כובש לבבות ומנהל עבודה במפעל לגידול צדפות-ים. השני (דניאל זילין), הוא בטלן בעל-חלומות, רשולן עלוב, המתבודד בתוך מפעל נסיוני לגידול פנינים בתוך צדפות.

כשנקלעת בליגה לוי למחיצתם, בנסיונה להמלט מסרסורה שכולא, מתאהב בה רונה מיד, מוכן לשלם חצי-מיליון פרנק כדי לשחררה מהסרסור, ואפילו הורג אדם והולך לבית-הסוהר כדי להגן על כבודו. כשהוא מרצה את עונשו ויוצא לחופשי, הוא מגלה כי בליגה נישאה לזילין הבטלן והלא יוצלת. לשניהם עדיין נראה כי הם רוצים זה בזו. עד מהרה רואה זאת גם זילין האדיש, מגיע למסקנה אליה מוביל הסרט כולו — יצאנית נשארת יצאנית תמיד ואינה מסוגלת לאהבה של ממש. הפתעה של הרגע האחרון הורסת מסקנה נוחה זו. כשזילין מגרש את בליגה מביתו, רואה היא כי אינו אדיש אליה יותר, מעדיפה להשאר בחיקו.

אחות של השני, כמו רוב סרטי שיל לואי זולבסקי, עשוי גם סרט זה בקצב איטי ובתסבוכת המבלבלת את הצופה. ל-מעה ממתחצת הסרט חולפת עד שמתברר כי שתי הנשים, מלבד בליגה, הורדות אחר שני גיבוריו של הסרט, אינן אלא כל אחת אחותו של השני. עד לסוף המפתיע, קשה גם להבין, מדוע שנאה הגברת לי את רונה, למרות תשוקתם ההדדית. מי שמוכן לדלג על תסבוכות מעין אלה, יוכל ליהנות ממספר סצינות, מצולמות היטב, וממשחק מצטיין של דניאל זילין.

אמבטיה בשטח ההפקר

מציא כשעת הצורך (אסתר, תל-אביב; ארצות-הברית) היא מהתלה אבסורדית אך משעשעת על הנושא המצחיק ש-שמו מלחמה. אין בה שום כוונות פציפיסטיות וגם לא מוסר השכל, וספק גם אם יצרני הסרט התכוונו לאותה מידת-גיחון המשמעת ממנה. המלחמה מתוארת בה כעסק נעים ועליו בדרך כלל, שדרושה רק מיות מה של חבריהנויות אמריקאית כדי להצליח בה. ההרוגים כמעט תמיד הם רק של האויב, והחתיכות — אין צורך לקבל חופשה הביתה כדי לחזות בהן; הן עושות

ז'ילין וז'י ב,הגוף כו חשקתי

אמבטיות באמצע שטח ההפקר, בין הקיום הגרמניים לאלה של האמריקאים.

גלן פורד הוא סמל בחיל-הרגלים ה-אמריקאי בצרפת, בשלהי מלחמת העולם השנייה. הוא משמש כנהגו של גנרל בעל כוכב אחד, הנקלע לתוך כיס מבודד, בו שוררת אנדרלמוסיה מוחלטת בין החיילים. בניגוד לשאר האמריקאים שבסרט, נהרג הגנרל, אבל זה רק כדי לאפשר לסמל פורד לרשת את מקומו. וגם זאת אין הוא עושה לפני שהוא נואם נואם, בו מודגשת חשיבותה של המנהיגות להצלת המצב.

נצחון ברגבי-כוכן. בביתה של כפרית צרפתיה (סאינה אלג) שעמה אפשר לדבר רק בידיים, נוטל פורד את כוכבו של הגנרל שמת, מתחפש בדמותו ויוצא להוביל את הצבא האמריקאי לקראת הנצחון. בתח-בולותיו הפקחיות הוא הורג את הגרמנים הטפשים כמו זבובים. לשם כך אין לו צורך בנשק, כמה בדיחות שמושיות ורגבי-כוכן עוזרים לו להתגבר על כל הבעיות.

הבעיה היחידה שפורד אינו מצליח לפת-רה — היא הטר-הוטשמיר, הרוכב על אופניים בקו החזית, ומחלק גרבי גיליון בין בנות שטחי הכיבוש. הוטשמיר, הנוטר איבה לפורד בגלל הלשנה ישנה, הופך לאויבו העיקרי של הצבא האמריקאי, ולגורם העיקרי לכך שהנצחון הושג כל כך לאט.

סערה בצלוחית

השנים הסוערות (יורג, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא סרט לבני הטיפשעשרה, המספר בסגנון הטיפשעשרה על בני ה-טיפשעשרה. מיצגיו הנאמנים של דור זה הינם ג'ון סקסון וסנדרה דיי. כל אחד מהם לחדד עמוס פרובלמות במידה המספקת לסרט בפני עצמו. הוא — בן לסוכן נוסף, שכל האמצעים כשרים בפניו כדי למכור ממזגי אויר, ואשר שאפתנותה של אשתו מונעת ממנו לקבל משרה הוגנת לפי יכול-תו. היא — בת בלתי-חוקית לתופרת מבול-בלת (טרזה רייט), ששכבה לילה אחד עם מנג'י-תומורת מתחת לסככת התומורת, ומאז מטפחת בלבב שנאה עזה מאוד לסככה.

מובן ששני טיפוסים כאלה אינם יכולים שלא להיפגש, ולהרגיש זה כלפי זה את מה שהם מגדירים בתור אהבה. אולם כמו בכל סרט הוליבודי, תמיד קיימים ההורים העומדים למכשול בדרכי בניהם. הוריו שלו אינם רוצים בכלל שהיא בת בלתי-חוקית, ואילו אמה, אינה רוצה ב-שום גבר, המסוגל לעשות לבתה מה שמנגן התומורת האלמוני עשה לה.

החוק הוא חוק. סנדרה דיי בת ה-16, בעלת פני שירלי טמפל, נראית מספיק מטופשת כדי להוציא מכל צופה איהו שהוא ענין בגורלה. לשם כך צורך לעלילה עוד זוג נוסף, שמביא עמו גם את בעיות הוריו שלו — אבא אדיש וקריידיסט ואם אלכוהוליסטית. אולם גם התערבות הנמרצת של זוג זה אינה מצליחה למנוע את מה שהיה צפוי מראש — שסנדרה תתנה אהבים עם סקסון, ודקא מתחת לסככת התומורת של אמה.

הסוף מתימר להיות טוב. סקסון אמנם עזב את העיר, אולם בניגוד למה שעשה מנגן התומורת, הוא שולח לפחות מכתבים. הוא כותב שיחזור, אפשר להאמין, או ל-צפות לסרט נוסף, שיראה מה אירע לבתה הבלתי-חוקית של סנדרה.

תדריר

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **נגות רומא** (תל-אביב, תל-אביב) — סרטו הניאוריאליסטי של ויטוריו דה-סיקה על מצוקת הדור ברומא.
- **אין מקום לחיות בר** (אלנבי, תל-אביב) — גרמנים נזעקים להגנת חיות הבר של אפריקה. מרהיב ומזעזע.
- **הזר** (ארמון-דוד, תל-אביב) — סרט מתח משובח. ריצ'ארד טוד.
- **הדון השקט** (צפון, תל-אביב; ארמון, חיפה) — שני חלקיו של האפוס הסובייטי על קוזקי הדון בתקופת המהפכה הבולשביקית. בלי תעמולה.
- **כפיה** (אורנע, ירושלים) — הרצח של המאה, כפי שסופר על ידי מאיר לוי. אורסון חלס.

זה הוא זה :

תשבץ העולם הזה 1141

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
		19	18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
		28		27		26		25
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
		43	42		41		40	39
47			46			45		44
				52	51		50	49
				57	56	55	54	53
				60				59

מאונן: 1. זר; 4. חבר כנסת; 10. מטבע יפני; 11. שבט; 13. מספר ח"כ ממפלגת ה-צי"כ; 14. היטל; 15. זקיף; 17. 1/2 כלום; 19. פיס"י; 20. קאי אנגלי; 21. מלך חצור בימי יהושע; 22. הר געש בפירז; 25. טנא; 26. החודש במזל גדי; 27. מנוסח; 30. צו-רת משלוח בדאר; 32. פקודה; 33. דורון; 34. יופי; 36. משכן הצפור; 37. שמו הראשון של אברהם; 39. דרך עפר; 41. סיים; 42. כבש שמן; 44. עיר בצר-פת; 46. אופרה של ג'ורג' ביזה; 48. אדמת הנגב; 50. משחת גילוח; 51. כושר הבחנה; 53. לבנה; 55. חברה להספקת דלק; 57. נקי כפיים; 58. שוטר גדודי; 59. כהן גדול בימי בית שני; 60. מערב עד בוקר.

מאונך: 1. אירגון הריגול של משר-פחת אהרונסון; 2. הן; 3. צער; 5. אות הנצחון; 6. תואר קיסרי חבש; 7. פרק במחבר ע"א בלק בן צפור; 8. ירק גינה; 9. נגיד בנק ישראל; 12. זורם בורידים; 15. משורר גר-

מני; 16. מחבר מזרה נבוכים; 18. מטוס קרב סילוני; 21. קריקטוריסט; 23. יתד, ללא סוף; 24. פרקי הושע; 26. צליל; 28. ההיפך מאין; 29. קי-בוץ בקירבת הכרמל; 31. מסכת ב-תלמוד; 32. יליד הארץ; 35. הערה בסוף מכתב; 37. חוזה; 38. מקום הפקת הפחם; 40. מנעול בטחון; 41. עורף; 43. גבוה; 45. חברה כלכלית; 46. שר התחבורה; 47. כוכב לכת; 49. דרגה; 52. סיעה; 54. חתימת יד, בר"ת; 56. מילת יחס; 58. מילת שיכות.

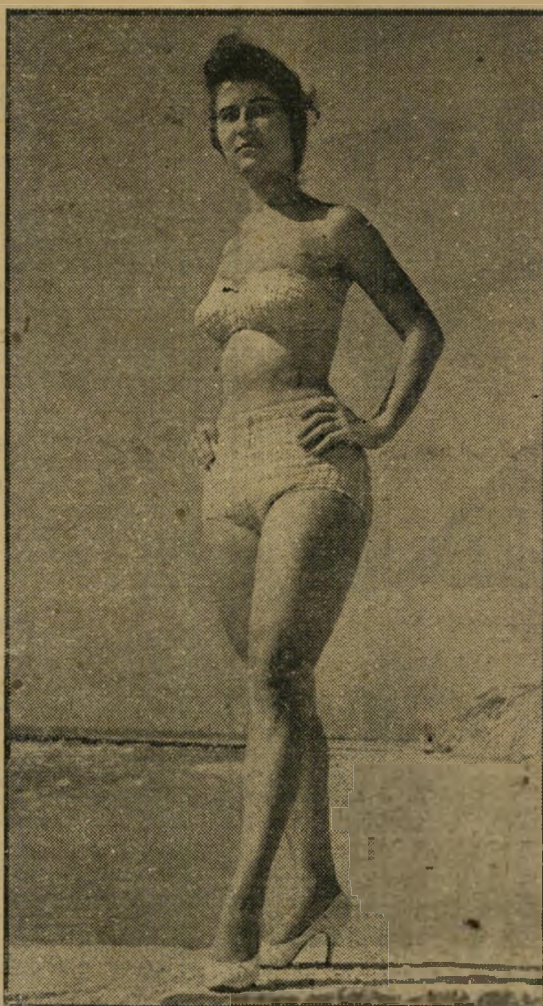
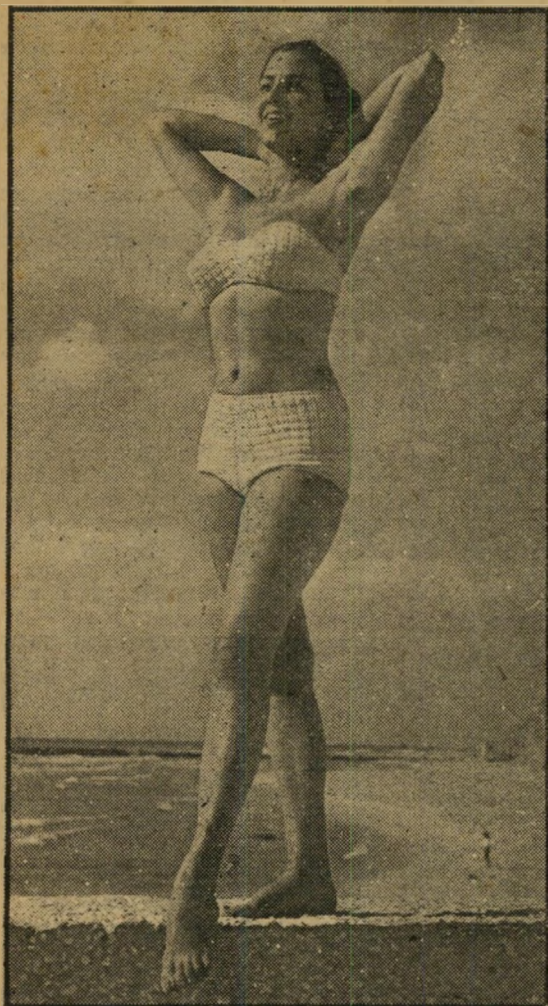
אנגלית • צרפתית

לומדים בשיטה קלה בבית-הספר "קדימה" תל-אביב, ב'י-הודעה 74, טל. 20314.

אנו פותחים: (1) קורסים ואולפנים למבוגרים מכל דרגות הידיעות. (2) אולפניות קיץ לתלמידי בתי-ספר לחודשי החופש לביסוס הידיעות ועזרה לבחינות. (3) הכנה באנגלית לבחינות בגרות.

פרטים והרשמה: מ' עד 12 לפני הצהריים; 3 עד 9 בערב.

סידרת מועמדות שמינית

רות פליישר היא חיילת שצולמה בבריכת השחייה של תל-אביב, בהיותה בחופשה. בת 19, בוגרת סמינר, עוסקת בבאלט ואתלטיקה.

מרים נוף משכה את עיני הצלם משום שלבשה בגדיים זהה לחלוטין לזה של מועמדת אחרת המופיעה כאן. בוגרת סמינר בת 22, פקידה בתל-אביב.

לבחירת מלכת-המים. המלכה תוכי תר בטקס חגיגי, בנוכחות קהל אלי-פים, על ידי מלכת-המים 1958, יהר דית מזרחי. יהר דית, שמאז בחירה תה הפכה לדמות פופולארית ולחבר בת העיתונות בחי מש הארצות בהן ערכה את סיורה, התקבלה כמשך סיור הרצון הטוב שלה באהדה על ידי ראשי הצבור בארצות אלה, ועל ידי אלילי הקולנוע שם. מלכת המים הישראלית הוצגה כדוגמה לחן העלוי מים של אומה חדשה, השוכנת על חוף ימים. אולי תהיי זאת את אשר תיבחר למי לא בשנה זו תפי קורייצות נאה זה?

אנט פלודי ברחה עם הוריה מהונגריה, אחרי מרד 1956. במשך השנתיים לשהותה בארץ, למדה עברית על בוריה. אנט השאטנית עובדת כמזכירה בתל-אביב, אוהבת לשחות.

עוד שבועיים בלבד נותרו עד לסיום ההרשמה של המועמדות לתואר מלכת-המים 1959. בעוד שבועיים תתפרסמה התמונה של המועמדות הנבחרות האחרות, וזו אחריכך תוצג המועמדת דות הסופיות לתחרות. מלכת המים 1959 תבחר כבי חירה דמוקרטית, על ידי הקהל שי יהיה נוכח בנשף מפואר, תזכה אחי רי הכתרתה במסע ברחבי ממלכתה - ארצות חוף הים התיכון. זוהי ההזדמנות האחרונה לי כל מי שחושבת את עצמה ראוייה לתואר, ולכל אלה הרוצים להציע את מועמדות חברותיהם או מכירותיהם

שאלון מועמדות

את השאלון חזח זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להפיל ליץ על מועמדת, המתאימה לדעתו לתחרות.

שם פרטי: _____
שם משפחה: _____
מצב משפחתי: _____
הכתובת המלאה: _____

שנת הלידה: _____
מקום הלידה: _____
שנת העליה: _____
גובה: _____
צבע שיער: _____
צבע עיניים: _____
השכלה קודמת: _____

ידיעת שפות: _____

ספורט (לציין איזה): _____

מקצוע או שטח לימודים: _____

מקום העבודה או הלימודים: _____

תאם המועמדת תינתן או תנח חברה בתנועתנוער, תנועה קיבוצית, אירגון ספורט, לחק אסנותית או כל אגור אחר?

פרט איזה ומתי: _____

חובביות: _____

אם אחד הפרטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה את תולדות החיים של המועמדת, עד כמה שחן ידועות למסלאל שאלון זה.

נא לשלוח את השאלון המסולל בצירוף החומר למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "מלכת המים 1959".